

TIÊU THƯ NỔI LOẠN

Tác giả: **Vohinhnhubongtoi**

Thể loại: **Hài hước (chắc chắn rồi) + Hành động (hình như thế) + lãng mạn (có phải không nhỉ???)**

Thông cáo:

1. Đây là fic hư cấu. Mọi nhân vật, tên gọi lẫn địa danh đều là tưởng tượng. Nếu có trùng hợp người thật việc thật tác giả không chịu trách nhiệm...

2, Những ai có ý định đưa fic này lên các diễn đàn khác làm ơn ghi rõ:

Tác giả: **vohinhnhubongtoi !**

Nguồn: **Truongton.net**

Vài lời của tác giả:

Fic này được tứ nẩy hứng viết từ một hôm cãi nhau với phụ thân đại nhân! Chả là mấy khi thằng bạn nổi khố mời đi chè chén một bữa nhân dịp nó cưa đổ được một em xinh như mộng. Hối ôi!!! Dù có dùng hết mọi cách năn nỉ lẫn trổ tài hùng biện. Phụ thân vẫn phán một câu gọn nhẹ:

- Con gái không được đi chơi tối!!!

Đêm hôm ấy tứ uất ức tới không ngủ nổi. Vì chả mấy khi cái thằng nổi tiếng keo nạng kẹo này chịu bỏ tiền ra khao quân đãi tướng!! Nghĩ đến cảnh bọn chiến hữu đang mải mê đánh chén mà lòng đau như cắt. Nước mắt đầm đìa...

Suy đi ngẫm lại mới nhận ra bản thân chưa bao giờ dám trái lời cha mẹ. Biết làm sao được khi đã từng này tuổi đầu mà muốn ăn một bát phở, uống một cốc nước mía cũng phải ngửa tay xin tiền...

Tiểu Thư Nổi Loạn chính là tiếng lòng của tứ. Muốn đập phá! Muốn gạt bỏ tất cả! Tài cán chẳng bao nhiêu nhưng cũng xin múa rìu qua mắt lâm tặc. Mọi người xem fic nếu thấy tâm đắc thì tặng khen! Thấy hay thì thank! Còn nếu thấy dở cũng đừng ném đá!!!

Thông tin ebook:

Tựa sách: **Tiểu thư nổi loạn**

Tác giả: *vohinhnhubongtoi*

Người thực hiện ebook: qoop!!

Ngày hoàn thành: 03/04/2010

Mục lục

[Chap 1](#)

[Chap 2](#)

[Chap 3](#)

[Chap 4](#)

[Chap 5](#)

[Chap 6](#)

[Chap 7](#)

[Chap 8](#)

[Chap 9](#)

[Chap 10](#)

[Chap 11](#)

[Chap 12](#)

[Chap 13](#)

[Chap 14](#)

[Chap 15](#)

[Chap 16](#)

[Chap 17](#)

[Chap 18](#)

[Chap 19](#)

[Chap 20](#)

[Chap 21](#)

[Chap 22](#)

[Chap 23](#)

[*Chap 24*](#)

[*Chap 25*](#)

[*Chap 26*](#)

[*Chap 27*](#)

[*Chap 28*](#)

[*Chap 29*](#)

[*Chap 30*](#)

[*Chap 31*](#)

[*Chap 32*](#)

[*Chap 33*](#)

[*Chap 34*](#)

[*Chap 35*](#)

[*Chap 36*](#)

[*Chap 37*](#)

[*Chap 38*](#)

[*Chap 39*](#)

[*Chap 40*](#)

[*Chap 41*](#)

Chap 1

Hạ Kiều Liên - cô là ai???

Hạ Kiều Liên năm nay mười bảy tuổi!!! Da trắng như dùng Ponds! Môi hồng do thường xuyên bôi Lipice! Mái tóc dài đen mượt chắc hẳn là nhờ Sunsilk Bờ kết!!!

Cao 1m70 thân hình mềm mại. Số đo ba vòng 86 - 60 - 88!

Tóm gọn lại hai chữ: **Xinh đẹp!!!**

Con gái của dòng họ Hạ giàu có và quyền thế! Sinh ra đã ngậm trong miệng một cây vàng! Được nuôi lớn bằng sữa Cô Gái Hà Lan. Không phải cái loại vãn quảng cáo trên ti vi đâu nhé! Mà là sữa của tây hẳn hoi...

Thừa hưởng một nền giáo dục toàn mỹ. Sáng học văn hóa. Chiều tham gia lớp cắm hoa và trà đạo. Tối có thầy dạy piano và khiêu vũ. Cuối tuần tập... karate kiêm kick box!!!

Tính tình hiền lành nhu mì. Chưa bao giờ chửi bậy cũng chưa hề nổi giận với một ai. Ngay cả con kiến cũng không dám giết!!!

Có thể nói cô ấy là một người con gái hoàn hảo từ đầu đến chân. Từ vi mô đến vĩ mô!

Nhưng nếu chỉ có thế thì còn gì để nói nữa! Vàng hào quang của Hạ Kiều Liên thực chất chỉ là cái vỏ! Bốc đồng và ưa nổi loạn mới là tính cách thật của cô ta...

Vì nhiều lí do cả chủ quan lẫn khách quan mà Hạ Kiều Liên cho đến tận bây giờ vẫn phải đóng vai một tiểu thư ngoan hiền! Nhưng chẳng bao lâu nữa, cái vỏ bọc ấy sẽ bị phá vỡ!

Ngày hôm nay, Hạ Kiều Liên cùng cha mẹ đến xem mắt vị hôn phu tương lai: Tưởng Minh Quân - con trai độc nhất của chủ tịch tập đoàn Dark Moon!

Mọi người đã đến đông đủ nhưng tung tích của Tưởng Minh Quân vẫn chẳng thấy đâu!

Cần phải nói thêm một chút về chàng trai này!!!

Tưởng Minh Quân hai mươi sáu tuổi. Cao 1m82 nặng 68 kg. Đẹp trai lại giàu có. Con gái mê anh ta như điên đảo. Được cái Minh Quân khá lạnh lùng nên vẫn chưa có một người con gái nào chiếm được trái tim anh ta. Minh Quân chỉ ưa thích mỗi hai thứ:

- **Tiền và Quyền lực!!!**

Câu nói ưa thích của anh ta là:

- **Phụ nữ sinh ra để làm nô lệ cho đàn ông!!!**

(tác giả: gừ!!! Thằng này chán sống rồi à!!!)

Chấp nhận cuộc hôn nhân với Hạ Kiều Liên chính bởi vì khoản hồi môn to tướng mà vợ chưa cưới sẽ đem về cộng thêm bao lợi ích nếu liên kết với nhà họ Hạ!!!

Không biết liệu cuộc hôn nhân toàn lợi ích và toan tính này sẽ đi về đâu???

Cha của Hạ Kiều Liên - Hạ Văn Vũ lên tiếng:

- Cậu Minh Quân chắc hẳn phải bận rộn lắm mới đến muộn thế này???

Ông bà thông gia cười giả lả:

- Vâng!!! Cháu rất hay tham công tiếc việc! Nhiều khi mãi làm đến quên cả ăn uống! Gây rộc đi! Chúng tôi cũng nhắc nhở cháu nhiều mà đâu vẫn đóng đậy...

Mẹ của Hạ Kiều Liên gật gù:

- Con trai là phải có chí như thế! Sau này mới làm nên nghiệp lớn!

- Ấy!!! Chúng tôi cũng chỉ mong cưới được một người con gái xinh đẹp và dịu dàng như Hạ tiểu thư đây cho Minh Quân! Có bàn tay người vợ thì cháu nó sẽ đi vào nề nếp thôi mà!! Bên kia phụ họa!

Cứ thế!!! kẻ tung người hứng. Hai bên sui gia tha hồ tăng bốc nhau lên tận mây xanh. Chẳng thèm để ý đến vẻ mặt đang tái dần đi của Kiều Liên...

Vốn ghét sự chậm trễ, Kiều Liên không chịu nổi khi phải chờ đợi một ai! Từ bé đến lớn, mọi việc của Kiều Liên đều do cha mẹ sắp đặt. Cô chưa bao giờ được tự quyết định một cái gì! Ngay cả việc xem mặt cũng là ý của cha mẹ cô....

- Hừ!!! Hẳn tưởng mình là ai mà dám cho cô leo cây chứ??? Kiều Liên bực tức nghĩ thầm! Tay bắt đầu run rẩy vì giận giữ!

Cuối cùng anh ta cũng đến!

Chà!!! Tên này đúng là đẹp trai thật! Kiều Liên dù đang bực tức cũng phải thầm khen. Ngoại hình không chê vào đâu được...

Vị hôn phu của Kiều Liên đã đến muộn lại không thèm xin lỗi. Chỉ chào cha mẹ cô rồi khái quát đơn giản rằng: vừa có cuộc họp đột xuất!

Cha mẹ Kiều Liên và cha mẹ anh ta nói thêm dăm ba câu chuyện. Khen ngợi anh ta khoảng... hai tiếng đồng hồ rồi tự động rút lui. Nhường chỗ cho đôi trẻ hẹn hò...

Minh Quân nhìn vợ tương lai:

- Em tên Kiều Liên phải không???

Kiều Liên:

- Dạ!!! Vâng ạ!!! (Bụng thầm nghĩ: biết rồi lại còn hỏi!!!)

Minh Quân tiếp tục nhìn cô từ đầu tới chân rồi từ chân lên đầu gật gù:

- Tên đẹp thật!!! Cả người cũng rất đẹp!!!

Kiều Liên mỉm cười e thẹn:

- Dạ!!! Anh quá khen (Bụng lại thầm nghĩ: Xời!!! Hotgirl mà lì!!!)

Minh Quân quay sang gọi phục vụ:

- Cho một đen đá, một nước cam...

Rồi nhếch môi với cô:

- Em uống nước cam chứ hả???

Kiều Liên:

- Dạ... gì cũng được ạ!!! (lẩm bẩm: Gọi rồi mới hỏi!!!Mà lại bắt người ta uống cái thứ chua lét ấy nữa...)

Minh Quân tiếp tục độc thoại:

- Anh nghĩ con gái thường hay uống nước cam. Vừa bổ lại tốt cho da nữa phải không???

Rút một điều thuốc cắm lên môi rồi châm lửa. Sau khi rít một hơi, anh ta kết luận:

- Kiều Liên này!!! Em đẹp thật đó! Nhưng chỉ giống một con búp bê trong tủ kính mà thôi! Chỉ biết vâng với dạ! Anh đã nghe nói nhiều về em nhưng không ngờ em tẻ nhạt đến mức độ này...

Kiều Liên:

-..... (choáng váng)

Minh Quân nhếch môi. Hình như nhếch môi là thói quen của anh ta hay sao ấy?

- Nhưng không sao! Anh cũng không cần một cô gái cá tính! Vợ của anh chỉ cần xinh đẹp, giàu có, khéo léo và đảm đang là được rồi!!!

(tác giả: thằng này sao tham thế!)

- Sau này lấy anh, em không phải đi làm. Chỉ cần ở nhà dọn dẹp, nấu nướng và hầu hạ khi anh trở về là được...

Minh Quân chấm dứt kết luận bằng một câu rất gây ấn tượng...

Máu Kiều Liên chảy rần rần. Mồ hôi toát ra khắp người. Sức chịu đựng của cô đã đến giới hạn!

Kiều Liên găm lên:

- Đồ khốn!!! Nếu vợ đối với anh chỉ là như thế thì hãy đi mà tìm người khác! Tôi không muốn thành Osin cho anh!!! Vĩnh biệt!!!

Tiểu thư Hạ Kiều Liên tức giận bỏ đi. Nếu ai quen biết cô mà nghe thấy những lời này chắc họ phải ngất đi vì sốc! Vị tiểu thư lá ngọc cành vàng dịu dàng ngoan ngoãn đã biến mất. Thay vào đó là một cô gái đanh đá, chua ngoa!

May mà hai đấng sinh thành của Kiều Liên không có ở đây. Nếu phải chứng kiến tác phẩm do mình nhào nặn thể hiện tính cách thật chỉ e cả hai sẽ nhảy lầu tự tử...

Minh Quân không ngất xỉu cũng chẳng đại đột nhảy lầu. Anh ta chỉ đang bị sốc. Rõ ràng vừa rồi cô ta tỏ ra nhút nhát, hiền lành. Ngay hai giây sau đã ném vào mặt anh một loạt những câu chửi búa..

Ngay lập tức Minh Quân nở một nụ cười lạnh lẽo:

- Hạ Kiều Liên!!! Để tôi xem rốt cuộc cô là ai???

Chap 2

Mỹ nhân gặp phải Mỹ nam nhân!!!

- Hắn đúng là đồ chết tiệt mà!!! Mặt mũi coi cũng được lắm không ngờ tính cách lại tệ lậu vậy!!!

Kiều Liên lầm bầm!

- Không được!!! Mình không thể chấp nhận cuộc hôn nhân này! Phải nói với cha mẹ mới được! Kiêu Liên hạ quyết tâm! Lần đầu tiên trong đời cô phản đối sự sắp đặt của họ.

Đang đi trên đường thì Kiêu Liên chợt thấy sự lạ xảy ra. Mọi người túa đi chạy trốn. Người nào cũng có vẻ hốt hoảng.

Chẳng bao lâu sau, cô cũng biết nguyên nhân!

Một đám thanh niên khoảng ba hay bốn chục tên gì đó đang đuổi đánh một người. Đám kia nhìn qua cũng toàn gương mặt nổi trội.

Thôi thì tóc xanh, tóc đỏ, đầu đinh rồi đầu bôm ngựa! Vài tên còn được điểm xuyết bằng mấy vết sẹo ngang dọc. Trông qua cũng biết là dân giang hồ...

Nạn nhân của chúng là một anh chàng rất đẹp trai!!!

- Quái thật!!! Làm sao mà hôm nay mình gặp lắm tên đẹp trai thế nhỉ??? Kiêu Liên nghĩ thầm!

Đường đã vắng tanh vắng ngắt. Ai dại gì ở lại hứng tai bay vạ gió cơ chứ?

Chỉ có Kiêu Liên không biết có phải do máu anh hùng nổi lên không mà đứng lại ngó chơi!

Trận hỗn chiến xảy ra! Công nhận cái tên đẹp trai kia cũng giỏi võ thật! Một mình hắn xông pha giữa chốn đông người mà không hề núng thế! Ăn một đám hắn trả lại một đám! Mà cú đấm của hắn coi thì cũng nặng kí ra phết! Tên nào trúng phải cung hoa mắt, chóng mặt. Máu mũi xịt tùm lum, tè le...

Bọn kia lấy thịt đè người là chính! một thằng gục lại có thằng khác xông vào! Cứ thế tên đẹp trai dần kiệt sức. Hắn ăn đòn liên tục. Đang lâm vào thế bí đột nhiên hắn nhìn thấy Kiêu Liên của chúng ta đang đứng lơ xớ ở góc đường. Hắn chợt nảy ra một ý nghĩ không được quân tử cho lắm!!!

Tổng cho hai thằng đang nhào tới vài cú đá nảy lửa, hắn lao vùn vụt tới chỗ Kiêu Liên!

Vị tiểu thư của chúng ta đang xem phim hành động thì thấy tên đẹp trai xông thẳng tới chỗ mình! Kiêu Liên ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì một con dao nhọn hoắt đã kề sát cổ! Giọng

tên đẹp trai tỉnh rụi:

- Lùi lại ngay!!! Bọn mày tới gần... tao sẽ thịt con bé này!!!

Bọn kia ngó ra trong giây lát rồi phá lên cười hô hô!

Thằng cầm đầu chế giễu:

- Mắc gì tụi tao phải nghe lời mày chứ??? Mày muốn đâm muốn chém con bé đó thì cứ việc! Nó có phải người nhà tao đâu!!!

Một thằng tóc dựng đứng như bàn chải chêm vô:

- Mày suy nghĩ kĩ rồi hãy làm! Tội cổ sát chỉ bóc lịch khoảng hơn chục năm thôi!!!

Tên đẹp trai thấy ngón đòn đe dọa của mình không ăn thua lắm lo sợ! Nhưng túng thế phải tung quyền! Hấn lạnh giọng:

- Đừng tưởng tao hù chơi!!! Tuyên Vỹ này đã nói được là làm được! Lùi ra ngay!!!

Con dao miết lên cổ Kiều Liên nghe lảnh lảnh!

Âm khí tỏa ra từ con dao khiến Kiều Liên muốn ngất xỉu! Chả lẽ đời cô lại kết thúc lẳng xẹt vậy sao??? Kiều Liên thâm hồi hận! Nếu biết chết sớm thế này cô sẽ không ngần ngại cho tên Minh Quân một trận! Sẽ thử cảm giác trốn học và đánh lộn là như thế nào??? Cũng không đóng đinh vào những bộ đàm kiểu cách mà chơi áo phông, quần híp hóp thử xem...

Muộn còn hơn không! Kiều Liên giở ngay bài Mỹ Nhân Sa Lệ! Đôi mắt bồ câu nhìn thẳng vào đám giang hồ chớp chớp! Những giọt nước mắt long lanh thi nhau tuôn rơi!

Từ cổ chí kim, anh hùng mấy khi qua được ải mỹ nhân! Huống chi Kiều Liên lại là một cô gái đẹp hiếm có trên đời!!!

Bài quyền Mỹ Nhân Sa Lệ ngay lập tức có hiệu quả. Mấy tên giang hồ lúng túng. Cô gái đó đẹp thế chết đi kẻ cũng hơi tiếc! Thôi thì tha cho tên Tuyên Vỹ một lần đừng lấy tiếng anh hùng hảo hán...

Cả bọn đành hậm hực nhìn Tuyên Vỹ lôi Kiều Liên đi! Con dao vẫn gắn hờ ở cổ cô nhằm đề phòng bọn kia giở quẻ...

Rẽ vào một góc đường khác hấn liền buông Kiều Liên ra thở phào!

Vừa đi được mấy bước thì cái giọng oanh vàng thánh thót của Kiều Liên liền vọt volume tới mức cao nhất:

- Cứu tôi với!!! Cướp!!!! Cướp có vũ khí!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Rồi cô chỉ thẳng vào Tuyên Vỹ la hét không ngừng!!

Những người dân quanh đó thấy một tên con trai đang cầm trên tay con dao vung vẩy, lại

thấy thái độ hoảng hốt của Kiều Liên lập tức trở tài bất cươp!!!

Có lợi thế về lực lượng, khoảng hơn chục người vớ lấy những vũ khí gần nhất xông lên. Thôi thì chai búa, gậy gộc thậm chí cả hoa quả tươi cũng được trưng dụng!

Tuyên Vỹ ngó ra. Chỉ đến khi một bà bán thịt lợn cầm con dao phay... tham chiến! Trí khôn của hấn mới ngộ ngộay!

Ừ té quyền được phát huy hết công lực...

Đoàn người rầm rập đuổi theo!!!

Tiểu thư của nhà họ Hạ nhìn theo cười khẩy:

- Anh chàng đẹp trai!!! Chúc may mắn nhé!!! Đừng trách đây độc ác! Lấy máu trả máu, lấy răng trả răng thôi!!!

Kiều Liên vẫy tắc xi. Cô quyết định đi thẳng tới phố Quảng Diệp! Cần phải thay ngay bộ đầm vương vít này ra!

Kể từ hôm nay Hạ Kiều Liên cũ đã chết! Một Hạ Kiều Liên mới sẽ ra đời!!!

Cũng không ai hay biết một thiên hạ đệ nhất chuyên gây rắc rối đã xuất hiện...

Lại nói về phần Tuyên Vỹ! Hấn vốn là sinh viên năm cuối ĐH Bách Khoa. Bốn đời làm... xã hội đen. Đến đời Tuyên Vỹ hấn không muốn tiếp bước cha ông chỉ dùng bạo lực. Mà muốn dùng tri thức cải tổ Bạch Gia!!!

Bạch Tuyên Vỹ là tên của hấn!!!

Tuyên Vỹ có một vẻ đẹp hao hao các diễn viên Đài Loan nổi tiếng!

Vẻ lạnh lùng của Chun! Nét baby của Aron! Cộng thêm chút nghịch ngợm của Jiro! Tất cả làm nên một Bạch Tuyên Vỹ!!!

Được trời hậu đãi như thế nhưng đi kèm với vẻ đẹp chết người ấy lại là một bản tính vô lại, gian xảo! Hấn thay bồ như thay áo! Cặp liền lúc với ba% cô! Nhờ tài dẻo mồm, giỏi nịnh hót hấn luôn được các em tha thứ!!!

Ai bảo hấn đẹp trai quá mà!!!

Vẫn chưa hết!!! Tuyên Vỹ còn được nâng cấp thêm bởi tính quậy phá, ưa chọc gậy bánh xe! Những phe phái không thuộc Bạch gia đến là khổ với hấn...

Đi đêm lảm có ngày gặp ma!!! Tuyên Vỹ bị băng Cool Kute bắt được quả tang hấn đang trêu ghẹo bồ của tên đại ca! Nên mới có cái cảnh rượt đuổi như vừa rồi!!!

Vốn không yếu đuối trước nữ nhân, hấn thân nhiên kề dao vào cổ người đẹp hăm dọa! So ra cái bọn đầu trâu mặt ngựa kia lại còn lảm liệt chính khí hơn hấn!!!

Tường đã thoát khỏi bọn Cool Kute, hấn vô tư bỏ đi. Không thèm an ủi nạn nhân lấy một câu. Ngờ đâu gặp phải kẻ cao tay, cô gái phục thù bằng một tràng kêu cứu!!!

Dân tình thấy hấn mặt mũi sáng sủa mà tay lăm lăm hung khí. Lại gặp tài đóng kịch tài tình của Kiều Liên liền chụp mũ ăn cướp cho Tuyên Vỹ! Sau đó lại một màn truy bắt tiếp tục!!!

Thế mới biết đẹp trai không phải là tất cả! Thời buổi này chỉ trông nhằm vào cái mặt bánh bao cũng không nên cơm cháo gì! Cần phải biết mưu mô, thủ đoạn đi kèm...

Chap 3

Gặp lại Tường Minh Quân!!!

Kiều Liên bước ra từ phòng thử đồ. Cô ngắm mình trong gương mà kinh ngạc.

Còn đâu vị tiểu thư đài các, kiêu sa!!! Cái áo phong đen bó sát in hình đầu lâu cộng với cái quần jean bạc phéch, đã thế lại còn rách te tua! Khiến Kiều Liên xinh đẹp kiêu... phũ ra bụi!!!

Kể ra thì cũng ảm ức thật khi có những người xinh đẹp như vậy!!! Họ đã đẹp thì mặc gì chả đẹp! Dù là váy áo sang trọng đến những bộ đồ đơn giản hay cả quần thùng đít cũng thế thôi...

Nhìn cái lũ xinh xẻo này (cả nam lẫn nữ) là tác giả lại tức ói máu! Dù Kiều Liên, Minh Quân, Tuyên Vỹ đều là nhân vật do tác giả sáng tạo ra!!! Thôi thì họ đẹp mặc họ! Ta xấu kệ ta!!! Đành ngồi nhà chơi game, viết truyện cho đỡ buồn!!! Cố gắng lên tinh thần đừng còn kiếm một thằng đại dột đưa trông vào cổ!!!

Trở về với Kiều Liên. Cô thử hơn chục bộ mà bộ nào cũng được chị nhân viên bán hàng xuýt xoa, khen ngợi! Trông Kiều Liên ăn mặc sang trọng, ra dáng một tiểu thư lắm tiền nên cho dù cô có xấu như ma cũng được chị nhân viên bốc lên tận mây xanh!!!

Lời nói chẳng mất tiền mua!!! Tội gì mà không khen, thương để vừa ý lại chả mua hết ấy chứ???

Không biết có phải vì mình mặc đẹp hay thương chị bán hàng ca ngợi sùi cả bọt mép mà Kiều Liên lấy sạch! Cô thử bộ nào liền lấy ngay bộ ấy!!!

Than ôi!!! Nếu thương để nào đi mua hàng cũng hào phóng như Kiều Liên, nền kinh tế nước ta hẳn rất phát triển!!! Chả mấy mà đê bẹp cả Trung Quốc!!!

Nhảy sang bên bán đồ phụ kiện, Kiều Liên mới ướm thử sợi dây chuyền bằng bạch kim to cỡ... cái xích chó lên cổ thì một giọng nói của con trai đã vang lên:

- Cậu nhìn kia!!! Con bé kia trông ngầu thật!!!

Kiều Liên quay phắt lại. Chửi bới thần công chuẩn bị bực phát thì cô trở mắt:

- Ủa!!! Là anh???

- Trời!!! Cô đây sao???

Vị hôn phu tương lai của Kiều Liên đi cùng với một gã con trai khác. Ngoại hình tên này cũng tạm ổn nhưng vì đứng cạnh hòn đá to tướng là Minh Quân nên hoàn toàn bị che khuất!!!

Lần gặp gỡ thứ hai chỉ sau vài tiếng đồng hồ khiến cả hai sử sốt không nói nên lời! Minh Quân ngạc nhiên đến nỗi cứ trơ mắt ra ngó Kiều Liên chăm chăm.

Nhột nhạt trước ánh mắt của anh ta, cô hét lên:

- Nhìn cái gì mà nhìn??? Bộ chưa từng thấy người đẹp bao giờ sao???

Minh Quân nhếch môi đáp trả đầy cay độc:

- Thấy nhiều rồi!!! Nhưng chả mấy khi được nhìn thấy khi!!! Ở sở thú nào ra vậy???

Kiều Liên tức nổ đom đóm mắt. Xưa nay cô chỉ thấy người ta khen cô xinh đẹp, khen cô quý phái, khen cô nữ tính, hiền thực. Chứ có ai dám bảo cô là khi bao giờ đâu???

Cô rít lên đầy tức tối:

- Quên rồi sao kung?? Em ở cái chỗ mà anh vẫn chui ra chui vào đó!!!

Người bạn đi cùng Minh Quân choáng váng. Miệng lưỡi cả hai sâu cay ngang nhau. Đúng là kẻ cắp gặp bà già! Minh Quân vốn kiêu ngạo, không coi nữ giới ra gì. Nay gặp phải đối thủ không biết sẽ ra sao???

Anh ta nhìn Kiều Liên đầy ngưỡng mộ!!!

Bạn của anh ta -Minh Quân không có được sự đồng cảm đó. Anh nghiêng rằng:

- Chắc em nhầm rồi!!! Anh chỉ đi qua đó vớt chuối vào cho em thôi mà! Trí khôn thấp kém nên nhìn đâu cũng thấy đồng loại à???

Trời hời!!! Minh Quân là nam nhi đích thực 101%. Ấy vậy mà khoản nói xóc, nói xiêm nữ giới phải gọi bằng sư phụ!!! Xem ra pho Chử Bối Thần Công anh ta đã luyện tới tầng cao nhất.

Kiều Liên hỏa hầu con non kém. Không chửi lại đành lườm chồng chưa cưới cay đắng. Nhưng thôi!!! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Mỗi hận này thôi thì cứ tạm gác lại. Đợi cơ hội: giậu đồ bìm leo...

Tác giả không chiều lòng người đẹp. Minh Quân thấy đối phương chịu lép vế bỏ đi vẫn chưa hả hê. Đuổi tận, giết tuyệt là phương châm kinh doanh của anh ta...

Anh tà tà đi theo vợ chưa cưới. Thấy cô đội cái mũ lưỡi trai te tua như xơ mướp lên đầu liền chắt miệng khen:

- Chà!!! Vật sao người vậy!!! Cái mũ tả tơi đó càng làm tăng tính hoang dã của em!!!

Chưa để Kiều Liên kịp định thần, anh ta bồi tiếp:

- Mà này!!! Anh thấy em nên lấy cái xích chó vừa rồi! Có nó người ta mới phân biệt được em với loại khi vô gia cư!!!

Trời hồi!!! Khi mà cũng có cả loại vô gia cư nữa sao??? Đáng phục thay cho vốn từ phong phú của họ Tưởng!

Thương trường như chiến trường! Hẳn ngày nào Minh Quân cũng phải chửi nhau với đối tác!! Không thì làm sao sử dụng miệng lưỡi điêu luyện như thế?

Đầu Kiều Liên bốc hỏa. Cô quên mất mình là Hạ Kiều Liên - tiểu thư của nhà họ Hạ - một cô gái dịu dàng, nữ tính...

Những bài học về nữ tính của người con gái. Đi nhẹ - nói nhỏ - cười duyên bồng chốc quên sạch. Kiều Liên gầm lên đúng giọng hổ cái:

- Tưởng Minh Quân!!! Đừng có thấy người ta hiền mà bắt nạt! Anh quen thói vênh mặt lên trời, coi thường người khác! Nay để vợ chưa cưới là tôi dạy cho một bài học!!!

Lời nói đi đôi với việc làm! Bất chước một màn phim chưởng trên ti vi, Kiều Liên giở bài phóng ám khí! Vớ được thứ nào trên tay là cô quăng tới tấp về phía chồng chưa cưới!

Tưởng Minh Quân - hai mươi sáu tuổi! Chưa một lần đánh nhau. Đối thủ của anh chỉ cần nghe Minh Quân trở tài... chửi đồng là bỏ dép mà chạy!

Con gái từ trước tới giờ vẫn thủ phục dưới chân anh. Chả cần cưa cẩm chi cho mệt. Họ tự động ngã vào vòng tay Minh Quân. Dễ dàng như thế khiến anh dần trở nên coi thường con gái. Cho con gái là loại động vật thấp kém hơn mình...

Ngày hôm nay, Minh Quân mới biết con gái vẫn còn một loại khác. Kiểu như Hạ Kiều Liên - vợ chưa cưới của anh!!!

Một phần vì không quen đánh nhau với con gái, phần vì không nghĩ tới Hạ Kiều Liên lại là người hung dữ, bạo lực như thế. Nên bao nhiêu ám khí bay tới anh ta đều hứng trọn...

Người bạn của Minh Quân không nổi trội như anh nhưng nói về tài”nịnh trên nạt dưới”đáng để Minh Quân học tập! Câu cửa miệng của anh ta: Thúc thời mới là anh hùng!!!

Nay thấy trận chiến giữa Minh Quân và Kiều Liên xảy ra, liền tự động rút lui có trật tự. Bỏ mặc Minh Quân sống dở chết dở...

Kiều Liên sau khi trút được cơn tức, liền nguẩy mông bỏ đi. Sau khi buông lại một câu cho nhân viên bán hàng:

- Mọi chi phí bồi thường thiệt hại, tên kia sẽ trả!!!

Minh Quân đang hồn du mơ màng! Không hay cái hóa đơn to tướng đang chờ mình tỉnh lại.

Nhân viên bán hàng thấy Minh Quân trở thành bại tướng trong tay Kiều Liên lắc đầu thương hại:

- Ngu thì chết!!! Bệnh tật gì!!! ^^

Chap 4

Mặc áo giấy tường ma! Mặc cà sa tường bột!!!

Hạ Văn Vũ - cha của Hạ Kiều Liên - một nhân vật có số có má trong giới buôn bán bất động sản!

Nghe đồn một nửa số đất đai trong thành phố là thuộc quyền sở hữu của ông ta! Chưa kể vài chục đồn điền ở nước ngoài. Một cái biệt thự nằm cạnh phủ tổng thống Mỹ hay mấy cái hotel bên Hồng Kông...

Là một người mê chơi cây cảnh, Hạ Văn Vũ luôn tự mình chăm sóc mấy cây bonsai mà ông quý như đồ gia bảo!!

Đang tỉa tót cành lá cho chậu bonsai giá có... hai tỉ VND thì cô con gái yêu quý của ông mò về!!!

Tình nghi cha con bao năm bị đóng bèo nhèo mà Kiều Liên mang trên người che mắt. Hạ Văn Vũ không nhận ra cô con gái rượu lá ngọc cành vàng...

Ông thân nhiên gọi bà quản gia:

- Chị Năm!!! Chị ra cho con bé kia ít tiền rồi bảo nó đi đi! Đừng có đứng ở trước cửa nhà người ta mãi thế!!!

Bà Năm đã lớn tuổi. Mắt mờ, chân chậm. Giáp mặt với cô chủ của mình cũng không biết. Thực hiện đúng theo lời ông chủ. Bà chìa cho Kiều Liên ít tiền rồi bảo:

- Cô gái!!! Trông cô khỏe mạnh thế này mà phải đi xin ăn sao???

- Bà điên rồi sao Vú Năm!!! Tôi đây mà chứ có phải ăn mày đâu!!!

Kiều Liên tức giận gắt gỏng. Chẳng nhẽ trông cô giống cái bang lăm sao???

Thật là một cú sốc lớn cho bà quản gia. May mà bà có thần kinh vững chứ không đã lẫn ra ngất xỉu. Bà Năm ú ớ:

- Ôi!!! Là... tiểu thư... trời!!!!!!!!!!!!!!!

Hạ Văn Vũ nghe tiếng ồn ào liền lại gần. Quần áo, phụ kiện thì không giống nhưng khuôn mặt đúng là con gái ông! Ông run run hỏi ;

- Con đây hả Kiều Liên???

- Trời ạ!!! Sao chẳng ai nhận ra con hết vậy??? Kiều Liên phụng phịu.

Nghe tiếng đúng là con gái mình, Hạ Văn Vũ hốt hoảng đến rơi cả cái kéo trên tay. Ông

nhà tới bên con gái:

- Con vừa gặp cướp sao??? Hay có chuyện gì mà bộ dạng con lại thế này??? Thằng Minh Quân đâu??? Nó không đưa con về sao???

- Con không gặp cướp cũng chẳng bị gì hết!! Chỉ là hôm nay con bỗng nhận ra mình đã sống quá vô lý suốt một thời gian dài! Cần phải thay đổi papa ạ...

Hạ Văn Vũ (choáng váng)!!!

Từ trước đến nay có bao giờ Kiều Liên dám nói cái giọng đó với ông đâu! Lúc nào cũng một điều dạ, hai điều vâng.

Nói thật!!! Kiều Liên chính là đứa con gái mà ông yêu thương và tự hào nhất. Nó luôn làm ông hài lòng. Sao hôm nay lại lộn xáo hóa... yêu tinh thế này???

Hạ Văn Vũ (lo lắng):

- Con sao thế Kiều Liên?? Không khỏe ư??? Để ta gọi bác sỹ Trần tới khám cho con nhé!!!

Hạ Kiều Liên (bực tức):

- Con có bị ốm đâu! Con chỉ trở lại với đúng con người thật của mình thôi!!! Papa đừng lo...

Hạ Văn Vũ bắt đầu nổi nóng. Ông nghiêm mặt:

- Kiều Liên!!! Con là một tiểu thư danh giá. Những thứ con mặc trên người kia cũng gọi là quần áo sao??? Lại còn kiểu ăn nói không giống ai nữa... Cậu Tướng Minh Quân mà thấy con thế này thì làm sao chấp nhận được...

Hạ Kiều Liên (tĩnh bơ):

- Papa không phải lo!!! Con quyết định sẽ từ chối cuộc hôn nhân này! Lấy một tên vừa kiêu ngạo, vừa gia trưởng lại độc đoán như hấn con sẽ rơi vào địa ngục mất!!!

Hạ Văn Vũ (lớn tiếng):

- Vô lễ!!! Ta không cho phép con làm thế!!! Tướng Minh Quân là một chàng trai ưu tú về mọi mặt. Chỉ có cậu ta mới xứng đáng làm chồng con!!!

Hạ Kiều Liên bực bội nghĩ thầm: Đối với cha hấn là một tên con rể vừa ý nhưng đối với con hấn chỉ là một tên vô lại. Mang nặng tư tưởng trọng nam khinh nữ...

Cô nhún vai tỉnh rụi:

- Chồng của con, con sẽ tự chọn! Papa đừng can thiệp quá sâu! Con không để cho papa quyết định cuộc sống của con nữa đâu! À quên!!! Con cũng đã quyết định sẽ thi Bách Khoa thay vì Học Viện Tài Chính như cha mẹ đã chọn!!

Hạ Văn Vũ (choáng tập hai). Ông thều thào:

- Cô... cô là ai??? Cô không phải Kiều Liên - con gái tôi...

Đến lúc này Kiều Liên mới thâm thía. Chả trách ngày xưa bạn bè gọi cô là:

Nàng Công Chúa Ngủ Ngày!!!!

Ngay cả bạn bè Kiều Liên cũng không được phép quen bừa bãi. Hễ có ai xuất hiện xung quanh cô là y như rằng cha mẹ Kiều Liên sẽ lật lên, đặt xuống! Săm soi cả nguồn gốc, gia phả người đó xem có đáng làm bạn với cô tiểu thư không???

Nếu người đó có chút lí lịch không trong sáng là a lê hấp:

- Biến ngay!!! Đừng có lại gần làm ô nhiễm con gái tôi!!!

Chính vì lẽ đó, Kiều Liên đã mất đi rất nhiều người bạn, ngay cả những người cô thật sự quý mến!!!

Nếu bây giờ họ nhìn thấy hình dạng của cô như thế này. Họ sẽ nghĩ sao đây??? Buồn hay vui!!!

- Kiều Liên!!! Con của mẹ!!! Chuyện gì xảy ra với con thế???

Bà Ái Thy mẹ của Kiều Liên xông xộc chạy vào!!!

Cú điện thoại của Vũ Năm khiến bà như ngồi trên đồng lửa. Đang massage mặt và uốn tóc ở thẩm mỹ viện bà cũng phải bỏ dở để trở về!!!

- Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vừa nhìn thấy mặt Kiều Liên, bà Ái Thy lập tức hét lên rồi ngất xỉu. Vốn yếu tim, bà không chịu nổi những cú sốc kiểu này!

Hạ Văn Vũ:

- Em ơi!!! Tỉnh lại đi!!!

Hạ Kiều Liên:

- Mẹ ơi!!! Mẹ làm sao thế???

Bà Năm quản gia:

- Trời ơi!!! Bà chủ!!! bác sỹ... bác sỹ đâu!!!!!!!!!!!!!!

Tất cả cuống quýt chăm sóc bà Ái Thy. Papa của Kiều Liên quay sang mắng con gái:

- Đấy!!! Cô thấy chuyện tốt cô làm chưa??? Cô khiến mẹ cô tức đến ngất xỉu rồi đấy!!!

Thấy mẹ mình bị sốc như thế, Kiều Liên cảm thấy hơi có lỗi. Nhưng cô không hề hối hận

về việc mình đã làm. Có lẽ do cô thay đổi quá đột ngột nên mọi người không chịu nổi!!

Nên từ từ mà tiến chắng???

Chap 5

Một cuộc đánh cá!!!

Sau năm tiếng đồng hồ tranh luận quyết liệt, Hạ Văn Vũ đã đồng ý thỏa hiệp với con gái!!!

- Thứ nhất: Ta bằng lòng cho con thi Bách Khoa! Không nhất thiết phải thi Học Viện Tài Chính nữa.

- Thứ hai: Con có thể ăn mặc theo sở thích nhưng đến những nơi quan trọng không được phép khoác mấy miếng vá chằng vá đụp lên người. Phải ăn mặc cho đúng dáng một tiểu thư nghe chưa!!!

- Thứ ba: Việc hôn sự giữa con và Tướng Minh Quân ta không cho phép con từ bỏ...

Kiều Liên (nhảy nhồm):

- Sao lại thế Papa???

Hạ Văn Vũ nhú mày:

- Ta đã nói hết đâu!! Ta chỉ nhượng bộ cho con một tháng! Đúng một tháng con phải đưa về được một chàng trai xuất sắc hơn Minh Quân!! Nếu con tìm được người như thế ta sẽ chấp nhận việc hủy hôn! Nên nhớ: Phải là người xuất sắc hơn Minh Quân! Sau một tháng mà con không tìm được, coi như hôn sự đã được quyết định! Minh Quân là chồng của con...

- Được!!! Con đồng ý!!! Papa cứ chờ xem...

Kiều Liên gạt đầu cái rụp như sợ cha cô sẽ đổi ý ngay lập tức! Chả mấy khi papa chịu nhượng bộ như thế này!! Cô nhất định phải nắm lấy cơ hội!!!

Kiều Liên nhào tới ôm cổ cha nịnh nọt:

- Papa đúng là số dách!! Chả có mấy người biết nhìn xa trông rộng như papa đâu!!!

Cô hôn đánh chụt lên má ông một cái rồi chạy biến đi. Miệng lẩm nhẩm:

- Most wanted boy... mi đang ở đâu???

Hạ Văn Vũ nhìn theo bóng con gái cười đắc ý:

- Cứ tìm đi Kiều Liên!!! Ta không tin trên đời này có người nào hoàn hảo hơn chàng trai ta đã chọn! Mà giả như con có tìm được thì càng tốt! Đẳng nào với ta cũng có lợi cả!! Ha! Ha! Ha! Ha!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Đúng là gừng càng già càng cay! Kiều Liên làm sao suy nghĩ thấu đáo bằng cha mình. Cô chỉ thấy ông ấy chấp nhận ý kiến của mình mà mừng rỡ! Không nghĩ đến việc trước sau gì cô cũng phải cưới người mà cha cô vừa ý!!!

Than ôi!!! Tôn Ngộ Không có bảy mươi hai phép biến hóa chạy mãi mà không thoát khỏi bàn tay phạt tở!!! Nay Kiều Liên giống như một bông hoa trong nhà kính nhỏ được chuyển sang nhà kính to hơn mà cứ ngỡ mình đã ra đến ngoài trời! Hứng ánh sáng nhân tạo mà cứ ngỡ ánh mặt trời! Được người ta tưới nước mà cứ tưởng mưa rơi! Đúng là tội nghiệp!!!

Kiều Liên hí hửng gọi điện ngay cho cô bạn thân:

- Hường Dương!!! Đợi tớ ở kem tươi Pink!! Chúng ta sẽ bàn kế hoạch tác chiến!!!

Nghe người trước mặt bô lô ba la một hồi về cái ý tưởng điên rồ là đi tìm một chàng trai hoàn hảo. Hường Dương khẽ thở dài...

Bạn cô thật ngây thơ!!!

Trên đời này làm gì có chàng trai hoàn hảo!! Vị hôn phu mà cha Kiều Liên vừa ý: Tướng Minh Quân có thể xem như lựa chọn số một!!!

Trên thang điểm mười anh ta phải đạt chín phẩy năm!! Cô còn lạ gì Minh Quân - tổng giám đốc của tập đoàn Dark Moon!! Ngoại hình, gia thế, tiền bạc, danh vọng anh ta đều có đủ!

Nhược điểm duy nhất của Minh Quân là quá kiêu ngạo, xem thường người khác! Đặc biệt là phụ nữ!!

Nhưng nhược điểm của anh ta lại chính là sức hút lớn nhất với chị em! Người nào mà chả mê anh chàng vừa đẹp trai vừa lạnh lùng như trong phim Hàn Quốc!!

Các diễn viên thần tượng thì chỉ là giấc mơ. Nay Minh Quân là người thật lại lù lù trước mắt, cô nào chịu bỏ qua!

Ấy nhưng cái bản tính kiêu ngạo đó đã khiến cánh chúng mình chỉ dám dỗi theo ngưỡng mộ. Lại gần dễ tai bay vạ gió lắm..

Cũng có vài người không sợ chết mà bám dính lấy Minh Quân! Đó là Phù Dung - cô ca sĩ mới nổi rất được ưa thích. Rồi Vĩnh Nghi - con gái của một ông thứ trưởng.. vv.....

Có điều mấy người này vẫn chưa đáp ứng được nhu cầu của Minh Quân về:

- Túi tiền đầy ắp!!!

Chỉ có Hạ Kiều Liên con gái của một tài phiệt trong giới buôn bán bất động sản mới làm cho anh ta tạm vừa ý!!!

- Thế bây giờ cậu muốn tìm một chàng trai hơn hẳn Minh Quân chứ gì?? Hường Dương lên tiếng.

Kiều Liên toét miệng tươi cười:

- Núi cao còn có núi cao hơn! Không có gì là tuyệt đối!! Đàn ông trên đời này đầy rẫy! Dù có phải lật từng cm đất tớ cũng phải tìm ra...

Hương Dương:

- Mục đích là như vậy. Nhưng cậu đã nghĩ đến bắt đầu tìm từ đâu chưa??

Kiều Liên đặc ý:

- Tất nhiên!!! Tớ đã suy nghĩ kĩ rồi!! Trước tiên người đó phải có ngoại hình đẹp! Muốn mục kích tường tận”bo đì” của lũ con trai thì chỉ có... hồ bơi!! Sau đó sàng lọc ra tên nào đẹp trai từ bằng tới hơn Minh Quân. Tiếp theo là phải tiếp cận tìm hiểu trình độ, gia thế, địa vị... cuối cùng là lôi cổ hấn về trình diện papa...

Hương Dương nghe kế hoạch tác chiến của Kiều Liên không mấy tin tưởng. Cô gắng lại:

- Nếu ở hồ bơi không tìm ra thì sao???

Kiều Liên vẫn vô tư:

- Thì chuyển sang trung tâm thể dục thẩm mỹ rồi tới các câu lạc bộ khiêu vũ...

Trần Nguyễn Hương Dương cũng mười bảy tuổi!!!

Là bạn rất thân thiết của Kiều Liên!! Gia đình cô cũng thuộc loại danh gia vọng tộc. Tuy không đẹp rực rỡ như Kiều Liên nhưng Hương Dương có thân hình ăn đứt các cô người mẫu hiện thời...

Ông cha ta thường nói: Ngưu tầm ngưu! Mã tầm mã!!

Câu nói trên rất đúng với trường hợp của Kiều Liên và Hương Dương!!!

Kiều Liên bốc đồng, ưa nổi loạn. Hương Dương lạnh lùng, tàn nhẫn!!

Nhưng Hương Dương vẫn còn sung sướng hơn Kiều Liên ở chỗ: cô không phải đóng vai một tiểu thư ngoan hiền. Hương Dương được thoải mái thể hiện bản sắc cá tính của mình!!

Rất nhiều chàng trai đã bị Hương Dương hại thê thảm. Ngay cả những người có vợ cũng bị tan cửa nát nhà bởi tay cô!

Có gì đâu!!! Hương Dương chỉ cần quyến rũ rồi đá bỏ không thương tiếc!

Những người bị cô đá suy sụp đến nỗi phải đi điều trị thần kinh...

Cửa rồi đá! Đá rồi cửa!!!

Hương Dương có thể xem như thiên địch số một của đàn ông....

Nói Kiều Liên cảm tình hỏ cái thì chắc Hương Dương là hóa thân của Hồ ly Tinh!

Than ôi!!! phụ nữ thế kỉ hai mươi một mới tuyệt vời làm sao!!!

Kiều Liên mở to đôi mắt nai nhìn Hương Dương năn nỉ:

- Cậu đi cùng tớ nha!!! Hướng Dương!!!

Trước vẻ mặt rất chi tội nghiệp (giả vờ) của Kiều Liên, Hướng Dương gật đầu:

- Ok!!! Dù gì tớ cũng đang rảnh. Đi với cậu tiện thể kiếm thêm thằng bồ nữa!!!

Kiều Liên (ngơ ngác):

- Thế tên bạn trai cậu mới quen ba hôm trước đâu rồi???

Hướng Dương (tĩnh bơ):

- Đã rồi!!! Tối qua xong...

Kiều Liên (sặc):

- Ồi! Ồi! Ồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chap 6

Hành trình đi tìm Most wanted Boy (1) !!!

9h. am tại bể bơi Ước Mơ Xanh!!!

Có hai cô gái xinh đẹp rạng ngời mà không chói lóa xuất hiện....

Cô tóc dài ép thẳng mặc một bộ áo tắm đen làm nổi bật làn da trắng... gì mà sáng thế!!! Cô tóc xù chơi bộ bikini hai mảnh. Ngực tấn công mộng phòng thủ khiến mấy chàng lục lâm hảo hớn đang tắm nắng trên thành hồ đột nhiên... rơi ùm xuống nước!!!

Hai cô gái đi tới đâu, thủy chất tới đó! Tình hình vô cùng hỗn loạn!!!

Hai mỹ nhân đó không phải là ai khác mà chính là Kiều Liên và Hương Dương!

Sau khi dùng Thiên Lý Nhân (mắt nhìn trai) liếc khắp nơi, Hương Dương kéo tay Kiều Liên:

- Nhìn kia!!! Cậu có thấy anh chàng ở đằng kia không???"bo đì" quá chuẩn!!!

- Đâu đâu?? Người nào vậy??? Kiều Liên ngơ ngác.

- Kia kia!! Cái thằng mặc quần bơi đỏ có in hoa văn vàng vàng đỏ...

(kinh dị thay cho khiếu thẩm mỹ của tác giả...)

Cuối cùng thì ra đa của Kiều Liên cũng cần quét được tới chỗ mà Hương Dương chỉ!!!

- Xem nào!!! Làn da nâu nâu... chắc toàn đi tắm nắng nhân tạo đây mà! Cơ bắp cân đối thể hần phải... tập thể hình học cơm!! Nhưng còn cái mặt vẫn chưa nhìn thấy!!!

Chàng trai có thân hình nét như sonny từ từ quay lại!

- Òm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lần này đến lượt Kiều Liên và Hương Dương rơi xuống nước!

Anh ta có khuôn mặt mà chẳng cần trang điểm cũng có thể đem hù ma dọa quỷ!!

Kiều Liên vuốt tóc lẩm bầm:

- Kinh dị quá!!!

Hương Dương bực tức:

- Thật là phí của!! Thân hình đẹp thế mà mặt thì...

Hai nàng lóp ngóp bò lên bờ tiếp tục công cuộc truy tìm Most wanted boy!!

- Tên này không được!! Mặt đẹp nhưng người gầy quá...
- Ui!!! Anh kia giá mà hàm răng không cái mả thì tuyệt vời!!!
- Xời oi!!! Xấu thế mà cũng đi bơi (giọng Hương Dương)

(tác giả: Này!!! Động chạm tự ái nhau rồi đấy!!!)

Vân vân và vân vân.....

Hồ bơi thứ hai:

- Không có gì!!!

Hồ bơi thứ ba:

- Cũng không có nốt!!!!

Hồ bơi thứ tư:

.....

Hồ bơi thứ n:

.....

Kiều Liên run rẩy (đi nhiều quá nên mệt) gọi Hương Dương:

- Cậu xem tên kia thế nào???

Hương Dương nhìn theo tay Kiều Liên chỉ. Cô sáng mắt:

- Ừ!!! Trông cũng được đó!!!

Cả hai mon men lại gần chàng trai có ngoại hình tạm ổn. Chàng này có đôi mắt đắm sờ đúi như Điêu Thuyền. Nụ cười quyến rũ kiểu Sở Khanh!!

Hương Dương quen thói bề trên. Cô hất mặt làm quen:

- Anh tên gì??

Chàng trai mỉm cười khoe hàm răng close up:

- Năm trăm k!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Kiều Liên sử sốt:

- Cái gì????????????????

Chàng đẹp trai:

- Em lằng tai sao??? 500k / tối! Ít hơn anh không đi đâu!!

Kiều Liên và Hương Dương đồng thanh:

- A lê... Cút!!!!!!!!!!!!!!!

Không nói thì độc giả cũng phát hiện ra anh chàng kia làm nghề gì rồi chứ??

Số của Kiều Liên và Hương Dương đúng là đen như... cún mực!!

Năm ngày vô ích!!!

Tất cả các hồ bơi trong thành phố đều đã được soi kỹ nhưng tung tích Most wanted boy vẫn chẳng thấy đâu. Được ngoại hình thì không đáp ứng được các yêu cầu khác...

Thế mới hay cái sự tìm trai đẹp khó lắm a!!!

Trai đẹp như lá rụng mùa xuân! Trai vừa đẹp vừa giỏi như lá mọc mùa thu! Trai vừa đẹp vừa giỏi lại lắm tiền e như nhật thực. Bao nhiêu năm mới xuất hiện một lần...

Nhưng khó thế chứ khó nữa Kiều Liên vẫn phải tìm được. Không thì canh cá cược này cô thua trắng. Lấy gã Minh Quân đó xem như đời cô tàn. Chỉ e phải mức nước rửa chân cho hấn đến cuối đời!!

Hương Dương thì chẳng mấy tin vào cái vụ tìm kiếm này. Chả thế mà mấy tên cô bồ kết có thằng nào ra hồn!

Nhưng cô cũng không nỡ để Kiều Liên một mình lặn lội tìm... người yêu! Bạn bè thân thiết mấy điện, cúp nước là phải nhờ cậy nhau!!

Ngày thứ sáu: trung tâm thể thao thẳng tiến!!

Không giống như hồ bơi, trung tâm thể dục thể thao là nơi các bậc chân tu rèn luyện. Việc hai cô gái xinh như mộng xuất hiện không làm các nam nhi ở đây chú ý. Họ hăng say rèn luyện làm cho cơ thể vốn đã cường tráng nay càng cường tráng hơn...

Họ chạy tại chỗ. Họ nhảy dây. Họ tập tạ... vv...

Nhìn cảnh này ai dám bảo tinh thần thể thao của nước ta yếu kém!!

Đứng được cỡ bảy phút, Kiều Liên kéo tay Hương Dương:

- Đi thôi!! tới chỗ khác tìm...

Hương Dương:

- Sao vậy??? Đã kịp quan sát hết đâu???

Kiều Liên lắc đầu thở dài:

- Papa mình thích văn hơn võ. Ông ấy không ưa chuộng kiểu người như Arnold Schwarzeneger!!! (diễn viên chuyên đóng vai hành động của nước Mỹ)

Thế là hai mỹ nhân rời khỏi trung tâm thể thao.

Các chàng trai trong đó vẫn hăng say rèn luyện. Không hay mình đã để mất một cơ hội đổi đời...

Chap 7

Hành trình đi tìm Most wanted boy (2) !!!

Tâm sự của một chàng lục lâm hảo hán!!!

Ta: Đầu đội mũ Nike chân đi giày Adidas!

Họ Hoàng tên Thiệu vốn người thủ đô!!!

Nam, cao 1m72, nặng 48 kg. Thể hình hoàn toàn... không bình thường!!

Hao hao con nghiện đã đến thời kì cuối! Nhưng đừng hiểu lầm, thân nam nhi như ta trừ Heroin ra thì trộm gà, bắt chó, cướp giật, xin đều đến rạch mặt ăn vạ ta đều thử qua...

Đời cũng lắm nỗi nhiều khê! Ta từng là con trai một đại gia có tiếng đất Hà Thành!

Ta là con trai độc nhất của mẹ ta. Còn cha ta ông có khoảng: ba đứa con riêng, năm đứa con rơi... và bảy đứa vô thừa nhận...

Dù sao ta cũng là con vợ chính thức của ông ấy, có cưới xin hẳn hoi nên rất được cưng chiều!

Muốn tay ga có tay ga. Muốn "vợ tu" có "vợ tu"! Chê đường Hà Nội ô nhiễm ta đòi xe hơi ông ấy cũng ok!

Đời ta lúc đó kẻ cũng ngang vua. Tuy tiền chưa nhiều tới mức phải gấp máy bay phi chơi nhưng ta cũng ôm liền lúc hai em chân dài tới nách...

Than ôi!!! Niềm vui ngắn chẳng tày gang! Cha ta tham ô nên vào tù! Mẹ ta sớm chán ghét ông chồng vô tình, ông con vô tướng đã theo bồ đi nước ngoài đôi gió!!

Chỉ còn một mình ta cô đơn giữa dòng đời lạnh lẽo. Nhà cửa mất hết, họ hàng cao chạy xa bay. Bạn bè thấy ta như thấy hủi. Em chân dài biết ta hết tiền đã:

- Thôi nha anh!!! Ta chia tay!!!

Đặng chẳng dừng ta phải kiếm việc nuôi thân.

Thời buổi đất chật người đông, ta - hai bàn tay trắng biết làm gì đây???

May sao!!! Một đại ca ta quen, từng được ta thưởng cho vài trăm đô khi trúng độ đã bật mí truyền thụ cho ta pho bí kíp:

- Cướp giật thần công!!!

Nhờ pho bí kíp này, ngày ta vớ mảnh cũng khá phủ phê. Ngày đói kém thì ngồi nhìn chuột chạy!

Nhưng không sao, ta mới hai mươi. Cố gắng chăm chỉ làm việc vài chục năm, để dành được ít tiền tầm hơn năm mươi ta giải nghệ về hưu. Mở công ty riêng rồi chơi cô phiêu...

Hôm nay sao ta đen. Vừa ra ngõ đã gặp phải chó hen. Đi thêm vài bước thì chen phải bà bầu. Bà bầu tức giận táng cho ta một cú suýt thì quay lơ!

Nhờ luyện Cướp giật thần công mấy năm nên thân thể ta rắn chắc. Ta không gãy xương, chỗ thâm tím chỉ vài chai Phật Linh là khỏi!

Đốt vía xong!!! Ta mon men tới đầu phố. Nơi có phong thủy hợp mệnh thường xuyên đem tới cho ta món tiền to to...

Kia rồi!!! hai em xinh xinh trông ngây thơ. Em tóc dài ép thẳng quần áo te tua, phong độ chẳng bằng ta! Em tóc xoăn đeo ví da. Chắc là lắm tiền lắm đả!

Ta xông phi lạng lách qua. Ví da của em từ biệt chủ đi theo ta. Ôm ví trên tay đời ta như nở hoa!

Ta ba chân bốn cẳng chuồn thật nhanh. Chốc chốc quay lại xem em có đuổi theo không???

- Ôi a!!!! Cái mặt ta vừa ngoảnh về đúng hướng thì thấy em te tua đang chờ sẵn. Tay lăm lăm chai Halida!!!

Ta bóp phanh rẽ sang ngang. Đầu ta phang ngay vào cột điện...

Trong cơn mê man, ta thấy em cười nhe răng...

Em tóc xoăn xoăn đã đuổi kịp. Được em chăm sóc mà ta cứ ngỡ voi dầy!!

Tháng này lại tốn tiền lắm đây!!!!

Trong hành trình đi tìm Most wanted boy, Kiều Liên và Hường Dương mò tới khu phố Quảng Diệp!! Một công đôi việc!!! Vừa ngó nghiêng xem có thấy anh nào hay hay, Sẵn tiện kiếm thêm mấy chục bộ quần áo mặc tạm!!

Kiều Liên hôm nay diện một bộ đồ trông rất mầu! Nhìn xa như... đầu gấu. Hường Dương khoác bộ đầm bó sát, vai đeo lưng lửng cái ví da cá sấu!!

Đương nhiên!!! Cả hai trở thành tâm điểm cho những tay hành nghề trộm đạo!!

Tiền không tự nhiên sinh ra. Cũng không tự nhiên mất đi. Nó chỉ chuyển từ túi người này sang túi người khác!!

Kiều Liên và Hường Dương vô tư nhìn nhìn ngấm ngấm không hay cả hai đã lọt vào mắt xanh (màu Polime) của một chàng lục lâm hảo hán!!

- Vù!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chàng lục lâm phóng qua chỉ khẽ chạm vào vai Hường Dương mà cái ví da đã biến mất...

Hướng Dương ngơ ngác chưa kịp phản ứng thì Kiều Liên nhờ thường xuyên đến đây mua sắm, am hiểu góc gác đường phố ở đây như thổ công đã Khinh Thân phi vô con hẻm trước mặt...

Chàng lục lâm ôm ví tiền chạy trốn mà mở cò trong bụng. Khẽ liếc mắt về đằng sau kiểm tra xem có đuôi đuôi theo không! Chẳng thấy gì chàng an tâm chạy tiếp. Vừa ngoảnh mặt lại đã thấy Kiều Liên lù lù chờ sẵn! Chai Halida trên tay chắc chắn là dành cho chàng!!

Quá hoảng hốt, Chàng không bấm xi nhan mà rẽ trái!

- Râm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cây cột điện dang tay chào đón chàng lục lâm. Cục u trên trán chàng to ngang quả ổi!

Hướng Dương cũng đã đuôi kịp! Cô giật lại cái ví da từ tay tên cướp!

Than ôi!!! Cà cuống chết đến đít còn cay!! Đang ba phần tỉnh bảy phần mê man tên cướp vẫn ôm chặt cái ví da không chịu buông...

Hướng Dương điên tiết! Đôi giày cao gót có... bảy phân in dấu lia lia trên người tên cướp...

Không biết lần "ăn sương" trước, tên cướp có để dành ra một khoản cho ngày hôm nay không?? Bệnh viện đang mở rộng cửa chờ gã!!

Mấy người đàn ông trên đường nhìn cảnh Mỹ nhân... đánh cướp mà thảm kinh hãi! Họ lắm bả:

- Hoa đẹp có gai!! Hoa đẹp có gai!!

Nghĩ đến bà vợ ở nhà: năm phần khi, bốn phần tỉnh tỉnh, một phần không ra hình ra dạng ngoan ngoãn hiền dịu là được rồi!!

Nay thấy mỹ nhân nhìn kẻ ra cũng thích thật. Nhưng ngày nào cũng ăn đòn của nàng thì chỉ e yếu mệnh!

Thôi thì... ta lại về với vợ ta!!!!!!!!!!

Chap 8

Hành trình đi tìm Most Wanted Boy (3) !!!!!

Cao thủ lừa tình kiêm cao thủ lừa tiền!!!

- Trời hồi!!! Tớ mệt quá rồi!! Kiều Liên than thở.

Hướng Dương nhấp một ngụm cốc tai rồi mở miệng chọc ghẹo:

- Nản rồi hả??? Nếu không muốn tiếp tục thì quay về nói với cha cậu rằng cậu đã đồng ý kết hôn với Minh Quân!

Kiều Liên giấy nẩy:

- Còn lâu!!! Mới hơn hai tuần trôi qua tớ chưa bỏ cuộc đâu!!!

Hướng Dương:

- Nhưng chúng ta đã tìm khắp nơi rồi mà đã thấy được ai hơn Minh Quân đâu! Cánh Sen Hồng cũng là vũ trường cuối cùng trong thành phố...

Hai cô gái của chúng ta đang ngồi tại vũ trường Cánh Sen Hồng. Đây có thể xem như vũ trường lớn nhất thành phố! Không!!! Lớn nhất Việt Nam thì đúng hơn!!!

Vũ trường này tập trung đủ loại người: Tây có, ta có, giàu có, nghèo có. Các cậu âm cô chiêu cũng lấy đây là nơi thường xuyên tụ họp. Mặc dù giá cả ở đây thuộc dạng... trên trời!!

Đa dạng nhiều thành phần, phong phú đủ chủng loại. Do đó bạn cũng đừng ngạc nhiên khi bắt gặp một mệnh phụ phu nhân tuổi sồn sồn đi cùng với một em giai trẻ đẹp...

Trong lịch sử, nói về nghệ thuật lừa tình thì phải nói tới một nhân vật nổi tiếng: Sở Khanh!!!

Nhân vật này nức tiếng đến nỗi ngày nay hễ nhắc tới anh chàng nào có máu trâu hoa ghẹo nguyệt, lừa gạt phụ nữ là người ta lại phong tặng cho danh xưng Sở Khanh!!

Ở vũ trường Cánh Sen Hồng có một nhân vật thường xuyên lui gót!

Người này ngoại hình cực kì ưu nhã. Mặt hoa da phấn nhưng vẫn toát lên khí khái nam nhi. Trong số trai đẹp anh ta được xếp vào hàng cực phẩm!

Tuy nhiên thứ làm anh ta nổi tiếng không phải là sắc đẹp nghiêng thùng đồ gánh mà là nhờ tài lừa tiền, gạt tình!

Điều đặc biệt!!! Hắn cũng rất có mắt coi hoa. Đối tượng của hắn phải là những bông hoa đang thì xuân sắc!

Hắn... chính là Bạch Tuyên Vỹ - người thừa kế Bạch Gia đời thứ năm!!!

Lúc này hắn cũng đang ở Cánh Sen Hồng!!!

Hắn đang vuốt má một cô. Cô này tuy không xinh lắm nhưng khuôn mặt cũng khá ưa nhìn!
Cô ôm cổ hắn nũng nịu:

- Anh Tuyên Vỹ!!! Sao anh không dùng đồng hồ em tặng???

- À!!! Đồ của em tặng anh đâu thể tùy tiện dùng. Hồng mất thì sao? Tuyên Vỹ nói ngọt xớt.
Bụng thầm nghĩ:

- Mẹ!!! Con này đến keo!!! Quen ba tháng mà tặng có mỗi cái đồng hồ Rolex!!

Cô gái sung sướng trước những lời trơn như mỡ:

- Anh cứ dùng đi!!! Hồng em lại mua cho cái khác!!!

Tuyên Vỹ hôn đánh chụt vào má cô nàng.

- Chết!!! Em đừng làm thế!!! Anh ngại lắm!!! (Miệng lẩm bẩm: Sao không tặng luôn đi?
Lại còn phải đợi nó hồng???)

Cô gái có lẽ là lần đầu được một anh chàng đẹp trai như Tuyên Vỹ để ý. Cô cũng biết hắn được xếp vào hàng cực phẩm nên vờ vĩnh thả câu:

- Tưởng gì??? Có mỗi cái đồng hồ Rolex thôi mà! Mai em tặng anh hắn... chục cái!!!

Đáng tiếc cho cô!! Con cá này là con cá... mập! Không những đớp cả phao lẫn cần, hắn xơi luôn cả người thả:

- Anh cũng không cần nhiều đồng hồ đâu! Sẵn tiện con đế của anh đang hỏng! Em xem đem đi sửa cho anh là được rồi!!!

Cô này cao giọng:

- Cần gì sửa! Tối qua Minh Nguyệt Plaza em đưa anh đi mua con Vertu cho gọn nhẹ!!!

Rồi cô gái nhìn đồng hồ ái ngại:

- Giờ em có chút việc! Anh cứ ngồi đây nhé! Chút nữa em quay lại!!!

Hắn khe khẽ cười. Trông càng quyến rũ:

- Dù có phải chờ đợi em cả đời anh cũng cam lòng!!!

Lời nói của hắn khiến cô gái xúc động. Cô không nỡ rời xa mà quyến luyến mãi!!

Cô đâu hay mình vừa đi khỏi có năm phút là một em khác thế chỗ. Em này nhào vào lòng Tuyên Vỹ như gió lốc!

- Tuyên Vỹ!!! Em tới rồi!!! Anh có nhớ em hông???

- Sao lại không nhớ?? Lúc nào anh cũng nhớ đến em... trừ lúc ngủ, lúc tắm, lúc ăn, lúc đi chơi với cô khác (nói nhỏ)...

Em này xinh hơn cô trước một chút. Nhưng trông bộ dạng hình như là học sinh cấp ba. Cái phù hiệu còn lấp lánh trên ngực áo. Cô bé đưa cho hắn một túi quà:

- Em mua cho anh mấy bộ đồ! Anh cầm về mặc tạm! Mấy hôm nữa lãnh lương làm thêm em lại mua tiếp cho anh...

Tuyên Vỹ nhăn mặt. Hắn gắt gỏng:

- Em đừng làm thế! Anh không thích đâu! Em còn là học sinh lấy đâu ra tiền mua đồ cho anh???

Thấy hắn tỏ vẻ giận dữ, cô bé rồi rít phân bua:

- Anh đừng lo!!! Bố mẹ em cho em nhiều tiền lắm! Mấy bộ quần áo này có mấy trăm đô thôi mà! Có đáng gì đâu???

(tác giả: sặc!!!!!!!!!!!!!!)

Kì thực Tuyên Vỹ giận dữ không phải vì lo cô bé không có tiền! Hắn nổi nóng vì nghĩ mấy bộ quần áo giá trị thấp. Quà tặng thì phải là đồng hồ, ví da, điện thoại, xe tay ga mới bán được nhiều tiền! Nay bỏ nhí bảo mấy bộ đồ đó giá cũng vài trăm đô, hắn thấy cũng... tạm tạm nên hăng giọng:

- Anh biết em quan tâm đến anh! Cũng biết em có nhiều tiền nhưng em làm thế người ta bảo anh là lợi dụng thì sao???

(tác giả: phải rồi!!! Anh không lợi dụng! Anh chỉ đi đào mỏ con gái nhà người ta thôi!!!)

Hết chịu nổi, cô gái ôm ghì lấy hắn, nước nở như trong phim Hàn Quốc:

- Ụ Pa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! *(Anh ơi!!!)*

Những trò mà Tuyên Vỹ sử dụng để moi tiền con gái không qua được mắt Hướng Dương. Cô lắm bả ;

- Trông thì rõ đẹp trai vậy mà thủ đoạn không khác gì Sở Khanh!! Không!!! Có khi còn cao minh hơn ấy chứ!!

Kiều Liên đang mải mê tính kế xem làm sao trì hoãn được với Papa thì thấy vẻ mặt Hướng Dương, cô ngơ ngác ;

- Sao thế??? Gặp bò cũ à???

- Không!!! Gặp cháu đích tôn của Sở Khanh! Cậu coi đi thì biết... Hướng Dương hát hăm.

Kiều Liên ngoảnh lại đằng sau. Đúng lúc Tuyên Vỹ cũng ngược nhìn lên!

Bốn mắt nhìn nhau tóe lửa... thù!!!

Tuyên Vỹ hét lên đầu tiên:

- A!!! Loa phóng thanh!!!

Kiều Liên cũng nhồm hăn dậy. Cô ú ớ:

- Tên cơ hội!!!

Cô bé vừa đến thấy thái độ của Tuyên Vỹ thì bất giác khó chịu:

- Con nhỏ kia là ai vậy anh???

Tuyên Vỹ nhếch môi. Hắn nhớ tới tai nạn của mình mấy tuần trước mà cay cú!

Thân nam nhi đầy chí khí anh hùng như hắn mà lại phải chui xuống... cống trốn mới nhục nhã làm sao??? Hắn rít qua kẽ răng:

- Kẻ thù!!!

Kiều Liên lẩm bẩm:

- Thành phố này nhỏ bé thật!!!

Cô nhìn Tuyên Vỹ cười cợt:

- Sao??? Hôm đó ăn đòn có đau không??? Bị mất mấy cái răng vậy???

Tuyên Vỹ cười lạnh:

- Không mất cái nào! Nhưng đây e là cô em không may mắn đến thế đâu!!!

Chap 9

Kì phùng địch thủ!!!

Kiều Liên hốt hoảng:

- Người... người... muốn làm gì???
- Trả - thù!!!! Tuyên Vỹ nói gọn nhẹ.

Hắn hất hàm:

- A phú!!! A Quý!!! Lên trời con bé kia lại cho tao!!!
- Đồ hèn hạ!!! Rõ ràng nhà ngươi hại ta trước! Ngươi hại ta một lần, ta trả lại một lần là huê!! Sao lại còn tính toán!!! Kiều Liên la oai oái.

Hai tên đàn em của Tuyên Vỹ trông qua cũng phải hơn hẳn cả chục tuổi. Mặt mũi bặm trợn. Vậy mà lại nghe lời hắn răm rắp. Điều này chứng tỏ hắn rất có thế lực.

Chúng lừ lừ tiến lại chỗ Kiều Liên!

Người đẹp của chúng ta hét lớn:

- Đứng lại!!! Các người đứng lại cho ta!!! Nếu không thì...

Tuyên Vỹ ôm eo cô bồ nhỏ. Hắn cười lên khoái trá.

- Thì... cô em kêu cứu chứ gì? Vô ích thôi!!

Hai tên kia nhào tới. Kiều Liên nhanh như chớp tung chân đá vào cái bàn trước mặt.

- Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cái bàn bay lên rồi hạ cánh an toàn nhờ có đệm đỡ là... hai tên đó!

Cái bàn vốn chẳng nhẹ nhàng gì. Cộng thêm lực đá của Kiều Liên. Nó nện thẳng vào đầu hai kẻ xấu số. Chúng chẳng kịp kêu một tiếng nào đã dương cò trắng xin hàng...

Hướng Dương thần nhiên nhìn cảnh hoạt náo. Cô quá biết thực lực của Kiều Liên. Gì chứ bạn cô còn có thể một lúc hạ hơn chục thằng ấy chứ!!

Một tay bồi bàn ở đó ghé tai Hướng Dương nói nhỏ:

- Tiểu thư Hướng Dương mau đưa bạn cô rời khỏi đây đi. Có xích mích gì thì hạ mình xin lỗi Công tử Tuyên Vỹ một câu. Ở đây là địa bàn của Bạch Gia... cô đừng nên gây chuyện...

Hướng Dương mở to mắt:

- Cái gì??? Thằng Sở Khanh kia là người của Bạch Gia sao???

Tay bồi bàn hốt hoảng:

- Khế thôi tiểu thư! Cậu ta chính là người thừa kế đời thứ năm của Bạch Gia - Bạch Tuyên Vỹ! Chỗ quen biết tôi không nỡ nhìn tiểu thư lâm vào rắc rối! Mau đi đi!!!

Nói xong tay bồi bàn lặn mất tăm!

Bạch Gia là một cái gì đó rất đáng sợ!!!

Tuyên Vỹ há hốc mồm. hai tên đàn em của hắn đâu phải tay mơ mà lại bị hạ gục vô cùng gọn nhẹ. Điều đáng nói ở đây đối thủ chỉ là một cô gái!!

Chuyện này đồn ra ngoài thì còn gì danh tiếng Bạch Gia nữa chứ!!!

Cánh Sen Hồng đúng là địa bàn của Bạch Gia có khác. Những người khách bình thường thấy chuyện đã bỏ đi hết. Còn lại đều là tay chân của Tuyên Vỹ! Chúng nhìn cảnh người của mình bị hạ liền nổi giận.

Vài tên trông ra tù vào tội nghiêng răng:

- Thiếu gia!!! Để tôi cho con bé ấy một bài học!!!

Tuyên Vỹ khoát tay.

- Đủ rồi!!! Để ta tự ra tay!!!

Hắn bước tới trước mặt Kiều Liên nhăn nhó:

- Bé con!!! Nếu chịu quỳ xuống cầu xin.... Anh sẽ tha cho!!!

Kiều Liên bật cười!!!

Tên cơ hội này nói gì vậy nhỉ??? Hạ Kiều Liên - tiểu thư của nhà họ Hạ này chưa bao giờ phải cúi đầu trước một ai! Hắn đúng là điếc không sợ súng!!!

- Được thôi!!! Tôi sẽ quỳ xuống trước mặt anh! Nếu anh thắng được tôi!!!

Cô nhìn thẳng vào mắt hắn nhả thêm một câu:

- Ngược lại!!! Nếu anh thua... anh phải quỳ xuống liếm giày cho tôi!!!

Bọn đàn em của Tuyên Vỹ choáng váng!!!

Chúng len lén nhìn Tuyên Vỹ. Người của Bạch Gia ai còn lạ gì bản tính bỉ ổi đê tiện của thiếu gia. Hắn sẽ không bao giờ bỏ qua cho ai động đến hắn!

Vậy mà con bé kia lại dám lăng nhục thiếu gia. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!!!

Tuyên Vỹ trái lại rất bình thản. Vẻ mặt lãnh đạm của hắn thật khiến người ta nể phục!!!

- Được!!! Cô em là phái yếu! Tôi nhường cô em ra tay trước...

Kiều Liên bấu môi. Đúng là quân tử rởm!!! Mới hôm trước còn kẻ dao vào cổ bắt đây làm con tin. Hôm nay lại giờ giọng!

Nhưng thôi!!! Hắn đã có lòng thì đây có dạ! Cho hắn biết thế nào là trời cao đất dày!!!

Mọi người có mặt ở đó đều sững sờ!!!

Kiều Liên đang đứng trước mặt Tuyên Vỹ đột nhiên biến thành năm người!!! Thân ảnh của cô loang loáng!

Một tên run rẩy kêu lên:

- Cô ta... là người hay là quỷ vậy????

Bọn này trình độ thấp. Đương nhiên bị tuyệt kĩ của Kiêu Liên lừa gạt!!!

Thực ra chiêu thức mà Kiêu Liên sử dụng có tên là... Loạn Tung Bộ (chạy loạn xì ngầu!!!)

Chỉ vì Kiêu Liên thi triển quá nhanh khiến cho những ai có nhãn lực kém mới nhìn ra thành nhiều người!!!

Rất nhanh!!! Kiêu Liên xuất hiện ngay sát Tuyên Vỹ. Bàn tay vốn rất mềm mại của cô đột ngột cứng như thép! Lập tức đâm thẳng vào mặt hắn!!!

- Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tuyên Vỹ cũng không phải tầm thường. Dù sao hắn cũng là dân giang hồ chuyên nghiệp. Huống chi hắn sinh ra để đứng trên vạn người. Lẽ nào lại bị hạ dễ dàng trong tay Kiêu Liên...

Không hiểu hắn dùng thứ bộ pháp gì? Khẽ dịch chuyển một bước! Liền thoát ra khỏi đòn tấn công của đối thủ!!!

Bàn tay của Kiêu Liên đâm thẳng vào tường tạo nên một lỗ thủng to tướng!!!

- Vù!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tuyên Vỹ vung chân. Tiếng gió rít sát bên tai Kiêu Liên!

Không một chút hoảng hốt! Cô thuận thế ngã về đằng sau! Lộn một vòng tạo ra khoảng cách với Tuyên Vỹ!!!

Hai người gườm gườm nhìn nhau!!!

Đột nhiên cả hai phát hiện ra kẻ đứng trước mặt chính là Kì Phùng Địch Thủ của mình!! Thực lực của cả hai ngang ngửa!!!

Kiều Liên và Tuyên Vỹ chuẩn bị lao vào hiệp đấu tiếp theo thì một giọng nói vang lên:

- Thiếu gia!!! Xin dừng tay!!!!!!!!!!!!

Một thanh niên khoảng hơn ba mươi tuổi xuất hiện! Anh ta có ngoại hình bình thường

nhưng khí thế toát ra khiến kẻ khác phải khiếp sợ...

Tuyên Vỹ nhíu mày:

- Lão Tam!!! Anh làm gì ở đây??? Tại sao lại ngăn cản tôi trừng trị con bé này? Kẻ làm tổn hại đến uy phong của Bạch Tuyên Vỹ này đều phải trả giá!!!

Lão Tam của Bạch Gia mỉm cười. Anh nói với một giọng hết sức nhẹ nhàng nhưng không khác gì đâm vào tai Tuyên Vỹ:

- Thiếu gia nói đúng! Nhưng người mà thiếu gia muốn trừng trị lại là Hạ tiểu thư - con gái của Hạ Văn Vũ!!!

Mất mấy phút để trấn tĩnh, rồi Tuyên Vỹ thở ra nặng nhọc. Hấn bực bội bỏ đi. Mắt vẫn nhìn Kiều Liên đầy hận hực. Bọn đàn em cũng tự động giải tán.

Kiều Liên thấy đôi thủ bỏ đi ngang xương. Đang định sừng cò thì bạn cô - Hường Dương ngăn lại:

- Đủ rồi!!! Hấn là người của Bạch Gia! Không động vào được đâu!!!

Trong thoáng chốc, mắt của Hường Dương và người vừa đến gặp nhau. Đáp lại ánh mắt chất chứa bao tình cảm của anh ta, Hường Dương chỉ gật đầu lạnh nhạt!

Đúng là một người đẹp băng giá!!!

Chap 10

Tướng Minh Quân và Bạch Tuyên Vỹ!!!

- Thiếu gia!!! Chờ chúng tôi với!!!!!!!!!!!!!!!

Mặc cho đàn em kêu gọi, Tuyên Vỹ vẫn phóng như điên trên đường. Cục tức với Kiều Liên không xả được thì hấn điên mất!!!

Người dân trên đường được phen kinh hoàng khi chứng kiến cảnh năm cái mô tô phi như bay trên đường. Cái dẫn đầu còn xen lẫn vài màn lạng lách tóe lửa!!!

Dĩ nhiên!!! Chiếc xe đó là do Tuyên Vỹ cầm lái!

Của đáng tội!!! Trình độ tổ lái của hấn thuộc loại bậc thầy! Gần chục năm làm anh hùng xa lộ hấn chưa bị cơ động tóm gáy lần nào!!

Chỉ thỉnh thoảng bị "xòe" vài cú!!!

Võ nghệ đầy mình, hấn chả bị làm sao! Chỉ thương thay cho cái xe! Vào tay ông chủ như Tuyên Vỹ... nó thường xuyên bị bầm dập toí tả...

Một chiếc Mercedes vừa đỗ lại bên đường. Một mệnh phụ phu nhân giàu có trên người đeo hàng tá đồ trang sức đắt một thằng bé bước ra!

Họ chuẩn bị bước vào nhà hàng năm sao thì mấy chiếc mô tô hùng hục lao tới! Chiếc đầu tiên đâm bổ vào cả hai!!

Người đàn bà rú lên kinh hãi:

- Ôi chúa ơi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Rồi ôm chặt lấy đứa trẻ!!

Những người chứng kiến cảnh đó cũng ôm mặt sợ hãi!

Nhưng lạ thay!!! Vài phút qua đi vẫn không có chuyện gì xảy ra cả! Cũng không có tiếng động như bị tông vào người! Họ run rẩy hé mắt ra nhìn thì thấy hai mẹ con nhà kia vẫn hoàn toàn nguyên lành. Không hề sứt sứt tí gì!!!

Mấy chiếc mô tô đã biến mất. Không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra!

Chỉ có người đàn bà không biết là do dũng cảm hay sợ quá hóa rồ mà lúc chiếc mô tô phóng tới vẫn trôn mắt ra nhìn...

Rõ ràng chiếc xe đang chuẩn bị đâm bổ vào mặt bà thì đột nhiên chuyển hướng!!

Tuyên Vỹ thực hiện cú ngoặt đầu xe kỉ lục! Thay vì chèn lên hai nạn nhân tội nghiệp, bánh

xe chỉ cửa ngọt một đường lên áo mệnh phụ. Để lại một vệt đen mờ mờ!!!

Mãi một lúc lâu sau, bà ta mới run run hỏi đứa trẻ:

- Con... con... con có sao không???

Thằng bé nom mặt rõ ràng là một đứa bướng bỉnh, nghịch ngợm nhưng nay gặp vụ khủng bố này cũng không khỏi kinh hoàng! Đôi môi bé nhỏ mấp máy khẽ. Mặt vẫn đỏ bừng:

- Mẹ ơi... con... tè... ra quần rồi!!!

Chưa dừng lại ở đó. Tuyên Vỹ tiếp tục gây rắc rối cho một đôi trai gái!

Đôi này: Nam thì bảnh bao phong nhã. Nữ thì yếu điệu, rụt rè...

Họ khoác tay nhau đi dẹt nên một tương lai rực rỡ với... một cái biệt thự, một chiếc xe hơi...và hai trái tim vàng!!!

Chiếc xe của Tuyên Vỹ phóng qua vũng nước. Hắt làn nước đen đen, hôi hôi lên bộ quần áo hàng hiệu của chàng trai (vì tên này đứng ngoài...)

Kèm theo một trận gió lốc khiến mái tóc giả từ biệt chủ (chàng trai)... bay đi!!!

Chàng trai hốt hoảng kêu lên:

- Trời ơi!!! Còn gì bộ quần áo hàng hiệu mới đi thuê của tôi!! Đào đâu ra tiền mà đền bây giờ?? Trời ơi!!! Mái tóc giả trị giá: 50k của tôi...

Chỉ năm phút sau, dân tình lại được chứng kiến một màn kịch đặc sắc!

Cô gái phát hiện ra người yêu của mình là rắn đóng giả lươn liền táng cho anh này hai cái tát nháng lửa. Miệng không ngừng la hét:

- Đồ khốn!!! Thế mà dám bảo bố anh làm giám đốc!!! Có mà... thái giám thì có!!!

Vậy là một cuộc tình đẹp như trong mơ đã đến hồi bế mạc! Thật tiếc lắm thay!!!

Ngày hôm nay có lẽ là một ngày xui xẻo của Tuyên Vỹ!!!

Không thì tại sao đầu võ với con bé kia hần không chiếm nổi tiện nghi. Đua xe trên đường lại gặp một tay... anh hùng xa lộ!!!

Chiếc BMW ánh bạc từ từ lăn bánh thì năm chiếc mô tô nối đuôi nhau lao lên trước mũi xe! Chiếc mô tô đi đầu còn lượn đi lượn lại trên người người chủ xe hơi!!!

Có lẽ là do tị nạnh xe mình có hai bánh mà chiếc kia bốn bánh nên Tuyên Vỹ quyết tâm dẫn mặt xé hộp!!!

Hần cắt ngang mũi xe khiến chiếc xé hộp phanh đánh kít!!!

Tuyên Vỹ và bọn đàn em hể hả bỏ đi!

Tưởng rằng mọi chuyện sẽ dừng lại ở đó nhưng người chủ xe hơi là một tay không dễ bắt nạt. Anh ta ngoặt vô lăng đuổi theo... bọn mất dạy!!!

Tuyên Vỹ đang nhớn nhớn hứng gió trời thì chiếc BMW ánh bạc vượt lên trên thường cho hấn một luồng khói đen xì!!!

Thiếu gia họ Bạch nóng máu!!!

- Ta đây dễ bắt nạt vậy sao???

Hấn đạp số bốc xe lao lên...

Thế là cuộc rượt đuổi một mô tô, một xe hơi bắt đầu!!

Tuyên Vỹ vừa vượt lên trên thì chỉ một phút sau chiếc xe hơi lại chiếm chỗ!! Cứ thế cuộc rượt đuổi ngày càng quyết liệt như để chứng minh ta mới là người giỏi nhất!!!

- Két!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tuyên Vỹ điên tiết tông xe chặn đầu! Chiếc xế hộp lánh sang dừng lại bên đường!!

Chủ xe mở cửa bước ra. Người này không phải ai xa lạ chính là Tưởng Minh Quân - vị hôn phu tương lai của Kiều Liên!!

Mấy tên đàn em của Tuyên Vỹ cũng đã đuổi kịp. Chúng quây tròn chiếc xe hơi, bao vây Minh Quân vào giữa!!!

Tuyên Vỹ tiến lại!!! Hấn trừng mắt nhìn người đối diện. Minh Quân cũng không vừa. Anh thản nhiên... lườm lại!!!

Cả hai đấu võ nhìn ba phút rồi lao vào nhau...

- Rầm!!! Hự!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tuyên Vỹ tông thẳng một quả đấm vào bụng Minh Quân.

Minh Quân hít thở. Xuống tấn chịu đòn...

Cánh tay của Bạch thiếu gia tê rần. Hấn cảm giác như đang đâm vào một tấm bê tông...

Bên kia!!! Minh Quân cũng nhú mảy. Rõ ràng anh đã chủ động tăng sức phòng ngự lên 70%. Vậy mà lực tấn công của tên kia vẫn khiến anh lão đảo!!

Trong các trận đấu khác, Minh Quân thường chỉ để sức mạnh phòng ngự khoảng 50% là thoải mái đánh đấm. Lần này anh biết mình đã gặp phải đối thủ khó xơi!!!

Minh Quân liền thay đổi đấu pháp. Anh túm lấy tay áo của đối thủ rùn người quật về đằng trước theo thế nhu đạo!!

Khôn nổi!!! Người hấn ta nhẹ bẫng. Tuyên Vỹ chủ động ngã về phía trước. Tay ôm đầu che

chấn. Hấn lẩn mấy vòng rồi trở về thế tấn công...

Phải thừa nhận Tuyên Võ là cao thủ đòn chân!! Những cú đá của hấn khiến Minh Quân tái mặt!!

Bọn đàn em của Tuyên Võ ngo ngoắt đứng nhìn.

Chỉ trong một buổi tối, chúng đã được chứng kiến hai trận đấu vô tiền khoáng hậu. Tất nhiên là trận đấu thứ hai gay cấn, hồi hộp hơn. Nhưng thủ pháp của con bé kia cũng đáng gọi là cao thủ...

Trận đấu giữa Tướng Minh Quân và Bạch Tuyên Võ không biết sẽ kéo dài đến bao giờ nếu như không có sự can thiệp của 113!!!

Người dân chứng kiến cảnh năm chiếc mô tô cùng một chiếc xe hơi phi như điên trên đường liền gọi điện cầu cứu cơ động!

Tiếng Pí po của các vị đại diện pháp luật là liều thuốc hòa giải tốt nhất!!!

Không ai bảo ai! Tất cả tự động tản đi. Đứng lại để mà ăn”dùi cui”à???

Trước khi đi, Minh Quân và Tuyên Võ ném cho nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa. Đảm bảo!!! Lần gặp gỡ thứ hai sẽ rất tung bừng!!!

Chap 11

Ồ chúng ta lại gặp nhau!!!!!!

- Papa ơi!!! Papa à!!!

Trước cái giọng nũng nịu không ra nũng nịu, nhõng nhẽo không ra nhõng nhẽo của cô con gái cưng, Hạ Văn Vũ vẫn cương quyết lắc đầu.

- Kiều Liên!!! Ta nhớ rằng chỉ đồng ý cho con một tháng tìm đối tượng. Nay thời hạn một tháng chỉ còn hôm nay là hết! Sau hôm nay không tìm được thì con phải chấp nhận hôn sự với Minh Quân...

Kiều Liên khỏ sở gãi đầu:

- Nhưng Papa à có một tháng thì hơi ít hay papa gia hạn thêm cho con nửa tháng nữa đi!!!

-.....

- Hay một tuần?????????

-.....

- Thôi thì ba ngày vậy???

- Không!!! Hết hôm nay thôi! Ta không nói hai lời!!!

Hạ Văn Vũ nhìn đồng hồ thúc giục:

- Sắp đến giờ thi rồi đây! Còn không đi đi! Liệu mà làm bài cho tốt đây!!!

Một chiếc xe hơi đỗ lại trước cổng trường ĐH Bách Khoa! Kiều Liên của chúng ta nhảy ra ngoài...

Chạy được vài bước, cô nhớ ra bèn quay lại dặn người tài xế:

- Chú Hai!!! Khi nào thi xong cháu sẽ tự về! Chú không phải đón đâu...

Người đàn ông được Kiều Liên gọi là "chú Hai" chính là em trai của bà quản gia! Hai chị em bà đã phục vụ gia đình họ Hạ được khá lâu. Tình cảm rất sâu đậm!

Ông gật đầu với cô chủ nhỏ. Giọng đầy quan tâm:

- Chúc tiêu thư thi tốt!!!!

- Tất nhiên rồi!!! Cháu thì chú khỏi lo!!!

Kiều Liên hình mũi. Có đôi chút tự hào trong giọng nói!

Quả thật!!! Từ trước đến giờ, việc thi cử với Kiều Liên dễ như ăn kẹo!

Cô sở hữu chỉ số IQ lên tới 180. Học hành chưa bao giờ làm khó được cô!!!

Nhược điểm duy nhất của Kiều Liên có lẽ là: Âm nhạc!!!

Từ lúc năm tuổi, gia đình họ Hạ đã mời một thầy dạy nhạc nổi tiếng về huấn luyện cho Kiều Liên!

Mẹ của Kiều Liên rất mong con gái có thể trở thành một nghệ sĩ Piano nổi tiếng!

Đáng tiếc!!! Sau một ngày thẩm định tài năng, ông thầy này đã dương cờ trắng đầu hàng. Câu duy nhất mà ông ta thốt nên được là:

- Tiếng đàn của tiểu thư có thể xem như.... một loại vũ khí!!!

Không cam tâm!!! gia đình họ Hạ liền mời thêm vài người nữa. Và người nào cũng có chung một nhận xét:

- Xin lỗi!!! Chúng tôi thật sự bó tay!!!

Cuối cùng thì chương trình đào tạo thiên tài cũng kết thúc! Hậu quả để lại là ngày nay hễ nhìn thấy cây đàn Piano là tiểu thư Kiều Liên của chúng ta lại... tăng xông, ngất xỉu!!!

Đồng dài một chút, còn bây giờ chúng ta quay lại với tình hình hiện tại của Kiều Liên. Cô đang ngồi trong phòng thi số ba!!!

Vào học tại Bách Khoa là ước mơ đã lâu của Kiều Liên!!

Tất nhiên!!! Sau nhiều ngày tranh đấu đến cùng, cha cô mới đồng ý!!!

Kiều Liên nhìn quanh. Lo lắng - hồi hộp - căng thẳng là cảm giác chung của tất cả mọi người!!!

Cá biệt có một nam sinh, nước da đen nhẻm như Bao Công. Khuôn mặt hết tái lại đỏ. Anh ta liên tục làm dấu thánh.

Về ngoài hoạt kê của nam sinh nọ khiến Kiều Liên bật cười!!! Nhờ thế mà cô bớt hồi hộp! Dù rất tự tin vào bản thân nhưng đứng trước cuộc thi vào ngưỡng cửa đại học, Kiều Liên cũng hơi căng thẳng một chút!!!

Chỉ là căng thẳng đó nhe! Không phải "khớp" đâu!!!

hai giám thị bước vào phòng thi. Một người tuổi trung niên vẻ mặt rất nghiêm khắc. Một người là thanh niên trẻ tuổi. Có lẽ là sinh viên năm cuối...

Kiều Liên ngồi ngay đơ khi nhìn thấy hai người giám thị! Chính xác hơn là khi cô nhìn thấy hấn - cái tên đã đánh nhau với cô mấy hôm trước tại Cánh Sen Hồng!!!

Trên ngực hần có đeo một chiếc thẻ ghi rõ:

- Giám thị hai: Bạch Tuyên Vỹ!!!

Hần cũng đang ngạc nhiên đến suýt đánh rơi xấp giấy thi trên tay!!!

Cái con nhỏ”to mồm”hôm nọ lại dự thi vào trường này sao???

Rất nhanh!!! Tuyên Vỹ lấy lại bình tĩnh! Hần nhếch môi lầm bầm:

- Ồ!!! Chúng ta lại gặp nhau!!! Đúng là quả đất tròn!!!

Mồ hôi trên mặt Kiều Liên nhỏ xuống như mưa!!!

Vẻ bất thường của cô chỉ khiến người khác nghĩ tới tâm trạng của các thí sinh trong phòng thi.

Không ai nhận ra”sự cố”này có nguyên nhân từ vị giám thị”đáng kính”kia...

- Bắt đầu làm bài!!!

Tiếng của giám thị một vang lên khiến Kiều Liên giật mình.

- Hồng!!! Cứ thế này thì toi mất!!! Phải tập trung vào làm bài thôi!!!

Kiều Liên cắn cúi viết lia lịa. Được khoảng ba phút thì hần - giám thị hai của phòng thi vác ghế tới gần chỗ cô ngồi!!!

Chẳng làm gì cả!!! Cũng không nói một câu nào. Tuyên Vỹ chỉ nhìn chăm chăm vào con bé xấu số...

Những thí sinh khác thấy vậy thì thầm chia buồn với Kiều Liên! Bị giám thị để ý là coi như xong!!!

Đừng nói tới trao đổi bài hay cái gì đó khác! Chỉ mỗi việc tập trung vào làm bài cũng rất khó!

Ánh mắt”quan tâm”của giám thị sẽ gây cho thí sinh một sức ép nặng nề.

Và bây giờ người đang phải hứng chịu cái sức ép nặng nề ấy là Kiều Liên của chúng ta...

Trong thời gian ba tiếng đồng hồ, Tuyên Vỹ chỉ ngồi và nhìn Kiều Liên!!!

Nhờ ơn của hần mà Kiều Liên làm bài chỉ đạt 80% hiệu quả so với bình thường...

Ngó con bé chán chê, Tuyên Vỹ bất chợt nhận ra một điều rõ như ban ngày:

- Con bé xinh thật!!! Da trắng này!!! Tóc đen mượt! Mũi thẳng thanh tú! Môi tội... đôi môi nhỏ bé kia lúc nào cũng mím chặt thể hiện một cá tính quật cường!!!

Còn phải nói, Cái đức tính”xưa nay hiếm”của con bé đó hần đã lãnh đủ!

Hắn chơi con bé một vố thì con nhỏ chơi lại hắn một! Chả chịu lép vế lần nào...

Nếu Tuyên Vũ biết rằng Hạ Kiều Liên từ trước đến nay vẫn nổi tiếng là một người con gái vừa hiền lành lại dịu dàng, nữ tính... không hiểu hắn sẽ nghĩ sao???

Chap 12

Kẻ cắp bà già... bắt tay nhau!!!

Một bước hấn dừng lại! Không có ai...

Hai bước hấn dừng lại! Không có ai!!!

Ba bước... hấn quay ngoắt lại đằng sau gầm lên:

- Ra mặt đi!!! Đừng có theo đuôi tôi nữa!!

Một cô gái xinh xắn bước ra từ... phía sau cột điện mỉm cười:

- Hai!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! (xin chào)

Hấn nhíu mày:

- Cô muốn gì???

Cô gái không nói gì. Chỉ lặng lẽ quan sát hấn từ đầu tới gót chân. Thỉnh thoảng lại chặc lưỡi:

- Chặc! Chặc! Cũng được... Hừm!! Thôi đành vậy...

(tác giả: sao giống mấy bà đi chợ quá đây???)

Cái kiểu nhìn của cô ta khiến người có da mặt dày như hấn cũng hơi khó chịu!

#####!!! Chẳng nhẽ con nhỏ này “kết” mình rồi sao? Nếu không sao lại theo mình đến tận gần nhà thế này???

- E hèm!! Đây cô em! Ngắm đủ chưa? Anh biết là anh rất đẹp trai nhưng em cũng đừng nhìn anh... sỗ sàng như thế...

Cô gái như không nghe thấy lời hấn nói. Vẫn tiếp tục tính tính toán toán. Sau cùng đã đi đến kết luận cô ta ngẩng lên:

- Tôi muốn anh!!!

- Cái gì????????????????

Hấn thiếu điều nhảy dựng. Tuy bị con gái tỏ tình nhiều lần nhưng từ bé tới giờ hấn mới gặp một đứa con gái to gan lớn mật dường này...

- Em ơi! Làm gì mà thô thể? Có thích anh thì cũng phải tế nhị một chút chứ? Để anh còn thở đã...

Bỏ qua lời chọc ghẹo của hắn, cô gái vẫn cười hi hi:

- Tôi muốn anh làm người yêu của tôi!!!

- Hở????????????????

Lần này thì Tuyên Vỹ giật mình đánh rơi cả túi thức ăn mới mua ở siêu thị. Chàng công tử họ Bạch khẽ ve cằm. Hắn chợt cảm thấy ái ngại làm sao!

Biết là mình đẹp trai nhưng không ngờ lại có sức cuốn hút đến dường này!!

Hắn mơ màng nghĩ đến cảnh mình ngồi trên ngai vàng. Các cô gái trẻ đẹp châu chực xung quanh. Không ngừng chen lấn để chạm vào hắn. Miệng không ngừng làm nhảm:

- Tuyên Vỹ!! Em yêu anh! Em yêu anh!!

Viễn cảnh mỹ lệ đó khiến hắn sung sướng tới nỗi chảy cả nước miếng. Trông cái mặt hắn nom thì rõ đẹp giai mà cái mồm ngớp, mắt chớp chớp. Miệng không ngừng chảy nước dãi. Người khác nhìn thấy chỉ có thể tặng cho hắn bốn chữ:

- KHẢ Ô VÔ ĐỐI!!!

(tác giả: Thằng cha này bệnh càng lúc càng nặng rồi!!!)

Rất may giọng nói của cô gái kia vang lên kéo hắn về thực tại:

- Chính xác là: Tôi muốn anh đóng giả người yêu tôi! Tiền bạc không thành vấn đề! Quan trọng là anh phải diễn sao cho thật giống...

- Cái gì??? Tiền hả???

Ngay lập tức hắn phục hồi ngay phong độ hơn người! Kinh nghiệm nhiều năm làm xã hội đen khiến hắn đánh hơi được món hời!

- Nói một cách đơn giản là tôi bỏ tiền ra thuê anh làm người yêu tôi! Anh sẽ phải đóng vai một quý ông giàu có và lịch thiệp. Nếu anh qua được mắt cha tôi... bất kể bao nhiêu tiền tôi cũng có thể trả cho anh...

Hắn tròn mắt nhìn người đối diện.

Liệu có phải một trò trả thù mới của con bé không nhỉ?? Bị mình ám quẻ trong giờ thi chắc nó phải cảm mình lắm! Sao lại có chuyện tìm mình hợp tác thế này?

Nhưng trông con bé không có vẻ gì là dối trá. Hơn nữa muốn lừa gạt hắn con bé chưa đủ trình độ! Gì thì gì hắn cũng có mấy năm kinh nghiệm chuyên tu "đào mỏ thần pháp". Hắn không lừa người ta thì thôi chứ ai lừa nổi hắn???

Hắn có gì phải sợ nào!!!

- OK! Chúng ta vào nhà uống chén nước cho ấm bụng rồi bàn bạc cụ thể!

Hắn chợt nở một nụ cười tươi hết sức có thể! Giọng nói không thể nào ngọt ngào hơn được nữa...

Thế là cả hai sánh vai nhau đi vào căn hộ tập thể của Tuyên Vỹ! Thái độ của cả hai y như những người bạn lâu ngày gặp lại! Ai mà tin được họ đã từng đánh nhau toí bời khói lửa cơ chứ!!!

Tuyên Vỹ không hay biết rằng! Chính quyết định ngày hôm nay đã làm thay đổi cuộc đời hắn! Rẽ cuộc đời của chàng thiếu gia họ Bạch sang một trang hoàn toàn mới!

Có tình yêu... có nước mắt... có nụ cười... và có cả... đổ máu!!!

Ý định này nhen nhúm từ khá lâu. Lần thứ ba gặp lại hắn Kiều Liên quyết định thực hiện.

Hắn có ngoại hình hoàn hảo. Cộng thêm tài nói dối trơn như mỡ hắn sẽ biết cách đối phó với cha cô! Vạn nhất có gì xảy ra một thân võ nghệ cũng có thể giúp hắn... chạy thoát!!!

Đã đến bước đường cùng rồi! Không liều không được! Không muốn trở thành cái bóng của tên Tưởng Minh Quân thì phải vậy thôi! Dù cách này có hơi bá đạo một chút nhưng không sao...

Kiều Liên này đành phải vì đại nghĩa diệt thân thôi!!!

(tác giả:????)

Cô ngửa mặt lên trời thì thầm:

- Cha ơi! Đừng trách con nhé! Con chỉ muốn tìm đường đi mới cho mình thôi...

Dường như rất đắc ý với mưu kế của mình, Kiều Liên ngửa mặt lên trời cười khoái trá:

- Tưởng Minh Quân! Hãy đợi đây!! Ka! Ka! Ka!!!!!!!!!!!!!!

.....

- Ách xì! Ách xì! Ách xì!!!!

- Anh có sao không??? Minh Quân! Cẩn thận kẻo cảm lạnh...

Cô gái đang nằm trong lòng Minh Quân kéo chăn lên đắp cho anh ta!

Minh Quân vuốt ve bờ vai tròn lẳn!

Phù Dung đẹp thật!!!

Là một ca sĩ mới nổi, tuy giọng hát không lấy gì làm đặc biệt nhưng vẻ ngoài của Phù Dung thật sự rất mỹ lệ...

Một cô gái mỹ lệ như thế chủ động dâng hiến tình yêu chỉ có thằng ngu mới không tiếp nhận! Đương nhiên!!! Minh Quân đâu có ngu... Anh quá khôn là đằng khác!!

Mở đến miệng mèo... mèo nào không đớp!!

Cả hai trở thành tình nhân cũng được khoảng sáu tháng.

Phải nhả một món ngon như Phù Dung ra thì cũng hơi tiếc. Nhưng dù sao Minh Quân cũng đã có vợ chưa cưới! Dây dưa lắm cần thận là đi tong...

- Anh... sắp lấy vợ rồi! Chúng ta chia tay đi Phù Dung! Căn hộ này cùng toàn bộ quà tặng em cứ giữ lại. Anh cũng mới tạo cho em một tài khoản ở NH...

Minh Quân hắng giọng.

Cô ca sĩ mới nổi đang cuộn tròn trong lòng người tình ngõ ngàng! Cái giọng trầm trầm đầy nam tính vẫn cuốn hút cô hôm nay nghe sao trống rỗng...

- Anh... nói gì vậy??? Em không hiểu?? Chẳng phải chúng ta đang rất hạnh phúc sao???

Minh Quân với bao thuốc trên bàn. Anh bật lửa rít một hơi rồi nhếch môi:

- Nói thẳng ra nhé! Anh chán em rồi! Hơn nữa anh không muốn bị mang tiếng trước khi làm đám cưới! Nên tốt nhất là: chúng ta chia tay...

Chap 13

Quý ông Tuyên Vỹ!!!

Hạ Văn Vũ nhìn người đứng trước mặt. Đối diện với ánh mắt của ông hấn vẫn thản nhiên.

Ngoài Tường Minh Quân ra thì đây là người thứ hai dám nhìn thẳng vào mắt ông.

Ông trầm trong giới buôn bán bất động sản gặt gù. Kể ra thì con gái của ông cũng tinh mắt lắm chứ! Chàng trai nó đưa về quả thực không hề thua kém Minh Quân...

Minh Quân đẹp trai theo kiểu nam tính, rắn rỏi thì chàng trai này lại có vẻ đẹp thư sinh hơn. Nhưng vẫn toát ra một khí chất đặc biệt! Khí chất của bậc vương giả.

- Cậu muốn đạt được điều gì nhất???

Hạ Văn Vũ đột ngột lên tiếng.

KHông chút chần chừ, chàng trai trả lời ngay ;

- Thiên hạ vô đối!!! Đứng trên tất cả!!!

(tác giả: té ghế!!!!)

- Thiên hạ vô đối??? Thật nực cười!!! Cậu dựa vào cái gì mà dám nói thế???

Hạ Văn Vũ bật cười.

- Dựa vào chính bản thân tôi!!!

Nghe câu nói đanh gọn của Tuyên Vỹ, Hạ Văn Vũ lắc đầu:

- Cậu... nếu không phải là vĩ nhân... thì là một thằng điên!!!

Sau khi hấn đi khỏi, cha của Kiều Liên khẽ mỉm cười. Ông như nhìn thấy hình ảnh của mình lúc còn trai trẻ...

- Sao rồi??? Có ổn không???

Tường cách âm nên Kiều Liên dù đứng ngay ngoài cửa cũng ko nghe được câu nào. Cô xoắn lấy hấn hỏi thăm dồn dập!

Tuyên Vỹ đang bận... lau mồ hôi cũng cố gắng làm hài lòng khách hàng:

- Có lẽ là ổn! Tôi hi vọng thế...

Về sau của câu trả lời khiến Kiều Liên mừng hụt. Cô phấp phồng:

- Anh ko chắc chắn sao???

- Không!!! Cô nghĩ qua mặt cha cô dễ lắm đây???

Hắn trợn mắt.

Kiều Liên gật gù. Cũng đúng thôi! Papa là người cô sợ nhất trên đời này. Ông ấy đâu dễ bị lừa!!!

Tuyên Vỹ thoáng rung mình. Hắn nhớ lại cái nhìn sắc lạnh như mãnh thú của ông ta mà phát hãi. Dù thuộc loại to gan lớn mật nhưng đứng trước người đàn ông đó hắn không khỏi nản lòng.

Ông ta có một khí chất rất đặc biệt. Chỉ có ở những ông trùm maphia...

- Bây giờ đã muộn rồi! Giá mà có món gì nóng nóng lót dạ nhỉ???

Hắn gọi ý.

Kiều Liên bĩu môi. Chưa đâu vào đâu đã giờ chúng!

Nhưng thôi!!! Cô cũng không phải người hẹp hòi gì! Đãi hắn một bữa vậy!

- Đi theo tôi!!!

Chỉ chờ có thế, Tuyên Vỹ liền nhảy chân sáo theo Kiều Liên. Gì chứ cái trò ăn rồi người khác trả tiền là hắn rất khoái....

- Ủa!! chúng ta đi đâu đây???

- Thì cứ đi theo tôi thì biết! Cầm rằm mãi.. Tôi có đem anh đi bán đâu mà sợ!

(tác giả: lay hôn!!! Ai mà bán nổi hắn cơ chứ???)

Kiều Liên đưa Tuyên Vỹ rẽ vào một ngõ hẻm. Mọi thứ ở đây cái gì cũng nhỏ xiu nhưng rất gọn gàng, sạch sẽ!

Cả hai bước vào một quán ăn bày biện rất đơn giản.

- Cho năm cái bánh bao nhân đặc biệt!!!

Kiều Liên hô lớn rồi quay sang giải thích:

- Bánh bao ở đây là số dách! Bột bánh vừa trắng lại vừa thơm! Cắn hơi dai dai... Nhân bánh vừa miệng... nói chung là... tuyệt vời!!!

Nghe Kiều Liên miêu tả, Tuyên Vỹ cứ nuốt nước miếng ừng ực! Đến khi năm chiếc bánh bao bốc hơi nghi ngút được đem ra thì...

Cả hai thi nhau chén!!!

(tác giả: đôi này nghe vẻ tâm đầu ý hợp về khoản... ăn uống nhỉ???)

Mười phút sau:

- Chủ quán!! Cho thêm năm cái nữa!!!

Lần này là giọng Tuyên Vỹ đồng đặc. Không biết là do bánh bao ngon quá hay không phải trả tiền túi nên chàng trai họ Bạch ăn rất khí thế!

Quán này chủ yếu bán vào hai thời điểm: Sáng và chiều tối! Lúc Kiều Liên và Tuyên Vỹ bước vào quán cũng khá muộn rồi. Cũng vì bánh bao là thứ đồ ăn rất được ưa chuộng vào mùa rét nên quán rất nhanh hết hàng.

Ngày hôm nay cũng vậy! Những vị khách vào sau Tuyên Vỹ và Kiều Liên đành phải thất vọng ra về. Vì số bánh bao cuối cùng đã được dọn ra trước mặt hai bạn trẻ.

- Bán cho ba cái bánh bao nhân đặc biệt!!!

Hai khách hàng nữa bước vào.

Đó là một đôi trai gái. Chàng trai mày râu, mắt to trông cũng khá khôi ngô. Còn cô gái cũng rất xinh xắn. Tuy ăn mặc có phần hơi điệu đà... Trong quán lúc này đã sực nức mùi nước hoa...

Chủ quán vẽ mặt hết sức ái ngại. Miệng cười cầu tài:

- Xin lỗi hai vị! Chúng tôi vừa hết hàng xong! Quý khách chịu khó ngày mai quay lại vậy!!!

Cô gái ngoại hình thì xinh đẹp nhưng tính cách lại quá tệ. Cô ta bĩu môi:

- Cái gì??? Ông có biết ông đang nói chuyện với ai không??? Tinh Ánh Hồng này hạ cố đến mua bánh cho ông là đã vinh dự lắm rồi! Ông dám bắt tôi đợi đến mai hả???

Chủ quán có chút bực mình nhưng với loại khách này ông không dám đắc tội!

- Thì ra... là Tinh Tiểu thư! Thất lễ! Thất lễ!!! Xin tiểu thư bớt giận! Quả thật là chúng tôi vừa hết hàng!

- Đủ rồi!!! Đừng có lải nhải nữa! Một là ông đem bánh ra cho tôi! Hai là tôi cho đàn em đập nát cái quán này ra! Nghe rõ chưa???

Cô gái trợn mắt quát.

Chủ quán mồ hôi vã ra như tắm. Gì chứ thói ngang ngược của vị Tinh tiểu thư này dân làm ăn buôn bán tất thấy đều biết tiếng. Chỉ vì cha cô ta là một nhân vật có thế lực trong giới xã hội đen đất Hà Thành nên không ai dám đắc tội với cô ta... Được thể Tinh Ánh Hồng càng lộ hành. Cái gì cô ta đã muốn thì nhất định phải đạt được!!

Ông đúng là bị sao quả tạ chiều mạng nên hôm nay mới gặp phải cô ta...

- Tinh tiểu thư! Thế này... là làm khó cho chúng tôi quá!!

Cô gái cười nhạt:

- Chính ông tự làm khó mình đây chứ! Tôi đếm từ một đến mười mà ông không mang bánh ra thì đừng có trách! Một... hai....

- Chuyện gì vậy? bác Bảy!!!

Kiều Liên của chúng ta đang ăn bánh bao với Tuyên Vỹ ở bên trong thì thấy tiếng ồn ào liền bước ra.

Đập vào mắt cô là một đôi trai gái ăn mặc chải chuốt đang sừng sộ với chủ quán. Đằng sau lưng họ là một đám người mặt mũi dữ dằn.

Ánh mắt người chủ quán nhìn Kiều Liên lóe lên vài tia âm áp rồi trở lại bình thường.

- Hạ tiểu thư! Cô xem vị khách này làm khó chúng tôi quá! Chúng tôi vừa bán hết bánh thì cô ấy tới đòi mua. Có phải chúng tôi không muốn bán cho cô ấy đâu... mà là lực bất tòng tâm!!

- Lải nhải nhiều quá! Tụi bay đâu!!! Đập nát cái quán này cho tao...

Cô gái có tên Tinh Ánh Hồng thản nhiên ra lệnh. Dường như cái việc bẻ gãy cần câu com của người khác với cô như trò chơi trẻ con vậy!

Đáng tiếc!!! Hôm nay cô đã gặp phải... Hạ Kiều Liên!!!

Chap 14

Hai nàng tiểu thư!!!

- Gươm đã nào!!! Kiều Liên hăng giọng.

Tinh Ánh Hồng liếc người mới xuất hiện bằng ánh mắt sắc như... dao cạo râu.

Tất cả những đứa con gái đẹp hơn cô, cô đều... ghét! Huống chi Kiều Liên của chúng ta quá rực rỡ. Nó lấn áp mất vẻ đẹp của Tinh Ánh Hồng.

- **Cái gì????????????**

Tinh Ánh Hồng hất mặt đầy trịch thượng.

Kiều Liên chưa vội trả lời. Cô sẫm soi, nhìn ngó Ánh Hồng như kiêu... mẹ chồng nhìn nàng dâu!

Nhìn ngó chán chê rồi Kiều Liên chép miệng lắc đầu.

- Chậc! Chậc! Tiếc quá! Tiếc quá!!!

- Tiếc cái gì??? Ánh Hồng ngơ ngác.

Kiều Liên đột ngột mỉm cười. Giọng nói ngọt như... mía nường.

- Trông cô em xinh đẹp là thế!, ăn mặc sang trọng vậy mà lại không biết... Việt Ngữ!!! Thật đáng tiếc làm sao! Người ta đã hết hàng vậy mà cứ gân cổ lên đòi cho bằng được. Không có lại đòi đập quán người ta... Ở đâu ra cái kiêu lạ đời vậy nhi???

Mặt Ánh Hồng xám ngoét. Cô hét lên:

- **Con ranh kia!!! Mà có biết Tinh Ánh Hồng này là ai không hả???**

- Biết chứ sao không?? Cô là... Tinh Ánh Hồng chứ còn là ai! Kiều Liên tỉnh bơ phán. Hít hít mấy cái rồi cô nhăn mũi.

- Khiếp!!! Mùi gì ghê thế nhi??? Cứ như mùi chuột chù vậy...

Câu nói của Kiều Liên vừa dứt thì mặt Ánh Hồng chuyển sang màu đỏ bừng.

Nước hoa cô xúc trên người là loại nước hoa hảo hạng của Pháp... vậy mà con ranh kia lại dám ví như mùi chuột chù thì có đau không!!

Bọn đàn em của Ánh Hồng bịt miệng để khỏi phì cười. Chúng biết rõ cô chủ nhỏ vốn thích ăn diện và hay điệu đà quá lố. Như thứ nước hoa Pháp kia nếu chỉ xúc một chút thì sẽ rất thơm và dễ chịu nhưng cô chủ lại rưới lên người hơi nhiều nên gây... phản tác dụng!!!

Dù thế cũng chẳng ai dám góp ý với Ánh Hồng bởi bản tính ngang ngược, đành hanh đã thành thần của cô chủ. Cô gái kia kể cũng to gan lớn mật khi dám chọc quê tiểu thư...

Điên tiết!!! Tinh Ánh Hồng nhào tới toan dỡ thối côn đồ. Vốn là con gái của một ông trùm xã hội đen nên võ công của Tinh Ánh Hồng khá giỏi. Cái tát của cô nếu trúng phải chắc cũng phải húp cháo cả tuần chứ chẳng chơi...

- Bốp!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nhanh như cắt! Kiều Liên dơ tay lên đỡ. Cái tát bị gạt ra. Ngay tức khắc Ánh Hồng xoay người, chân trái vung lên cao đá thẳng vào cằm Kiều Liên...

Xui xẻo thay cho tiểu thư họ Tinh! Hạ Kiều Liên không phải là người dễ bắt nạt. Trước đòn tấn công dồn dập của Ánh Hồng, cô chỉ cười khẩy rồi hóa giải hết!

- Bọn mày còn đứng đó làm gì??? Xông vào thịt con bé này cho tao!!!

Ánh Hồng gào lên ra lệnh cho tụi đàn em.

Cục diện trận đấu chuẩn bị chuyển từ một chọi một sang... một đám oánh một người thì Tuyên Vỹ... lò dò bước ra.

- Chà!!! Đông vui nhộn nhịp quá nhỉ!!!

Bọn đàn em của Ánh Hồng nhìn thấy Tuyên Vỹ đồng loạt lùi lại. Vẻ mặt đầy kinh hãi. Chàng trai đi cùng Ánh Hồng thì lộ ra vẻ căm ghét rõ rệt. Chỉ duy có vị Tinh tiểu thư là chào đón sự xuất hiện này:

- Trời ơi!!! Anh Tuyên Vỹ!!!!!!!!!!!!!!!

Trước con mắt kinh ngạc của Kiều Liên và ông chủ quán, Ánh Hồng nhào tới ôm chầm lấy Tuyên Vỹ. Miệng không ngừng tru tréo ;

- Em nhớ anh quá!!! Bắt đền anh đây!!! Đi hoài mà không thèm về thăm người ta gì cả... Ghét anh luôn!!!!

(tác giả: quay ra đằng sau nôn thốc nôn tháo)

Tuyên Vỹ đáp lại tình cảm của tiểu thư họ Tinh bằng một vẻ mặt... hơi hơi khả ố!!! Hắn ve cằm cười cợt. Thái độ rất "kịch"

- Là em à??? Ánh Hồng! Lâu ngày không gặp trông em... càng lúc càng đẹp ra!

- Ừ ừ!!! Anh chỉ ghẹo em thôi...

Ánh Hồng mặt ửng hồng, đôi mắt sáng long lanh. Thái độ nũng nịu như người đang yêu phụng phịu. trông cô chẳng còn sót lại chút gì của cái người vừa đòi... đập quán người ta!!!

Tất thấy mọi người có mặt ở đó không hện mà đồng loạt nổi da gà! Bọn vệ sĩ và chàng trai

kia dường như đã quen với cảnh này nên vẫn còn đứng vững. Chỉ khổ thân cho ông chủ quán và Kiều Liên của chúng ta. Một người thì đổ mồ hôi thành giọt. còn người kia sức chịu đựng kém... suýt nữa thì ới hết mấy cái bánh bao trong bụng ra...

Con gái yêu bằng tai!!!

Chân lý này được Tuyên Vỹ thuộc nằm lòng. Những câu nói khiến người khác phải nổi da gà thì hẳn lại hót như cháo chảy!

- Thật mà!!! Anh ghẹo em làm gì??? Có mấy tháng không gặp mà trông em khác hẳn. Nếu không nghe giọng nói chắc anh cũng không dám nhận cô gái xinh đẹp này là em đâu!!!

- Anh... Tuyên Vỹ!!!!!!!!!!

Ánh Hồng xấu hổ bùng mặt. Những lời nói có cánh của Tuyên Vỹ khiến cô sượng tê người!

- Đủ rồi đấy!!! Cả hai làm trò đủ chưa??? Chàng trai lạ mặt lên tiếng.

Quay sang Ánh Hồng anh ta gắt gỏng:

- Còn em!!! Em có muốn đập quán người ta nữa không??? Nếu không thì đi về...

Rồi anh ta bỏ đi. Bọn tay chân đồng loạt đi theo. Ánh Hồng hoảng hốt gọi:

- Kìa!!! Ánh Lục!!! Anh làm sao thế???

Không muốn xa Tuyên Vỹ nhưng anh trai và người của mình đã bỏ đi Ánh Hồng rút cuộc cũng hậm hực chạy theo. Sau khi gửi lại cho Tuyên Vỹ vài cái hôn gió.

- Em đi trước nha!!! Anh Tuyên Vỹ!!! Lúc nào rảnh vào nhà em chơi nha!!!

Khi đi qua chỗ Kiều Liên. Ánh Hồng còn kịp ném lại một câu đe dọa:

- Hãy đợi đấy!!! Chuyện này chưa xong đâu! Chọc vào Tinh Ánh Hồng này là mày tới số rồi!!!

Nếu là người khác, bị Ánh Hồng đe dọa kiểu đó hẳn sẽ rất sợ hãi. Nhưng đáng tiếc người bị Ánh Hồng đe dọa lại là Hạ Kiều Liên. Bất chước về mùi mẫn của Tuyên Vỹ và Ánh Hồng lúc nãy, Kiều Liên cũng... rói rít vẩy tay:

- Kung đi nha!!! Chịu khó học lại lớp mẫu giáo để hiểu Tiếng Việt hơn nhé!!!

Những lời nói của Kiều Liên đập vào tai càng khiến Ánh Hồng củng cố quyết tâm:

- Phải cho nó biết thế nào là sự đáng sợ của... xã hội đen!!!

Cuối cùng cũng đuổi kịp anh trai, Ánh Hồng cần nhằn:

- Anh sao vậy??? Chẳng mấy khi gặp được Tuyên Vỹ! Anh làm em không kịp nói chuyện với anh ấy... Lại chưa thể tính sổ với con bé kia nữa!!!

- Tính số??? Với ai??? Tinh Ánh Lục nhướng mày.

- Còn với ai nữa! Cái con bé dở hơi xen vào chuyện của em chứ ai! nể mặt Tuyên Vỹ nên em”tạm”tha cho nó đấy!!!

- Nghe đây Ánh Hồng! Con bé đó không dễ chọc đâu! Đừng có đụng vào nó! Ánh Lục nghiêm mặt.

Trực giác của kẻ nhiều năm lăn lộn chốn giang hồ khiến anh ta đánh hơi thấy nguy hiểm. Tiếc rằng em gái anh ta - Tinh Ánh Hồng không có được tài năng đó. Cô vẫn rất hung hăng:

- Xì!!! Cha chúng ta là một trong Cửu Long Đế!! Ai dám đắc tội với chúng ta nào??? Con bé đó em giải quyết cái một...

- Ánh Hồng!!! Anh không nói đùa đâu! Võ công của em cũng đâu tồi mà khi đánh nhau với con bé đó... có chiếm được chút tiện nghi nào không??? Chưa kể là nó hoàn toàn phòng thủ chứ không hề trả đòn. Nó mà đánh thật thì em... no đòn rồi!!!

Tinh tiểu thư diên tiêt. Những lời nói của Ánh Lục ít nhiều cũng động chạm tự ái cô. So sắc đẹp cô có thể không hơn chứ luận về võ công cô đừng hòng chịu kém...

Ánh Hồng hét lên:

- Em không tin! Anh đừng có làm ra vẻ ta đây biết tuốt! Việc của em em tự lo!!!

Cô chạy vụt đi. Để lại Ánh Lục ở đằng sau chưng hửng.

- Kìa Ánh Hồng!!! Ánh Hồng.....

Bóng dáng của Ánh Hồng đã biến mất. Tinh Ánh Lục thở dài. Con bé này lúc nào cũng cứng đầu. Đến cha còn bó tay nữa là...

Nhưng điều làm Ánh Lục lo lắng chính là đứa con gái kia... Nó ở đâu chui ra vậy trời???

Chap 15

Bữa ăn tối xui xẻo!!!

Hai con người ngồi đối diện nhau. Chiếc đèn chụp sang trọng tỏa ra thứ ánh sáng mê hoặc....

Mùi thơm của hoa hồng và rượu vang hảo hạng khiến người ta say đắm. Một khuôn mặt yêu kiều với những đường nét thanh tú. Bờ vai tròn lẳn được chiếc váy trắng kiêu cách ôm sát người càng làm tăng sức quyến rũ.

Đôi mắt sáng như sao trời, cặp lông mày đen nhánh cùng khuôn mặt nghiêng nghiêng góc cạnh làm chàng trai toát lên vẻ nam tính.

Đúng là một khung cảnh thơ mộng cho một buổi hẹn hò tình tứ!!

Nhưng đáng buồn làm sao khi hai nhân vật chính của buổi hẹn hò đang cố sức vắt óc ra những lời cay độc nhất.... dành tặng cho nhau!

hai người đó là ai thì hẳn các bạn cũng đoán ra:

Chính là đôi trai tài gái sắc: Tưởng Minh Quân và Hạ Kiều Liên!!!

Tưởng Minh Quân hấp háy đôi mắt:

- Em yêu!! Cái xích chó hôm nọ đâu rồi???

Hạ Kiều Liên cười khẩy:

- À!!! Hôm nọ anh chả bảo cho anh mượn đeo đi công tác rồi sao??? Anh này chưa già mà mau quên thế!!!

Không núng thế Minh Quân bồi tiếp:

- À anh quên mất! Đúng là anh có mượn em sợi dây đó về... cho con Milu nhà anh! Nó nghịch làm hỏng sợi dây của em rồi! Để anh mua đèn em cái khác nhé... Em thích loại nào??? Dành cho chó Kiến hay Bọc giê???

Mặt Kiều Liên đỏ bừng. Máu đã bốc lên đỉnh đầu. Nhưng chả nhẽ lần bào đấu khẩu cô cũng chịu thua...

- Không cần đâu anh yêu!!! Những thứ quý giá đó chỉ thích hợp với người đức cao vọng trọng như anh thôi! Em con người giản dị chả dám với cao...

Cứ thế... Họ dành cho nhau những lời nói xóc xiểm nhất!!!

Kể cũng lạ thật!!! Kiều Liên là con gái thì không nói làm gì. Nhưng còn Minh Quân, anh rõ

ràng là một chàng trai văn võ toàn tài. Con gái từ trước đến giờ cứ gọi là thủ phục dưới chân anh. Vậy mà không hiểu sao cô vợ chưa cưới của anh lại "khó xơi" như thế? Quen thói cao ngạo, Minh Quân không chịu hạ mình. Và thế là... đấu khẩu!!!

Có lẽ đó cũng là lý do khiến một người xưa nay vẫn xem thường con gái như Minh Quân phải xem xét lại!!!

Nhưng dù gì cái kiêu ăn miếng trả miếng với con gái kể ra cũng hơi mất mặt. Minh Quân chấm dứt cuộc cãi cọ bằng một câu giảng hòa đầy mùi... thuốc súng:

- Em ơi!!! Tạm ngừng!!! Ăn đi để lấy sức mà... nói tiếp!!!

và lẽ ra Kiều Liên của chúng ta sẽ nhảy dựng lên mà đáp trả nhưng người bồi bàn đã bung các món ăn ra. Mùi quyến rũ của những đĩa thức ăn khiến Kiều Liên hạ hỏa. Cô hậm hực:

- Hừm!!! Được rồi!!! Tạm ngừng thì tạm ngừng!!!

Kiều Liên là một tiểu thư được huấn luyện từ trong trứng nước! Những lễ nghi hay cung cách lúc dùng bữa cô nắm rất rõ.

Chỉ là hôm nay người ngồi trước mặt cô không phải là ông thầy khó tính như mọi khi hay papa, mama của cô. Kiều Liên ăn rất thoải mái...

Và có lẽ là do quá thoải mái nên một chút bánh kem khi tráng miệng đã dính lên chóp mũi của cô. Vẻ ngộ nghĩnh của vợ chưa cưới khiến Minh Quân phá lên cười. Nhưng lần này không phải là điệu cười nửa miệng, lạnh lẽo như mọi khi mà là tiếng cười thật lòng, phát ra từ trong nội tâm của anh. Minh Quân buột miệng ;

- Dễ thương quá!!!

Anh khen rất thật lòng. Không hề có ý chế diễu gì cả nhưng Kiều Liên lại không nghĩ vậy. Cô cho rằng Minh Quân đang... cười đều cô liền nổi giận:

- Anh thật quá đáng!!! Trời đánh còn tránh bữa ăn! Sao lúc nào anh cũng tìm cớ chọc ghẹo tôi thế hả???

Nụ cười của Minh Quân chấm dứt. Anh trở về thái độ cố hữu:

- Tôi chẳng chọc ghẹo gì cô! Đó là sự suy diễn của cô thôi! Cô cho nó là chọc ghẹo thì nó là chọc ghẹo...

Vẻ mặt lạnh lùng của Minh Quân khiến Kiều Liên tức chết!

- Làm sao trên đời này lại có kiểu người như anh nhỉ??? Bộ trái tim anh làm bằng đá chắc???

Minh Quân nhếch môi cười khẩy:

- Sao em biết??? Trái tim anh làm bằng... đá quý đó!!! Không phải Rubi thì cũng là

Saphia...

(tác giả: té ghé)

- Ặc! Ặc!

Kiều Liên xem ngất xỉu. Nói Tuyên Vỹ đều cáng vô đối thì tên Minh Quân này cũng chả kém cạnh. Anh ta xứng đáng với bốn từ:

- Tự Kiêu Vô Đối!!!

Bảo anh ta là người có trái tim đá thì anh ta thân nhiên nhận mình có trái tim bằng đá quý...

Than ôi!!! Da mặt Minh Quân quả thực rất dày!!!

Bữa ăn tối đạt đến cao trào khi Minh Quân gửi tặng vợ chưa cưới vài câu... chữi khéo. và Kiêu Liên với đúng tính cách của mình đã... đập bàn đứng dậy bỏ đi. Sau khi chén sạch... toàn bộ chỗ thức ăn!!!

.....

- Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Kiều Liên co chân sút vào cái ống bơ nằm lăn lóc vệ đường. Xui xẻo thay cho cô! Cái ống bơ đã bay thẳng vào đầu một ông say rượu!

- Bóp!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- #####!!! Thằng khốn nào chọi đá vào đầu ông vậy hả??? Người đàn ông tức giận hét lên.

Về mặt đỏ gay như gà chọi cùng đôi mắt lờ đờ trắng dã cộng thêm chai rượu hờm sẵn trên tay là lí do khiến Kiêu Liên vọt mất không một lời giải thích...

Tất nhiên là ông say rượu đang đuổi theo!!!

Nếu là bạn! bạn có bỏ qua cho cái thằng dám chọi ống bơ vào đầu mình rồi chạy biến không??? Dù là hấn vô tình! (Dù hấn không phải... thằng)

KHổ thân cho Kiêu Liên! tối hôm nay vì lệnh của papa cô hạ xuống. Cô bắt buộc phải đi ăn tối với Minh Quân dù trong lòng ghét cay ghét đắng cái tên kiêu ngạo đó!!! lẽ dĩ nhiên cô lại phải vào vai một tiểu thư đúng nghĩa! Giày cao gót! Váy đầm!!!

Và vì thế nên mặc dù ông say rượu đang đuổi theo với kiểu chạy vất sỏ, Kiêu Liên vẫn không dễ dàng chạy thoát.

Chỉ đến khi Kiêu Liên của chúng ta cúi xuống cởi đôi giày cao gót hàng hiệu ra và chạy bằng... chân đất, cái đuôi mới biến mất!!

- Phù!!! Mệt quá!!!

Kiều Liên thở ra một hơi nặng nhọc.

Hình như cứ dính tới tên Minh Quân kia là cô gặp xui xẻo! Không biết anh ta có phải là sao quả tạ chiếu mạng cô không nữa??

(tác giả: có thể lắm!!!)

Chạy chân trần trên đường khiến cho bàn chân xinh xắn của Kiều Liên trầy xước hết!

Cô bậm môi đeo giày vào rồi khập khiễng bước đi. Trong lúc tức giận bỏ đi vì tên Minh Quân kia, cô đã để quên mất chiếc ví kim tuyến ở nhà hàng. Bên trong bao gồm thẻ tín dụng, tiền mặt, điện thoại, đồ trang điểm...

Đó cũng chính là lý do cô phải lủi thủi đi bộ trong đêm thế này!

Ngang qua một ngõ hẻm một bóng người lặng lẽ xuất hiện sau lưng cô. Kẻ đó vung miếng giẻ đã tẩm sẵn thuốc mê lên mũi Kiều Liên!

Rất may!!! Mười năm trời học võ của Kiều Liên không uổng phí! Giác quan thứ sáu của người luyện võ khiến cô nhận ra nguy hiểm!

Kiều Liên vung tay chặn miếng giẻ lại. Rồi theo một thế võ nhu đạo nổi tiếng, cô cúi người quật kẻ tấn công mình xuống đất.

- Rầm!!!!!!!!!!

Nhìn kẻ lạ mặt đang đo ván dưới đất, môi Kiều Liên khẽ nhếch lên một nụ cười đắc thắng:

- I win!!!!!!!!!!!!!!

Mãi mê trong hào quang chiến thắng, Kiều Liên không hay mọi chuyện chỉ mới bắt đầu! Cô chỉ nhận ra được điều đó khi miếng giẻ có tẩm thuốc mê thứ hai úp vào mũi mình.

Kiều Liên khụy xuống. thứ duy nhất cô nghĩ được trong đầu là:

- Xui xẻo thật!!! Đây... là lần bắt cóc thứ ba trong tháng này.....

Chap 16

Bà La Sát!!!!

Đó là biệt danh mà người trong giới giang hồ phong tặng cho Tinh Ánh Hồng!!!

Điều khiến Ánh Hồng danh nổi như cồn không phải vì cô là con gái của một trong Cửu Long Đế - bang phái mạnh nhất của thành phố. Mà là nhờ tính cách dữ như chần lửa...

Từ năm học cấp một Ánh Hồng đã gây ra vô số vụ xì căng đan bạo lực trong trường!!!

Này nhé!!! Năm lớp ba có một cậu bé hay trêu chọc Ánh Hồng. Biết cô bé sợ sâu đã thân tặng cho cô năm chú sâu róm to tướng vào cặp sách.

Ngay sau khi tan học, Ánh Hồng liền sai đàn em lôi cậu bé đó ra bờ sông và bắt cậu ta chọn lựa giữa hai phương án:

1: Là nhảy xuống sông!!!!

2: Là để cho mấy chục con sâu róm bò quanh người!

Xin lưu ý với các bạn là cậu bé này không biết bơi!!!

Tác giả cũng không rõ cậu ta đã chọn thứ hình phạt nào nhưng nghe nói phải hai tuần sau cậu ta mới đi học được và ngay lập tức làm đơn xin chuyển trường!!!

Nhưng ghê rợn nhất phải kể đến lần Ánh Hồng đụng độ với một chị hai trong trường! Cô bé này cũng thuộc loại khá rắn mặt. Dưới tay có hơn chục đứa lâu la... Đáng tiếc đã gặp phải Ánh Hồng!!!

Đầu đuôi cũng chỉ vì cái xe đạp!!!

Hôm ấy vào giờ tan trường, Ánh Hồng đang tung tăng ra về thì phát hiện chiếc xe đạp yêu quý của mình đang bị người ta dẫm đạp không thương tiếc! Ai bảo cô nàng dựng xe chắn lối đi??? Và cô bé kia là một người nóng tính đã sút xe của Ánh Hồng không thương tiếc...

Sau một trận đấu khẩu chuyển sang đấu võ, kết quả là cô bé kia đã bị Ánh Hồng nện cho một trận rồi sai người treo ngược lên cây! Bọn đàn em của cô bé này cũng bị Ánh Hồng đập cho tơi tả...

Và còn rất nhiều vụ nữa nhưng tác giả xin phép không kể ra bởi nó quá kinh dị!!!!

Ánh Hồng ghê gớm là thế vậy Kiều Liên đụng tới có phải là ngu ngốc không???

.....

Tội quá!!!!

Lạnh lẽo quá!!!!

Có ai... ở đây không???

Kiều Liên chạy như điên dại. Cô đang đuổi theo một thứ rất gì đó! Một thứ rất quan trọng với cô!!!

Là thứ gì vậy nhỉ???

Mọi vật mờ ảo. Những đường nét không rõ ràng! Cô như lạc trong mê cung tăm tối...

Kiều Liên chạy mãi! Chạy mãi!!!

Đợi tôi với!!!!!!!!!!!!!!

- Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Kiều Liên giật mình hét lên. Tiếng hét thánh thót của cô khiến chim chóc đang bay trên trời bỗng dừng... lẫn quay ngất xỉu! Khiến cho hai tên canh giữ đang ngủ gật choàng dậy rồi rít ;

- Động đất! Oanh tạc! Bom hạt nhân! @ # \$ & * \$ # % @ *.....

hai phút sau chúng trấn tĩnh lại và lờm Kiều Liên:

- Con ranh này!!! Hét gì mà như vỡ nhà thế? làm mất cả giấc ngủ của ông!!!

Một tên thắc mắc:

- Sao không bịt mồm nó lại cho yên chuyện???

- Thì cũng định thế nhưng ai mà ngờ với lượng thuốc mê... dành cho voi mà nó tỉnh dậy sớm thế!!!

(tác giả: chuyện!!! Thâm niên bao lần bị bắt cóc mà!!!)

Kiều Liên thản nhiên nhìn hai tên bắt cóc. Từ bé tới giờ cô đã bị bắt cóc hàng trăm lần. và lần nào kết cục thì cũng thuộc về bọn chúng...

Cô có thể ghi tên vào kỉ lục Việt Nam với số lần bị bắt cóc trên!!!

Kiều Liên không chút sợ hãi trước tình cảnh của mình vì cô rất tự tin với tai mắt của cha mình. Có lẽ giờ này ông đang chuẩn bị cho người đến càn quét....

- Thật không thể tin nổi!!! Cậu - Tướng Minh Quân - người mà tôi lựa chọn mà lại vô dụng vậy sao???

Hạ Văn Vũ đập bàn. Ánh mắt sắc lạnh của ông chiếu thẳng vào người đối diện gần từng tiếng:

- Tôi tin cậu! Tôi quá tin cậu sẽ bảo vệ Kiều Liên an toàn nên mới để nó đi cùng với cậu mà không phải người bảo vệ... và bây giờ hậu quả là con gái tôi bị mất tích! Bị mất tích cậu có hiểu không???

Minh Quân im lặng. Khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận! Anh quá kiêu ngạo để hứng chịu những lời công kích từ người khác!

Nhưng những lời ông ta nói đều là sự thật!!!

Anh đã quá sơ suất nên mới để Kiều Liên đi về một mình! Và thật không may là bọn bắt cóc đã không bỏ qua một cơ hội ngon lành....

- Bác Vũ! Bác yên tâm!!! Hãy cho cháu ba tiếng đồng hồ! Cháu sẽ đưa Kiều Liên trở về an toàn... không một chút sứt sứt!!!

Minh Quân đột ngột ngẩng lên. Ánh mắt anh lộ rõ quyết tâm. Nó kiên định và bình thản dù đối diện với ánh nhìn lạnh lẽo của ông trùm bắt động sản!

một phút qua đi, Hạ Văn Vũ cất tiếng:

- Được!!! Tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng! Sau ba tiếng mà cậu không đưa được Kiều Liên trở về thì đừng trách! Nhớ lấy!!! Chỉ có ba tiếng thôi đó...

Bóng Minh Quân vừa khuất dạng, ánh mắt lạnh lẽo của ông trùm bắt động sản biến mất, thay vào đó là vẻ mệt mỏi của người cha.

Con gái ông đã bị bắt cóc rất nhiều lần nhưng chưa lần nào ông lo sợ như lần này. Bình thường bọn chúng sẽ gọi điện đòi tiền chuộc chỉ sau vài tiếng đồng hồ. Vậy mà lần này đã một ngày trôi qua mà vẫn không thấy động tĩnh...

Chúng không thuộc dạng bắt cóc vì tiền!!!

Hạ Văn Vũ ôm đầu khổ sở!

Chúng muốn gì ở con gái ông??? Nếu không phải là tiền chuộc???

Một nỗi lo sợ vô hình len lỏi trong tim. Ông chấp tay làm dấu thánh trong vô thức mặc dù... năm năm trước ông đã từ bỏ chúa trời!!!

- Kiều Liên!!! Con nhất định phải bình an!!!

Hình ảnh lóe lên trong óc khiến Hạ Văn Vũ rùng mình.

- Không thể nào là kẻ đó!! Kẻ đó đang ở cách đây rất xa!!!

Nhưng chỉ có kẻ đó mới bắt cóc Kiều Liên không vì tiền chuộc! Chẳng lẽ ngoài kẻ đó ra còn có người khác sao???

Mồ hôi của ông toát ra như tắm. Mới có một ngày mà ông đã trở nên suy sụp thế này. Nếu

có chuyện gì không hay xảy ra với Kiều Liên chắc ông không sống nổi...

Ôn trời là vợ ông đang đi du lịch. Nếu không trái tim yếu ớt của bà ấy chắc chắn sẽ ngã quỵ...

- Minh Quân!!! Làm ơn đem Kiều Liên trở về an toàn! Dù cậu có muốn cả gia tài này tôi cũng không ngần ngại dâng cho cậu....

Người lái xe trung thành của gia đình họ Hạ xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Vẻ mặt vô cùng khiếp đảm.

- Ông chủ! Có điện khẩn của Cục Trưởng Cục Phòng Chống Tội Phạm Xuyên Quốc Gia! God.... đã trốn thoát!!!

Một sự im lặng đến đáng sợ.

Sự im lặng trước cơn phong ba khủng khiếp.

Quá khứ đã ngủ yên nay sống dậy.

Bị kịch.... lại bắt đầu.

Chap 17

Tên tội phạm có biệt danh Chúa Trời!!!

Năm năm trước toàn nước Mỹ rúng động khi cảnh sát bắt được một tên tội phạm vô cùng nguy hiểm...

Chỉ trong ba ngày gã đã giết tổng cộng hơn năm chục người! Cả già trẻ lớn bé....

Đặc điểm nhận dạng là sau khi giết người gã luôn để lại bên cạnh nạn nhân một dòng chữ được viết bằng máu:

- I'm... God!!!!

Đó cũng chính là lý do người ta đặt cho gã biệt danh:

God (Chúa trời)!!!!

Các bác sỹ chẩn đoán gã bị rối loạn về nhân cách. Nói cách khác người ta cho gã bị điên!!!

Nên God không bị tử hình. Gã chỉ bị đưa vào viện tâm thần với những thiết bị giam cầm kiên cố nhất....

Từ lúc bị bắt gã không nói một lời. Đôi mắt tím biếc luôn bình thản. Bình thản một cách đáng sợ...

Gã nghĩ gì không ai có thể biết!!!

Nhưng người khác nghĩ gì gã đều biết rõ...

Bỏ ngay từ nhỏ gã đã được xem như thần đồng với chỉ số IQ hơn 200!!

Vậy gã có thực sự bị điên?????

*****

- Đại ca!! Con bé đó gan lì thật!!! Bị cô chủ hành hạ hơn hai tiếng mà vẫn không thốt ra một lời van xin...

- Công nhận con bé này lì thật! mà cô chủ cũng dã man quá! Toàn đánh bằng roi da mới kinh!!!

- Vút!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng roi xé gió quật liên tiếp vào thân hình mảnh mai. Tinh Ánh Hồng vừa đánh vừa gào thét:

- Dám coi thường tao này!!! Chẳng ai dám ở trước mặt tao mà dám có thái độ như mày!!!

- **Vút!!! Vút!!!!!!!!!!!!!!**

- sao hả??? Đã thấy hồi hận chưa con ranh??? Mở miệng van xin đi rồi tao nhẹ tay cho!!!

Đáp lại sự khiêu khích của Ánh Hồng, Kiều Liên chỉ dương đôi mắt tuyệt đẹp lên thách thức. Đôi môi bé nhỏ lắm nhảm... đếm từng roi!!

- Một trăm ba lăm!.... Một trăm ba sáu!... Một trăm ba bảy!.....

Ánh Hồng đâu biết rằng nạn nhân của mình là chúa hay thù dai. Bị người khác đánh cô luôn đếm thật kĩ từng đòn. Chờ cơ hội... báo thù!!!

Đánh mãi cũng mỏi tay, Ánh Hồng buông roi xuống quệt mồ hôi.

- Chà!!! Con nhỏ này lì thật! Mình đánh đã mấy tiếng đồng hồ mà vẫn không xi nhê! Đứa lần trước mình chỉ quát có mấy roi là đã rồi rít xin tha!!!

Kiều Liên khẽ cựa mình. Sợi dây thừng xiết chặt tay cô lần lên đỏ rực. Chiếc váy trắng sang trọng nay rách bươm. Những vết lằn do roi da để lại rớm máu.

Cả cơ thể như bị xé nát.

Đau và rát buốt!!!

Kiều Liên cắn chặt môi, quyết không thốt ra một tiếng rên.

Lòng tự trọng của một tiểu thư quyền quý khiến Kiều Liên nhếch môi buông tiếng cười khẩy:

- Đánh đã tay chưa??? Tiểu thư Chuột Chù???

Tiếng cười của Kiều Liên khiến Ánh Hồng điên tiết. Cô nhào tới quát lia lịa vào người nạn nhân.

Trong cơn đau đớn, Kiều Liên lịm dần đi...

Trận mưa roi tưởng chừng như không bao giờ kết thúc chỉ được dừng lại khi một giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Đủ rồi đấy!!! Tinh tiểu thư!!!

Minh Quân bước vào. Đi cùng anh là Tinh Ánh Lục và một người đàn ông trung niên chột mắt.

Ánh Hồng giật mình lùi lại giọng thảng thốt:

- Cha! Sao cha lại ở đây???

Cha của Ánh Hồng - Tinh Điền Đức!!!

Võ công của ông ta thuộc loại yếu nhất trong Cửu Long Đé nhưng luận về thân phận. Tinh gia đứng hàng thứ hai chỉ sau Bạch gia!!!

Tinh Điền Đức được xem như quân sư của Cửu Long Đé!!

- Hừ!!! ta không tới kịp thì con đã giết cô gái này mất rồi! Con học ở đâu ra cái kiểu tra tấn người khác như thế này hả???

Tinh Điền Đức quắc mắt nhìn con gái.

Ánh Hồng ngơ ngác. Từ trước đến nay cô hành hạ người khác có bao giờ cha cô ngăn cản. Ông luôn bật đèn xanh cho việc dạy dỗ những kẻ không biết điều...

Sao hôm nay lại trở nên lạ lùng như thế này???

Dường như để trả lời cho thắc mắc của con gái, Tinh Điền Đức hạ giọng:

- Con có biết cô gái này là ai không??? Cô ấy là con gái của ông trùm bất động sản Hạ Văn Vũ và là vị hôn thê tương lai của cậu Tướng Minh Quân - Hạ Kiều Liên!!!

Minh Quân tiến đến tháo dây trói cho vợ chưa cưới. Anh nhìn những vết thương trên người cô mà xót xa..

Làn da vốn trắng nõn, mịn màng như bông bưởi càng khiến những vết roi hằn lên đỏ rực!

Mắt Minh Quân mờ đi vì giận giữ. Anh nghiến răng nói từng tiếng một:

- Tinh Điền Đức! Vợ chưa cưới của tôi bị hành hạ ra nông nổi này... ông nói xem phải giải quyết sao đây????

Biết rõ người trước mặt có thể lực rất đáng gờm, Tinh Điền Đức bối rối:

- Cậu Minh Quân xin bớt giận! Con đại, cái mạng! Có gì cậu nể mặt tôi bỏ qua cho nó! Chúng tôi nhất định sẽ đem lễ vật đến tạ tội với Hạ tiểu thư đây!!!

Minh Quân cười gằn:

- Bớt giận? Bỏ qua? Ông nói tôi bỏ qua cho ông? Được thôi!!! Nhưng còn cha cô ấy, tôi không dám chắc!!!

Liếc nhìn người con gái trên tay, trong lòng Minh Quân chợt dấy lên một cảm giác lạ lùng. Trái tim anh nhói buốt khi bắt gặp cái nhú mày đau đớn của cô bé!

Không hiểu sao lúc này đây, Minh Quân bỗng muốn được che chở, bảo vệ cho cô. Anh khẽ thì thầm:

- Anh sẽ bảo vệ em! Kiều Liên! Anh sẽ không để bất cứ ai tổn thương đến em! Đây... là lời thề của anh!!!

Tình Điền Đức không bỏ sót một chút diễn biến nào trên mặt Minh Quân. Ông thầm lo lắng:

- Ánh Hồng ơi là Ánh Hồng! Chọc ai không chọc lại chọc vào con bé này làm gì???

Tình Ánh Lục lúc này mới lên tiếng:

- Minh Quân! Xin hãy nể mặt người bạn là tôi một lần! Bỏ qua cho Ánh Hồng! Sau này tôi sẽ để mắt tới nó... không để con bé gây chuyện nữa đâu...

- Hừ!!! nể tình bạn bao năm giữa chúng ta tôi không tính sổ nữa nhưng các người liệu mà tạ tội với cha cô ấy! Ông ta nổi điên lên thì không biết sẽ làm những gì đâu!!!

Minh Quân nói một cách lạnh nhạt. Ánh nhìn những người còn lại hết sức khe khắt. Ánh nhìn đó chỉ dịu đi khi cúi xuống khuôn mặt trái xoan của người con gái đang nằm thiêm thiếp trên tay.

Cùng lúc này ở một nơi nào đó trên trái đất, một chàng trai có vẻ ngoài tuyệt đẹp đang ngược mắt nhìn lên bầu trời. Đôi mắt tím biếc những gợn mây. Đôi môi nhợt nhạt chợt phá lên cười cuồng dại:

- Ta đến đón em đây! Thiên thần nhỏ! Hãy chờ ta!!!

Kiều Liên đang nằm trong vòng tay của Minh Quân chợt rùng mình ớn lạnh!

Cơn ác mộng lại trở về!!!

Chap 18

Sự trả thù ngọt ngào or viên đạn bọc đường!!!!

- Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hương Dương tức tối đá vào bàn! Mắt cô long lên giận giữ.

- Thật quá thể!!! Dám đánh cậu ra nông nổi này à??? Để tớ gọi đàn em đi cho nó một trận...

Kiều Liên nằm trên giường. Giọng nói đầy mệt mỏi:

- Không được!!! Nó là con gái của Tinh Điền Đức - một trong Cửu Long Đế, không nên dây vào! Cha tớ cũng nói bỏ qua cho họ rồi!!!

- Nhưng nhìn cậu thế này tớ không chịu nổi!! Chả lẽ bỏ qua dễ vậy sao??? Hương Dương nghiêng răng.

Kiều Liên là người bạn thân nhất của cô. Ai động tới Kiều Liên chính là động tới cô. Cô tuyệt đối không tha cho kẻ đó...

- Dù gì cũng phải đợi tớ hồi phục cái đã! Rồi tính sổ với con nhỏ đó cũng chưa muộn!!!

Kiều Liên khẽ cự mình. Mặt mày nhăn nhó vì đau đớn.

- Hai... cái tát! Một trăm bốn mươi lăm roi.... và ba cú đá! Tất cả tớ sẽ trả đủ cho con nhỏ đó...

Đang tức giận, Hương Dương cũng phải phì cười.

Kiều Liên có một thói quen là luôn đếm kĩ từng đòn khi bị người khác đánh. Từ nhỏ đã thế...

- Giang sơn dễ đổi! bản tính khó dời! Trong hoàn cảnh đó mà cậu vẫn đếm được từng roi cơ à???

Kiều Liên vênh mặt. Giọng đầy tự hào về khả năng "phi thường" của mình:

- Tất nhiên rồi!!! không đếm mới là lạ!!!

Đang cười nắc nẻ, Cái đầu tinh quái của Hương Dương chợt lóe lên một kế hoạch. Một kế hoạch mà chỉ có người chuyên cưa rồi đá bạn trai như cô mới có thể nghĩ ra...

Hương Dương nhếch môi cười gian xảo. Điều cười của cô khiến Kiều Liên toát mồ hôi hột.

- Bạn thân mến! Tớ vừa nghĩ ra một cách trả thù con bé kia! Một sự trả thù hết sức ngọt ngào...

Kiều Liên lấp bắp trong khi mồ hôi đang rớt lộp độp:

- Thật.... Thật.... vậy.... à????

- Phải!!! và mưu kế này có thành công hay không là phụ thuộc hoàn toàn vào bản lĩnh của cậu!!!

*****

Hắn đang rất bức mình!!!

Tại sao hắn lại bức mình???

Này nhé! Sáng nay hắn ngủ dậy muộn, trễ giờ lên lớp lại không kịp ăn sáng! Gần đến trường thì bị đám fan nữ túm lại hỏi thăm khiến cho cái đồng hồ Rolex trên tay rớt xuống vỡ tan tành.

Còn con”Vợ tu”mới mua do mải mê chen chúc trên xe buýt, vì một phút lơ đãng mà vĩnh viễn ra đi...

Vừa đến lớp thì được tin hắn phải học lại ba môn vì bỏ tiết quá nhiều!!!

Tuần trước bạn gái hắn đòi chia tay vì phát hiện ra hắn lăng nhăng...

Tuần trước nữa hắn bị đuổi việc ở chỗ làm thêm....

và trước nữa....

Hắn... đang gặp xui xẻo!!!

Có ai giải thích giùm tại sao hắn lại gặp lắm xui xẻo như thế này không???

À phải rồi!!! Xui xẻo của hắn bắt đầu từ khi gặp con bé đó!!!

.....

- Tuyên Vỹ!!! Chủ nợ giá lâm đây!!!

Kiều Liên bước vào lớp. Sự xuất hiện của cô gây nên hai luồng suy nghĩ đối lập nhau. Con trai nhìn cô ngưỡng mộ. Con gái nhìn cô ganh ghét...

Phớt lờ những cái nhìn mang nhiều hàm ý, Kiều Liên thản nhiên bước tới chỗ Tuyên Vỹ!!

Nơi ấy hắn đang bị vây tròn giữa đám con gái...

- Có việc gì??? Hắn liếc nhìn người mới xuất hiện bằng một câu hỏi cộc lốc!

Bỏ qua thái độ bất lịch sự của tên”cơ hội”, Kiều Liên nhoẻn miệng cười.

- Hợp đồng giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc! tôi không tìm anh thì tìm ai???

Nụ cười của Kiều Liên khiến bao tên con trai chết đứ đừ nhưng lại không may may gây ảnh hưởng tới Tuyên Vỹ.

Dù rất khó chịu, Tuyên Vỹ cũng miễn cưỡng đứng lên.

- Chúng ta xuống căng tin nói chuyện cho đỡ ồn...

- Cô nên nhớ tôi chỉ nhận lời đóng giả người yêu cô để qua mặt cha cô thôi mà! Sao bây giờ lại sinh thêm chuyện vậy??? Tuyên Vỹ nhú mày.

- Đúng là anh chỉ nhận lời đóng giả người yêu tôi nhưng vẫn chưa qua mặt được cha tôi! Anh mới chỉ trình diện cha tôi một lần rồi sau đó mất hút! Ai tin được anh là người yêu tôi cơ chứ???

Kiều Liên bình thản nhấp một ngụm cà phê.

- Vậy bây giờ cô muốn gì???

Thái độ cảnh giác của Tuyên Vỹ khiến Kiều Liên bật cười.

- Muốn anh hoàn thành nốt vai diễn của mình! Tất nhiên!!! Tôi không để anh thiệt đâu mà sợ! Những chi phí phát sinh trong quá trình”hẹn hò”... tôi sẽ chi trả! Cả thù lao của anh cũng vậy...

Kiều Liên nhếch môi đầy tự tin. Cô biết chắc Tuyên Vỹ không bao giờ bỏ qua một món hời như thế!

Quả nhiên!!! Sau vài giây im lặng, Tuyên Vỹ gật đầu.

- Ok!!! Tiếp tục thì tiếp tục! Điều kiện rất hấp dẫn! Tôi đồng ý tiếp tục đóng vai người yêu của cô...

Rốt cuộc sự trả thù ngọt ngào mà Kiều Liên dành cho Ánh Hồng là cái gì???

*****

- Reng! Reng! Reng!

- A lô!!! Tôi - Hạ Văn Vũ nghe đây!!!

-.....

- Ai ở đầu dây bên kia thế???

-.....

- Này!!! Tôi không có thời giờ cho trò đùa này đâu!!! Ai hả????

- Cô.... ấy.... đâu????

Im lặng. (Đầy sửng sốt)

- Thiên... thần... nhỏ... đang... ở... đâu????

- Cách!!!

Tiếng cụp máy khô khốc đập vào tai Hạ Văn Vũ nghe như tiếng khóc của tử thần!!!

Tại sao kẻ đó không buông tha cho ông???

Năm năm đã trôi qua rồi....

Tại sao kẻ đó... không buông tha cho Kiều Liên???

Huống chi... quá khứ đã bị... đánh cắp!!!

Ngoài trời gió đang rít lên vũ điệu của các oan hồn.

Hạ Văn Vũ nắm chặt đôi tay đã ướt đầm mồ hôi từ bao giờ. Ông hạ quyết tâm:

- Kiều Liên!!! Cha sẽ bảo vệ con!!!

Chap 19

Zero is Hero!!!! (Từ số không trở thành Anh Hùng)

Ít ai biết rằng trong lòng Hà Nội tồn tại một vùng đất được xem là Thánh Địa cho những tên du thủ du thực!!

Một nơi mà từ người vô danh tiêu tốt bạn có thể đứng lên trở thành Anh Hùng.

Zero is.... Hero!!!

Có thể bạn không cao nhưng người khác phải cúi đầu.

Nơi này được dân giang hồ truyền miệng bằng cái tên:

Võ Đài Anh Hùng!!!

Chỉ cần bạn chiến thắng! Chỉ cần bạn là kẻ mạnh! Bạn sẽ có trong tay tất cả những gì mong muốn...

Tiền ư??? Chuyện nhỏ!!!

Danh vọng ư??? Không sao!!!

Quyền lực????? Thật đơn giản!!!

Tất cả đều có thể nếu bạn đến với Võ Đài Anh Hùng!!!

Nhưng hãy suy nghĩ cho thật kĩ! Cơ hội đôi đời là rất cao nhưng rủi ro cũng rất lớn...

Nhẹ thì tàn phế! Nặng thì về với tổ tiên...

Vậy bạn có muốn thử không??? Dùng cả cuộc đời và tính mạng của mình đặt cược!!!

.....

- Này!!! Chúng ta đang hẹn hò cơ mà! Sao anh lại đưa tôi đến cái nơi khỉ ho cò gáy này???

Tuyên Vỹ nhìn người con gái ngồi sau mình không ngừng liếc ngang liếc dọc mà cười thầm!

- Tưởng cô em cứng đầu lắm chứ! Không ngờ cũng biết sợ cơ à???

- Ai sợ chứ??? Còn lâu nhé!!!

Kiều Liên nói cứng mà trong bụng run thầm.

Trên đời này cô không sợ trời không sợ đất nhưng sợ nhất là... ma!!! Vậy mà cái tên Tuyên Vũ này lại đưa cô đến cái chỗ chó không sủa, mèo không kêu! Chỉ toàn cây cối và bụi rậm..

Mà trời thì đang sắp tối. Hắn có âm mưu gì vậy nhỉ??? (^ ^)

- Thế chúng ta đến đây làm gì??? Kiều Liên cố nặn ra một nụ cười nhằm khai thác chút thông tin.

Tuyên Vũ vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh. Hắn nhún vai.

- Sợ thì về đi! Đừng theo tôi nữa!!!

Câu nói của Tuyên Vũ chọc đúng lòng tự ái của Kiều Liên khiến... máu anh hùng cuộn cuộn nổi lên. Kiều Liên cao giọng:

- Đừng hòng!!! Hạ Kiều Liên này chưa biết sợ là gì...

Thế là Kiều Liên đành cắn răng đưa chân vào miệng cạp.... Ý lộn... đưa chân theo Tuyên Vũ!!

Chiếc mô tô chạy thẳng đến một khoảng đất khá rộng rồi dừng lại.

Kiều Liên định nhảy xuống thì giọng nói tung tung của hắn vang lên.

- Ngồi yên đấy!!!

Nói rồi Tuyên Vũ gõ chân xuống đất chín cái. Kiều Liên chưa kịp hiểu chuyện gì thì đột nhiên mặt đất nứt ra....

Cô, hắn và chiếc xe rơi thẳng xuống một hố sâu thăm tối.

Kiều Liên vô cùng hoảng sợ. Suy nghĩ duy nhất ở trong đầu cô là:

- Mình đang rơi xuống địa ngục!!!

Trong vô thức cô vòng tay ôm chặt lấy Tuyên Vũ.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn được con gái ôm. Nhưng không hiểu sao Tuyên Vũ thấy là lạ!

Lạ ở chỗ nào nhỉ???

À mọi lần các cô bồ của hắn luôn xịt nước hoa thơm phức. Thứ hương thơm nhân tạo khiến hắn rất khó chịu... Con nhỏ này không xịt nước hoa nhưng từ người nó phảng phất một mùi hương thoang thoảng!

Một hương thơm ngòn ngọt, dịu dịu....

Hắn im lặng cảm nhận mùi hương con gái bằng khứu giác. Trong đầu Tuyên Vũ chợt nảy ra một ý nghĩ: Giá mà được cảm nhận nó bằng xúc giác và vị giác thì sẽ như thế nào nhỉ???

Tuyên Vỹ giật mình bưng tỉnh.

Hắn đang có ý nghĩ gì vậy??? Chết thật!!! Từ lúc con bé xuất hiện cuộc sống của hắn bị đảo lộn hết rồi!

Không được!! Tuyên Vỹ này chỉ có thể bị tiền làm lung lạc chứ quyết không lung lay trước nữ sắc...

(tác giả: sặc nước!!!!)

- E hèm!!!!!!!!!!

Tiếng ho khê của hắn khiến Kiều Liên chợt nhớ ra tình cảnh hiện tại Cô bối rối buông hắn ra. Mặt đỏ bừng như gấc chín. May mà cả hai đang ở trong bóng tối...

Một luồng ánh sáng chói lòa khiến khung cảnh trước mặt sáng bừng. Kiều Liên ngỡ ngàng nhìn mọi thứ...

Dường như không tin vào mắt mình, cô đưa tay dụi mắt. Mọi thứ vẫn y nguyên.

Có đánh chết Kiều Liên cũng không tin nổi ở dưới lòng đất lại có một nơi như thế này. Những chiếc mô tô, những chiếc xế hộp đồ cạnh nhau san sát. Một hội trường cực kì rộng lớn...

- Tôi ghi danh cho thiếu gia rồi đó!!! Thiếu gia Tuyên Vỹ!!!

Một tay mặc toàn đồ da bóng lộn xuất hiện đưa cho Tuyên Vỹ một tấm thẻ.

- Xếp xếp cho tôi đấu trận sớm nhất!!!

Hắn gạt đầu với tên kia rồi kéo Kiều Liên đi thẳng.

Tay kia nhìn theo bóng hai người lẩm bẩm:

- Lạ ghê ha!! Hôm nay thiếu gia đưa cả bồ tới Võ Đài Anh Hùng mới máu chứ!!!

Nhìn qua thì Kiều Liên có cảm giác như mình chuẩn bị đi xem một trận đấu quyền anh. Nhưng nơi này sôi động và cuồng nhiệt hơn nhiều. Các bóng hồng cũng lượn lờ nhiều hơn...

- Anh Tuyên Vỹ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ồ ai thế này nhỉ??? Chẳng phải Tinh tiểu thư và anh trai của cô ta sao???

Ánh Hồng toan nhào tới ôm cổ người trong mộng thì khựng lại khi bắt gặp Kiều Liên đang đứng bên Tuyên Vỹ.

Cô sượng sùng hỏi Tuyên Vỹ:

- Sao con nhỏ này lại đi cùng anh???

Hắn đang băn khoăn không biết nên nói sao thì Kiều Liên đã... khoác tay hắn một cách tình

tứ:

- Tôi là.... bạn gái ý quên là... người yêu của anh ấy!!!!

Ánh Hồng choáng váng. Cô ngơ ngác nhìn Tuyên Vỹ nhưng hắn đã giả lơ ngó sang chỗ khác

- Cô không tin hả??? Cô hỏi anh ấy thì biết! Chúng mình là người yêu mà phải không Tuyên Vỹ??? Kiều Liên mỉm cười đầy đắc ý.

- Anh Tuyên Vỹ!!! Anh nói đi!!! Con nhỏ ấy chỉ nói chơi thôi phải không???

Trước vẻ mặt khổ sở của Ánh Hồng, Tuyên Vỹ đành chẳng đành phải gật đầu.

- Ủ!!!

Rồi không hiểu sao hắn liền hôn phớt lên má Kiều Liên một cái.

Hành động khẳng định của hắn khiến Ánh Hồng đau đớn đến si dại. Cô yêu Tuyên Vỹ đã từ lâu. Vẫn biết anh quen nhiều bạn gái nhưng chỉ là chơi bời. Trong thâm tâm Ánh Hồng vẫn hi vọng một ngày nào đó tình cảm của mình sẽ được đáp lại.

Cô ôm mặt chạy vụt đi.

Tình Ánh Lục ném cho Tuyên Vỹ cái nhìn căm ghét và một chút khó hiểu với Kiều Liên rồi đuổi theo em gái.

Kiều Liên sau vài phút trấn tĩnh liền trừng mắt với Tuyên Vỹ:

- Đồ dê xồm!!! Anh làm gì vậy hả????

Tuyên Vỹ theo đúng bản chất của mình thản nhiên ve cằm.

- Thì.... thực hiện theo hợp đồng!! Chúng ta là... người yêu.....

Chap 20

Ai là kẻ mạnh!!!!

Vốn dĩ thu nhập chính của Tuyên Vỹ là từ... túi các cô bồ! Một chút tiền lương ở chỗ làm thêm chỉ đủ cho hần tiêu vặt...

Do xui xẻo, mấy cô bồ đồng loạt đá hần! Tất nhiên thu nhập của Tuyên Vỹ cũng do đó mà giảm sút!!

Tiền thì vẫn phải tiêu! Trong khi công việc lại không có. Tuyên Vỹ phải tìm cách xoay xở! Tiền công mà Kiều Liên trả chỉ đủ thanh toán một nửa chi phí sinh hoạt của hần!

Võ Đài Anh Hùng chính là lựa chọn số một cho những người đang..."túng quẫn"như hần!!

Là người thừa kế Bạch Gia, Tuyên Vỹ được xem như một ông trùm tương lai trong giới xã hội đen! Võ Đài Anh Hùng chẳng hề xa lạ với hần...

Do không muốn nhan sắc mỹ miều của mình bị ảnh hưởng nên chỉ thỉnh thoảng hần mới đến đây kiếm thêm chút thu nhập.

Hôm nay! Hần vốn không định dắt Kiều Liên tới đây nhưng con nhỏ mè nheo quá nên hần buộc phải cho đi cùng. Âu cũng là để cho đứa con gái vốn chỉ quen sống trong nhung lụa nếm chút phong trần...

Tuyên Vỹ đâu biết Võ Đài Anh Hùng chính là thứ mà Kiều Liên thích nhất!

Thắng liên tục ba trận, hần đã có trong tay món tiền kha khá. Chợt nhớ ra" cô người yêu", Tuyên Vỹ hoảng hốt đi tìm.

Nhưng hần cũng chả phải mất công nhiều, bởi lù lù ngay trên bảng thi đấu là:

Trận cấp một: Kiều Liên - cô gái bí ẩn X Hùng Tay Gấu!!!

Hùng Tay Gấu là một nhân vật cũng có chút tiếng tăm trong giới anh chị. Gã nổi tiếng bởi đôi tay to khỏe như dã thú!

Nếu không phải vì đã từng chứng kiến bản lĩnh của Kiều Liên, hần cũng chẳng dám để cô thượng đài!

Phía bàn cá cược, một đám đông đang chen lấn.

- Ba vé cho Hùng Tay Gấu!!

- Năm vé cho đại ca Hùng!!!

- Anh ơi ghi em một vé cho Hùng Tay Gấu!!

- Ai đặt cược cho Hùng Tay Gấu thì vào đây....

Tuyên Vỹ nhếch môi. Ai cũng đặt cho Hùng Tay Gấu thì cá cược đếch gì???

Hắn bước tới móc túi đặt năm tiền lên bàn:

- Hai mươi vé cho Kiều Liên - cô gái bí ẩn...

Mọi người ngạc nhiên nhìn hắn. Những tiếng xì xào nổi lên:

- Thằng này có bị điên không nhỉ???? Ai lại đặt nhiều tiền vào cửa yếu hơn bao giờ???

- Hắn muốn... vớt tiền qua Võ Đài chắc???

- À!!! Bạch thiếu gia đây mà! Cô gái sắp thi đấu là bạn gái của cậu ta đó!!!

- Ủi chà!!! Ga lãng nhĩ!!! Đặt lắm tiền cho người yêu thế??? (^ ^)

Nghe hết tất cả nhưng Tuyên Vỹ vẫn thản nhiên. Trình độ của Kiều Liên hắn đã biết. Tuyên Vỹ lầm bầm:

- Cô lên cô em! Tiền ăn chơi tháng này nhờ cậu vào cô em đó!!!

.....

Hai đấu thủ chăm chăm nhìn nhau. Các khán giả thì nhìn hai đấu thủ.

Dù muốn dù không họ cũng phải xuýt xoa: Nữ đấu thủ trên kia quá đẹp.

Chính bởi vì cô ấy quá đẹp nên một vài người thương hương tiếc ngọc đang sục sùi:

- Hùng Tay Gấu! Nhè nhẹ tay thôi! Đừng làm cô ấy bị thương....

Đáng tiếc!!! Đấu thủ thứ hai - Hùng Tay Gấu lại là một nhân vật... phi Anh Hùng!!!

Gã nằm lòng câu nói:

Không nên đánh phụ nữ bằng một cành hoa mà phải đánh bằng... roi mây!!!

Gã thản nhiên bẻ tay rôm rốp.

Lần đầu tiên trong đời Kiều Liên tham dự vào một trận đấu kiểu này. Đây cũng là lần đầu tiên trong người cô trào dâng một cảm giác phấn khích lạ thường. Đối với những người đang chảy trong mình dòng máu ưa phiêu lưu mạo hiểm thì càng căng thẳng lại càng gây thích thú...

Các trận đấu ở Võ Đài Anh Hùng không có trọng tài! Bất chấp các quy tắc! Chỉ không được phép dùng vũ khí còn lại các đấu thủ muốn đánh như thế nào cũng được. Miễn sao khi kết thúc chỉ còn một người đứng vững...

- Xoạt!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hùng Tay Gấu nhào tới với bàn tay hết sức nguy hiểm.

Mãi suy nghĩ, Kiều Liên có chút lơ là nên không hoàn toàn tránh được! Đòn tay của hắn sượt qua cô để lại một vết xước nhỏ trên mặt Kiều Liên!

Khán giả thót tim. Tuyên Vũ khẽ nhíu mày.

Qua giây phút mất bình tĩnh, Kiều Liên lập tức phục hồi phong độ.

Cô tung những cú đá như trời giáng về phía đối thủ.

Đôi tay dã thú không tránh khỏi những vết bầm...

Hùng Tay Gấu như nổi điên. Cả đời làm dân anh chị, gã đã... tát vỡ mồm không biết bao nhiêu tên đại đột ngang chân. Bóp cổ ít nhất chục thằng không chịu nộp tiền mãi lộ.... và xách cổ bọn đàn em láo toét liên tục!!!

Vậy mà hôm nay gã lại dưới cơ một đứa con gái thì nhục không để đâu cho hết! Gã lao tới như trâu điên. Đôi tay dã thú vung ra những cú đấm loạn xạ...

Kiều Liên cười khẩy. Trình độ kiểu này mà muốn đánh bại cô sao???

Đúng là Hữu Dũng Vô Mưu!! Chỉ biết cậy sức là chính!

Những cú đấm của Hùng Tay Gấu toàn rơi vào không khí.

Kiều Liên hết nhảy sang trái lại lạng sang phải tránh đòn. Tuyệt kỹ Loạn Tung Bộ ngay lập tức được tung ra...

Dân tình đưa tay dụi mắt liên tục khi bắt gặp chục cô Kiều Liên đang nhún nhảy trên võ đài. Có kẻ tình nghịch kêu lên:

- Ảo ảnh không gian ba chiều!!! Mọi người ơi!!!

Tuyên Vũ đã từng nếm trải sự lợi hại của Loạn Tung Bộ nên không chút ngạc nhiên. Hắn chỉ căng mắt ra nhìn nhằm khám phá nguyên lý chuyển động của đòn này nhưng vô ích. Mắt hắn.... hoa lên như chong chóng...

Phía bên Hùng Tay Gấu càng thê thảm. Gã chóng mặt tới nỗi muốn ngất xỉu.

Nhìn bộ dạng run rẩy của gã mọi người cười ồ!

Tiếng cười cợt đã giúp gã tỉnh đòn. Vứt toẹt cái nghĩa khí giang hồ đi, Hùng Tay Gấu rút phất con dao sáng loáng ra múa máy.

Khán giả la ó phản đối vì gã đánh sai luật. Nhưng mặc kệ!!! Hùng Tay Gấu vẫn quyết tâm... tung xẻo nữ nhân vật chính của chúng ta.

Gã vung dao đâm tới.

Mọi người rú lên kinh hãi. Tuyên Vũ nhòm hán dậy như muốn lao lên võ đài.

Cứ tưởng rằng Kiều Liên sẽ thảm bại dưới tay gã nhưng không!!! Cô hụp người xuống tránh né rồi vung chân sút một cú bá cháy vào cái chỗ ai - cũng - biết - là - chỗ - nào - ấy!!!

- Ối! A! A! A! A! A! A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng rống man rợ của gã người rừng cũng là tiếng còi kết thúc trận đấu.

Tuyên Vỹ nhìn đồng tiền thu được mà tươi hơn hớn. Còn Kiều Liên! Cô đã từ một người vô danh trở thành một anh hùng...

Zero... is Hero!!!!

Chap 21

Vòng bảo vệ!!!!

Cầm giầy báo trong tay, Kiều Liên lao như bay vào phòng cha mình.

- Papa!! Con đỗ rồi!!! 29 điểm....

Trong phòng cha cô và người lái xe đang nói chuyện. Người lái xe mừng rỡ:

- Xin chúc mừng tiểu thư!!!!

Kiều Liên khẽ mỉm cười.

- Cảm ơn chú!!!

Cô quay sang cha mình hớn hờ:

- Con đỗ rồi!! Papa ơi....

Trái với tưởng tượng của cô, Hạ Văn Vũ chỉ gượng cười.

- Vậy hả??? Con của ta giỏi quá!!! Thế con muốn quà gì ta sẽ thưởng...

Hơi ngạc nhiên trước thái độ của cha mình nhưng phần thưởng hấp dẫn đã dứt Kiều Liên ra khỏi những băn khoăn. Cô ôm cổ cha nũng nịu:

- Con không biết!!! Để con suy nghĩ đã...

Hạ Văn Vũ chậm rãi vuốt tóc con gái.

- Vậy con cứ nghĩ cho thật kĩ đi... Khi nào nghĩ ra thì nói với ta!!!

- Vâng!!! Thôi con đi ăn mừng với tụi bạn đây!!! Chào papa nha!!!

Nói rồi Kiều Liên lao ra ngoài nhanh không kém lúc tới. Chờ bóng cô đi khuất, Hạ Văn Vũ quay sang người lái xe.

- Tất cả thực hiện theo đúng kế hoạch! Thắt chặt vòng bảo vệ cho tôi! Anh hãy cử người giám sát Kiều Liên 24h / 24h! Đảm bảo mọi an toàn cho con bé!!!

Trông người lái xe lúc này không còn chút gì chậm chạp, hiền lành như bình thường. Ánh mắt của ông phát ra những tia sắc lạnh!

- Ông chủ cứ yên tâm!!! Chúng tôi đã sẵn sàng! Người của Cục Phòng Chống Tội Phạm Xuyên Quốc Gia cũng đang ráo riết truy lùng. Chắc sẽ có tin về God ngay thôi!!!

Hạ Văn Vũ lắc đầu.

- Vô ích thôi!!! Gã đã trốn khỏi nhà tù kiên cố nhất thế giới, giết chết ba cảnh sát và một y tá trước khi trốn đi! Người của Cục Phòng Chống Tội Phạm Xuyên Quốc Gia không bắt nổi gã đâu... Chúng ta cần phải chủ động trong việc bảo vệ Kiều Liên, đừng mong chờ vào sự giúp đỡ của kẻ khác!!!

Nguyễn Văn Hai - tài xế riêng của nhà họ Hạ, từng là một nhân viên của Cục Phòng chống Tội Phạm Xuyên Quốc Gia. Vì lí do cá nhân, ông đã từ chức và trở thành tài xế cho nhà họ Hạ! Ông có những mối quan hệ rộng và khả năng phân tích nhạy bén...

- Ông chủ!!! Chuyện đó... tiểu thư đã biết chưa??? Tôi e cô ấy sẽ phản đối!!! Ông Hai rụt rè lên tiếng.

- Tôi nay ta sẽ cho nó biết! Con bé không thể phản đối được!! Ta đã quyết định rồi! Đây là biện pháp hữu hiệu nhất để giữ con bé an toàn!!!

Hạ văn Vũ bóp trán đầy mệt mỏi. Ông cũng đâu có muốn mọi chuyện xảy ra như thế này!!! Ông trời ơi!!! Tại sao gã không buông tha cho Kiều Liên????

.....

- A lô! Hướng Dương hả?? Đến chỗ bọn mình vẫn tụ tập đi!!! Đổ ĐH rồi!! Tớ khao các cậu một châu xả lảng luôn....

- Sao??? Cậu đang ở sân bay??? Đi Úc thăm bà ồm à???

- Ủ!!! Thôi vậy!!! Khi nào cậu về tớ sẽ đãi cậu sau! Bây giờ cho bọn kia đập phá cái đã.... Bye!!!!!!!!!!!!!!

*****

- Con không đồng ý!!! Papa không giữ lời!!! Rõ ràng Papa bảo chỉ cần con dẫn được người hơn Minh Quân về thì papa sẽ cho con hủy hôn!

Kiều Liên gào lên uất ức.

Hạ Văn Vũ khẽ thở dài. Ông biết chắc con bé sẽ phản đối.

- Đúng!! Ta có nói thế nhưng tên con trai con đưa về không đạt tiêu chuẩn...

- Cái gì??? Ai bảo papa là hần không đạt tiêu chuẩn?.....

Đang gân cổ, bắt gặp ánh nhìn nghiêm khắc của cha mình, Kiều Liên giật mình thon thót. Không lẽ mọi chuyện lộ rồi sao??? Hít một hơi dài lấy thêm can đảm cô nhỏ nhẹ:

- Đâu phải ai sinh ra cũng có được hoàn cảnh xuất thân đầy thuận lợi như Minh Quân! Rất nhiều người không hề thua kém anh ta nhưng do không gặp thời mà phải chịu lép vế... Tuyên

Vỹ cũng là một trong số đó! Ngoại hình, năng lực và lòng can đảm cậu ấy không hề thua kém Minh Quân! Thứ duy nhất mà Minh Quân hơn hẳn là tiền bạc!!!

Hạ Văn Vũ hừ mũi. Định lấy vải thưa che mắt thánh chắc???

- Con tưởng ta không biết gì hết sao??? Một thằng sinh viên năm cuối lông bông. Sống bằng cách ăn bám vào con gái! Nói tóm lại là một tên cơ hội không hơn không kém! Ngừ như nó làm sao so được với Minh Quân???

Kiều Liên thoáng tái mặt.

- Cha... tại sao... cha lại....

- Hừ!!! Ngay sau hôm con đưa thằng đó về ta đã sai người đi điều tra về hắn! Chỉ sau vài tiếng là biết hết mọi thứ!!! Không bàn cãi nữa!!! Minh Quân là chồng con!! Ba hôm nữa là ngày con tròn mười tám tuổi! Hôn lễ sẽ được tiến hành...

Kiều Liên hậm hực đi về phòng. Mọi chuyện sao lại trở thành như thế này??? Ba hôm nữa cô phải lấy tên Minh Quân sao??? Đời cô thế là... hết rồi sao???

Không!!! Kiều Liên này thà chết chứ nhất định không chịu nhượng bộ! Nhất định không chịu làm đám cưới! Nhất định không làm ôsin cho tên Minh Quân!!!

Dù có phải đánh đổi mọi vật chất đầy đủ mà cô đang có!!!

Nghĩ là làm!!! Kiều Liên quyết định thực hiện một kế hoạch! một kế hoạch vô cùng táo bạo trong suốt cuộc đời cô từ trước đến nay!!!

- BỎ TRỐN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Gói ghém mọi vật dụng cá nhân vào trong chiếc ba lô, Kiều Liên lôi từ trong gầm giường ra một cái hộp nhỏ!!

Bên trong là quà sinh nhật năm ngoái của một người bạn chôn giăng hồ...

- Phấn gây mê!!!

Thật không ngờ cô lại có ngày dùng đến thứ này!

Đúng là... không ai có thể biết trước tương lai nhỉ???

Vận mệnh từ từ xoay chuyển....

Chuẩn bị xong xuôi, Kiều Liên chợt nhớ tới một thứ mà cô nên mang theo. Một con dao nhỏ có cán bằng bạc. Cô vuốt lên lưỡi dao sáng loáng.

- Cái này do đâu mình có nhỉ??? Lạ thật!!! Mình chỉ nhớ có nó từ rất lâu nhưng tại sao không thể nghĩ ra ai đã cho mình? Cũng không phải do mua... thế thì ở đâu ra???

Thôi kệ!!! Giờ không phải lúc nghĩ về chuyện đó! Kiều Liên dứt con dao vào túi quần,

khoác ba lô đến bên cửa sổ.

- Cổng chính năm người, cổng sau tám người! Chưa kể những tay vệ sĩ đang ẩn mình ở đâu đó! Nơi ít bị canh phòng nhất là nhà Từ Đường của dòng họ...

Kiều Liên bám vào ống nước tuột xuống. Bộ đồ đen bó sát khiến cô trông như một tên đạo tặc hơn là một tiểu thư danh giá!

Xuống được đến đất, cô chạy như bay về phía nhà Từ Đường.

hai người vệ sĩ đang đứng trước cửa nhà Từ Đường vịn mình rảnh rỗi. Một người lẩm bẩm:

- Trăng đêm nay sáng quá!!!

Người kia phá lên cười:

- Mày mà cũng lãng mạn vậy sao???

Cả hai cười nói vui vẻ không hay một bóng đen đang lại gần. Chợt một người hình mũi lên hít hà:

- Có mùi gì thơm quá! Không giống hương hoa... mùi gì vậy nhỉ???

Vừa thoáng thấy làn hơn diu diu bay vào mũi anh ta liền lặn ra chết giấc.

Người vệ sĩ kia cũng không khá hơn là mấy! Anh ta khụy xuống, đầu óc mông lung dần! Mọi ý nghĩ bay vụt khỏi đầu tan vào hư không...

Kiều Liên quăng mình lên cao, bám chặt lấy bờ tường!

Hệ thống báo động đã bị cô vô hiệu hóa.

Ngay khi đặt chân xuống đất, cô mỉm cười la lên nho nhỏ:

- Mình... đã tự do!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chap 22

Bầy cừu tế thần!!!!

Hoa hồng đỏ....

..... Dòng máu đỏ.....

Tình yêu..... có màu gì??????????

Gã rút con dao từ người nạn nhân ra. Lau sạch máu trên lưỡi dao thì thầm.

- Mày... sắp được gập lại một nửa của mày rồi đấy!! Nó đang ở chỗ cô ấy!!!

Liếc mắt nhìn nạn nhân. Một đứa con gái xinh xắn với làn da trắng và mái tóc đen nhánh. Đôi mắt vốn mở to ngây thơ nay nhìn gã đầy khiếp sợ!

- Nếu là em, em có nhìn ta như vậy không??? Hay em sẽ nhìn ta căm hận như nạn nhân lần trước???

Gã vung ta phi ra hai lưỡi dao.

- Ứ.... Ứ... Ứ.....

Chúng tuân tặc cắm ngọt vào hai hốc mắt. hai dòng máu đỏ tươi trào ra....

Gã phá lên cười. Vẻ mặt của gã không khác gì quỷ dữ đang nhìn vật tế thần.

Vẻ mặt của tên khát máu!!!

- Năm năm rồi!! Thiên thần nhỏ!!! Em... có còn nhớ ta không???

Gã nhìn như ngây dại vào con dao trên tay.

- Em - có - nhớ - ta - không????????????????

Đột nhiên gã gào thét. Đôi mắt tím long lên giận giữ.

- Phập!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lưỡi dao thứ ba vung ra kết liễu sinh mạng nhỏ bé.

Lại một sinh mạng từ giã cõi đời.....

Vài giọt máu bắn lâm tẩm lên mặt hắn. Quệt nhẹ rồi đưa lên môi, gã lẩm bầm:

- Máu của em.... có vị gì???

.....

Kiều Liên đang rất băn khoăn.

Cô băn khoăn về điều gì vậy???

À!!! Trong lúc bỏ trốn cô chưa hề nghĩ đến một vấn đề:

- Bây giờ cô sẽ ở đâu???

Hướng Dương??? Con nhỏ đã sang Úc từ sáng nay rồi! Còn nhờ vả được gì nữa...

Những người khác??? Ôi trời!!! Có cho vàng họ cũng không dám chứa chấp cô.

Vì sao ư??? Họ quá sợ khi phải đối mặt với cha cô - ông trùm trong giới buôn bán bất động sản..

Tất nhiên!!! Ai chả mong cuộc sống của mình được thuận buồm xuôi gió! và Kiều Liên cũng không nở gây rắc rối cho họ!

Còn khách sạn??? Đùa hoài!!! Cha cô sẽ tìm ra ngay...

Vậy thì đi đâu bây giờ??? Chả nhẽ lại ngủ ở ghế đá công viên???

Kiều Liên ôm đầu khổ sở. Càng nghĩ cô càng cay cú tên Minh Quân! Nếu anh ta không xuất hiện, cô đâu phải bỏ đi như vậy!

A đúng rồi!!! Còn một nơi cô có thể đến! Nơi đó cho dù cha cô có san bằng cũng chẳng sao! Điều quan trọng là người đó có cho cô ở lại không???

- Reng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Kiều Liên bấm chuông. Trong đầu những câu nói đang xếp lộn xộn lên nhau. Phải bắt đầu như thế nào nhỉ để người đó cho cô ở lại???

- Ồ! Tôi vừa bị đuổi ra khỏi nhà.... Không ổn!!! Tôi vừa bỏ nhà ra đi!! Hãy rủ lòng thương cô gái tội nghiệp như tôi! Tôi hứa sẽ không gây rắc rối gì đâu... Xin hãy cho tôi ở lại! Tôi sẽ làm hết việc nhà như giặt giũ, nấu nướng, dọn dẹp.... Khoan!!! Khoan đã!!! Cái quái gì vậy nhỉ??? Mình có bao giờ làm những việc đó đâu.....

Đang chìm trong suy nghĩ thì cửa bật mở. Người đó xuất hiện, chưa để cho cô kịp thốt lên lời nào, người đó đã lôi tuột cô vào trong nhà với vẻ mừng rỡ không sao kể xiết.

- May quá!!! Có cô đây rồi!!!

Kiều Liên nhìn người trước mặt nghi hoặc. Đáp lại ánh mắt của cô là những cái gật đầu lia lịa.

- Kiều Liên!!! Cô ở đây bao lâu cũng được! Nhưng đôi lại cô phải giúp tôi chối bỏ cuộc hôn nhân này! Bạch Tuyên Vỹ tôi đang thời đẹp nhất của tuổi trẻ, làm sao có thể đâm đầu vào đám cưới được!!! Cũng giống như lần trước tôi giúp cô đó, lần này cô hãy đóng giả người yêu tôi đến phá lễ đính hôn...

- Nhưng....

Không để cho Kiều Liên kịp ngắt lời, hấn hùng hổ nói tiếp.

- Tôi không có tiền để trả cho cô và cô cũng không cần tiền nên tôi sẽ cho cô ở nhờ! Trong địa bàn của tôi - Bạch Tuyên Vỹ cha cô sẽ không dễ dàng bắt được cô đâu!!!

Kiều Liên mắt tròn mắt dẹt nhìn hấn.

Buồn cười thật!!! Lúc trước hấn đóng giả người yêu cô! Bây giờ cô lại đóng giả người yêu hấn! Nhưng thôi vậy!!! Cô cũng không còn lựa chọn nào khác...

- Được!!! Chúng ta quyết định như vậy!!!

Cả hai bắt tay nhau trong hữu nghị. Tuyên Vỹ nghĩ đến vẻ mặt tức giận của cha hấn mà lòng thâm khoái trá.

Còn Kiều Liên, cô cũng rất muốn coi vở kịch mình diễn sẽ khiến vẻ mặt của cô ta biến chuyển như thế nào???

.....

Hạ Văn Vũ đang ngồi xem ti vi buổi sáng. Vừa đưa tách cà phê nóng hổi lên môi thì bản tin buổi sáng khiến ông choáng váng.

Phát thanh viên:

- Rạng sáng ngày hôm nay! Ngày 0x - 0y - 200z người ta đã phát hiện ra tổng cộng ba xác chết. Toàn bộ đều là thiếu nữ từ độ tuổi mười sáu đến đôi mươi! Tất cả bị hành hạ rất dã man trước khi giết!!!

- Trên hiện trường ở cả ba vụ án đều lưu lại thông điệp của tên sát nhân:

Không... phải em!!!!!!!!!!!!!!

- Thông điệp này được viết bằng máu của nạn nhân! Phía điều tra nhận định hung thủ của cả ba vụ án là một người! Rất có thể hung thủ có vấn đề về thần kinh! Hiện các cơ quan chức năng đang tập trung điều tra vụ án!

- Đề nghị mọi người, đặc biệt là các cô gái trẻ không nên ra ngoài vào buổi tối! Nếu đi hãy đi cùng với một vài người nữa...

- **Xoảng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Chiếc tách trên tay Hạ Văn Vũ rơi xuống đất vỡ tan tành. Ông cảm thấy mình đang run lên.

- **God** đã bắt đầu ra tay!!!

Chưa dừng lại ở đó, bà Năm quản gia xồng xộc chạy vào, giọng đầy hoảng hốt:

- Nguy to rồi!!! Ông chủ!!! Tiểu thư... đã bỏ trốn!!!!!!!!!!!!!!

Chap 23

Tinh gia và Bạch gia!!!

Cửu Long Đế là bang phái mạnh nhất ở Hà Nội!!!

Bao gồm chín dòng họ lớn liên kết lại với nhau.

Đứng đầu là: Bạch gia

Thứ 2: Tinh gia

Thứ 3: Phạm gia

Thứ 4: Hoàng gia

Thứ 5: Trần gia

Thứ 6: Mộc gia

Thứ 7: Phí gia

Thứ 8: Đặng gia

và cuối cùng thứ 9 là: Hùng gia!!!

Cửu Long Đế thâm tóm gần như toàn bộ địa bàn trên thành phố và đang vươn chân rết ra các tỉnh miền bắc.

Lũng đoạn cả giới xã hội đen Việt nam

Ngày hôm nay đối với Cửu Long Đế là một ngày rất quan trọng. Ngày mà người thừa kế Bạch Gia - Bạch Tuyên Vũ đính hôn cùng con gái nhà họ Tinh - Tinh Ánh Hồng.

Lễ đính hôn này rất được mọi người ủng hộ. Đặc biệt là các vị trưởng lão. Bởi sự kiện này sẽ càng làm thắt chặt lòng đoàn kết giữa Tinh gia và Bạch gia. Khiến Cửu Long Đế trở thành một khối thống nhất...

Nhân vật chính của lễ Đính hôn: Tinh Ánh Hồng hiện đang rất vui sướng!!!

Khỏi phải nói!!! Cô thầm yêu Tuyên Vũ từ lâu rồi. và tìm mọi cách để bày tỏ tình cảm của mình nhưng không hiểu sao thái độ của Tuyên Vũ với cô y hệt như với những người con gái khác.

Nghĩa là: Tán dương! Khen ngợi! Nhưng xa cách! Có cảm giác như anh chỉ đả lòng cô...

Thật khó để có thể biết anh đang nghĩ gì!!!

Mấy hôm trước ở Võ Đài Anh Hùng, Tuyên Vỹ đưa đứa con gái kia đi cùng, trông thái độ thân mật của cả hai thật đáng ghét. Đã thế anh còn không hề phủ nhận việc cả hai là người yêu. Còn hôn nó trước mặt cô nữa chứ...

Tuyên Vỹ!!! Sao anh có thể tàn nhẫn với em như vậy???

Ánh Hồng hành hạ Kiều Liên không chỉ đơn giản vì bị hạ nhục. Ngay từ lần đầu gặp gỡ ở quán bánh bao, thấy cả hai đi cùng nhau, cô đã thấy có cái gì không bình thường.

Có lẽ là trực giác của con gái chẳng??? Trái tim mách bảo cô rằng: Đứa con gái đó chính là tình địch lớn nhất của cô!!!

Cô biết Tuyên Vỹ yêu rất nhiều người. Nhưng đối với những đứa con gái đó cô không một chút mảy may lo sợ Tuyên Vỹ bị cướp đi. Vậy tại sao đối với Kiều Liên cô lại thấy tim mình đau nhói. Sự bất an liên tục giày vò trái tim cô.

Không thể chịu nổi!!! Ánh Hồng quyết định đánh đòn phủ đầu.

Cô năn nỉ cha mình sang cầu thân với Bạch gia. May mắn cho Ánh Hồng là cha cô và cha Tuyên Vỹ hết lòng ủng hộ cuộc hôn nhân này.

Cuối cùng... cô cũng có được anh!!!

Ánh Hồng trong chiếc sườn xám đỏ thật lộng lẫy!! Đừng lấy làm ngạc nhiên bởi gia đình cô vốn là Hoa Kiều!!

Đón nhận những lời chúc tụng của mọi người trông Ánh Hồng càng trở nên rực rỡ...

Đã đến giờ làm lễ nhưng Tuyên Vỹ vẫn chưa xuất hiện.

Ánh Hồng cảm thấy lo lắng. Các vị trưởng lão bắt đầu bức mình. Đặc biệt là cha của Tuyên Vỹ - Bạch Tuấn Kiệt!!!

Đôi mày rậm của ông nhăn tít lại. Ánh mắt như đang có lửa...

Ánh mắt ấy thoáng dịu lại khi thấy bóng con trai mình xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Nhưng ngay lập tức tối sầm đi khi nhìn thấy cô gái đi cùng.

- Mày định giờ trò gì vậy??? Tuyên Vỹ!!! Lễ đính hôn thì đến muộn! lại còn mang theo đứa con gái kia!!!

Tuyên Vỹ phớt lờ ánh nhìn giận dữ của cha hắn, thản nhiên ôm eo Kiều Liên

- Đây là bạn gái của con! Hạ Kiều Liên! Chúng con đang yêu nhau! Con không thể lấy Tinh Ánh Hồng được!!!

Quay sang phía Ánh Hồng, Tuyên Vỹ bồi rối:

- Xin lỗi em!!! Ánh Hồng!!! Thực lòng anh chỉ coi em như em gái của anh thôi!!!

- **Câm mồm!!! Mày lải nhải cái gì vậy??? Ai cho phép mày làm thế hả??? Tuyên Vỹ!!! Bạch Tuấn Kiệt trợn mắt quát con trai.**

Nhìn vẻ mặt tím tái của cha mình, hán thắm khoái trá.

Tuy mang danh là người thừa kế Bạch gia nhưng Tuyên Vỹ có sung sướng gì đâu!!!

Sinh ra và lớn lên trong một môi trường toàn bạo lực. Tuyên Vỹ đã phát chán cái cảnh suốt ngày luyện võ rồi đi thị uy với kẻ khác...

Bạch Tuấn Kiệt vốn gia trưởng lại độc đoán. Đối với con trai mình cũng hết sức nghiêm khắc. Ông yêu cầu Tuyên Vỹ phải luôn vượt trội hơn người! Chính điều đó đã gây nên tâm lí bất mãn trong đầu chàng thiếu gia họ Bạch...

Mâu thuẫn lên tới đỉnh điểm khi Tuyên Vỹ bỏ nhà ra ngoài sống riêng. Hấn cũng không nhận được một xu trợ cấp của gia đình mà phải tự vận động.

Chính vì thế mà Tuyên Vỹ chấp nhận kiếm tiền bằng mọi cách...

- Cha!!! năm xưa trước khi đi khỏi nhà này con đã nói rồi! Đừng bắt con phải hi sinh cho Bạch gia hay Cửu Long Đế! Vợ - con sẽ lấy nhưng không phải bằng cuộc hôn nhân đã sắp đặt sẵn!!!

Những lời nói của Tuyên Vỹ như dao cứa vào trái tim của Ánh Hồng. Cô òa khóc chạy vụt đi. Miệng không ngừng lảm nhảm:

- Anh ấy... không yêu mình!!!! Anh ấy... không yêu mình!!!!

Ánh Lục vốn rất căm ghét Tuyên Vỹ. Anh cũng là người đầu tiên phản đối cuộc hôn nhân này. Nhưng vì Ánh Hồng quá yêu Tuyên Vỹ nên phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà chấp nhận. Nay thấy em gái mình bị bề mặt thì tức giận nhìn Tuyên Vỹ. Anh rít lên đe dọa:

- Mày hãy đợi đấy!!! Tuyên Vỹ!!! Dám làm e gái tao nhục nhã như vậy à??? Tao sẽ không bỏ qua chuyện này đâu...

Rồi anh ta đuổi theo Ánh hồng, sợ cô sẽ làm điều gì dại dột...

Tinh Điền Đức không đe dọa ra mặt như con trai nhưng cái giọng đều đều không chút âm sắc của ông ta càng khiến người nghe lạnh gáy.

- Bạch Lão đại!!! Con trai anh bôi tro trát trấu vào mặt Tinh gia chúng tôi như vậy anh định giải quyết sao???

Bạch Tuấn Kiệt vô cùng giận giữ!!!

Nó muốn hại ông đây mà! Trước mặt các vị trưởng lão và mọi người, nó dám đưa đứa con gái khác đến rồi lớn tiếng từ chối Ánh Hồng!!! Nó tưởng ông là người cam chắc???

- Mày..... đồ mất dạy!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bạch Tuấn Kiệt điên tiết nhào tới chỗ con trai. Không cho nó một trận, ông chịu sao nổi cục tức này!!!

- Rầm!!! Xoảng!!! Vù!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Là người đứng đầu Bạch gia và cũng là người lãnh đạo Cửu Long Đế, Bạch Tuấn Kiệt có một thân thủ hết sức siêu quần!!! Võ nghệ của ông rất cao cường!!!

Chả mấy mà Tuyên Vỹ thâm tím hết mặt mày! Nhưng hắn chỉ toàn tránh đòn chứ không hề đánh trả. Không phải hắn vì chữ hiếu mà làm thế! Đơn giản Tuyên Vỹ biết rằng đối với những người nóng tính như cha hắn, càng chống cự càng bất lợi...

Mọi người bối rối không biết nên làm sao! Tinh Điền Đức thản nhiên đứng nhìn trận đánh giữa bên sui gia và chàng rể hệt. Ông ta nghĩ gì thì chỉ có chúa mới biết được!!!

Các trưởng lão không dám vào can ngăn. Đúng hơn là có can cũng không nổi!

Người duy nhất trên đời này có thể xen vào trận đánh giữa hai cha con họ Bạch là ai???

Chap 24

Muốn yêu thì phải... đánh!!!!!!!!!! (Lue ơi mượn tạm...)

Ông cha ta thường nói:

Vỏ quý đây có móng tay nhọn!!!

Dù bạn có lợi hại đến đâu cũng sẽ có người trị được bạn!!!

Chỉ là người đó đến bao giờ mới xuất hiện thôi....

- Véo!!! Bụp!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

hai cái dép... à không hai chiếc guốc không hiểu từ đâu bay tới đập đánh bốp vào mặt cha con họ Bạch!

Tuyên Vỹ choáng váng mặt mũi. Còn Bạch Tuấn Kiệt! Ông không hề nổi giận như bình thường mà len lén nhìn về phía chiếc guốc bay tới.

- Minh... mình... tới rồi hả???

Phải!!! Thừa các bạn! Người duy nhất trên đời này khiến Bạch Tuấn Kiệt run sợ chính là đây:

Đặng Bảo Hy!! Mẹ của Bạch Tuyên Vỹ và cũng chính là vợ của Bạch Tuấn Kiệt!

Không biết bà ấy lợi hại cỡ nào nhưng nhìn vẻ mặt tái men mét của ông chồng là thấy rõ.

Không trả lời chồng, bà ta quay sang phía Kiều Liên mỉm cười.

Nhìn thấy nụ cười của bà ta tự dưng mọi người đều lạnh gáy. Tuyên Vỹ hốt hoảng xua tay.

- Mẹ!!! Chuyện này không liên quan đến cô ấy!!!!

Nhưng đã muộn rồi!! Đặng Bảo Hy không hổ danh là bàn tay đen đứng sau chồng mình đã phi ra hai mũi trâm bén ngọt.

- Phập!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ngay từ lúc người đàn bà đó xuất hiện, Kiều Liên đã cảm thấy không bình thường. Miệng thì tươi cười nhưng ánh mắt bà ta rất lạnh.

Kiều Liên ngấm ngấm đề phòng. Từng cử chỉ của người đàn bà đó đều được cô soi kỹ.

Quả nhiên!!! Cô không hề sai lầm!!!

Lúc hai mũi trâm tung ra cũng là lúc Kiều Liên khởi động Loạn Tung Bộ!!

Món đồ chơi nguy hiểm của mẹ Tuyên Vũ xuyên qua ảnh ảo của Kiều Liên rồi cắm phập vào tường.

Không để cho Kiều Liên kịp định thần, bà ta lao tới tấn công tiếp.

- Vù!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mấy cú đá nháng lửa được tung ra.

Thế mới biết võ công của Tuyên Vũ chủ yếu là do mẹ hấn dạy. Tốc độ đòn chân của bà ta nhanh hơn con trai nhưng lực đá không mạnh bằng.

Kiều Liên đã từng đụng độ với Tuyên Vũ nên kinh nghiệm ứng phó với kiểu đánh này cũng biết chút ít.

Cô không né tránh như đấu với Tuyên Vũ mà tự tin đỡ đòn...

- Bốp!!! Bốp!!!!!!!!!!!!!!

Kiều Liên vận sức vào cánh tay. Cô hất tung đòn tấn công của bà ta ra rồi quay người vùng chân bỏ xuống!!

- Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cú đá ngàn cân của Kiều Liên hạ cánh trên... mặt bàn!!

Đặng Bảo Hy lúc bị đẩy bật ra đã nhanh chóng chụp lấy cái bàn gần đó vùng lên.

Chiếc bàn... gãy làm đôi.

Mọi người sững sờ. Tuyên Vũ toát mồ hôi hột.

Kiều Liên thủ thế chờ đối thủ tấn công tiếp thì đột nhiên bà ta phá lên cười.

- Hay!!! Hay lắm!!! Tuyên Vũ!!! Ta chấp nhận cô gái này là vợ của con!!!

- Cái gì????????????

Tiếng hét đầy kinh ngạc của... Kiều Liên khiến Tuyên Vũ tái mặt. Hấn nhào tới chỗ "người yêu hờ" bịt miệng cô rồi cười hì hì.

- Mẹ!!!! Mọi chuyện để từ từ rồi giải quyết cũng được!!!

Đặng Bảo Hy nhú mày. Về kì lạ của con trai bà lẫn cô gái nó đem về khiến bà thấy khó hiểu.

Nhưng không sao!!! Cô gái này khiến bà vừa ý hơn Ánh Hồng!!! Vừa có tài vừa có sắc lại đầy bản lĩnh. Con bé chính là người thích hợp nhất làm dâu Bạch gia....

Mọi người lục tục ra về sau khi Bạch phu nhân ngỏ lời cáo lỗi. Tinh Điền Đức cũng không gây sự thêm hay đúng hơn là chưa gây sự...

Tuy nhiên sự xuất hiện của cô gái được lựa chọn đã trở thành chủ đề bàn tán của cả giới giang hồ!!!

.....

Ánh Lục hoảng hốt vô cùng.

Ánh Hồng chạy đâu rồi nhĩ??? Cầu trời!!! Con bé đừng làm gì dại dột.

Anh chợt nhớ ra một chỗ mà Ánh Hồng có thể lui đến. Đó là nơi lưu giữ bao kỉ niệm thời thơ ấu của cả hai. Hi vọng con bé đang ở đó!!

Kia rồi!!! Ánh Lục đã nhìn thấy bóng dáng em gái mình. Ánh Hồng đang lơ đãng ngồi trên chiếc xích đu. Miệng lẩm nhẩm điều gì không rõ.

- Ánh Hồng!!! May quá!!! Em đây rồi!!!

Ánh Lục mừng rỡ chạy tới bên em gái. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô.

- Đừng buồn nữa!!! Rồi anh sẽ tìm cho em một người con trai khác tốt gấp vạn lần tên đó! Quên hẳn đi! Tuyên Vỹ không xứng với em...

Đáp lại sự ân cần của Ánh Lục, Ánh Hồng khe khẽ lắc đầu. Cô thút thít:

- Không!!!.... Em không cần ai hết... Em chỉ cần anh ấy thôi...

- Ánh Lục!!! Anh giúp em đi! Phải làm sao để Tuyên Vỹ yêu em???

Ánh Lục bực mình. Anh nổi nóng.

- Đủ rồi!!! Em cố chấp vừa thôi!!! Thằng đó không phải dành cho em! Đừng có ngu ngốc làm khổ mình nữa...

Tiếng quát của Ánh Lục có hiệu quả tức thì. Ánh Hồng giật mình ngơ ngác. Rồi cô bật khóc tức tưởi.

- Hic... em... cũng... muốn... quên... hic... nhưng... hic... không... được...

Những giọt nước mắt của đứa em gái quý báu khiến Ánh Lục mềm lòng. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô thì thầm

- Được rồi!!! Được rồi!!! Nín đi nào!!! Có anh đây mà!!!

Ánh Lục rất yêu quý em gái mình. Kẻ làm cho em gái anh phải khóc nhất định phải trả giá.

Ánh lục gần giọng:

- Ánh Hồng!!! Anh không thể đem Tuyên Vỹ về cho em nhưng anh thề... sẽ không để cho hấn sống yên ổn!!!

Tuyên Vỹ! Mà nhất định phải trả giá!!!

Chap 25

Những cô nàng quái chiêu!!!

Rất khó khăn, Kiều Liên mới thoát ra khỏi sự quan tâm của mẹ Tuyên Vỹ!

Không hiểu sao bà ta sau khi thử sức với Kiều Liên đã khẳng khái nhận cô làm... con dâu!!!

Chết thật!!!! Lẽ ra cô không nên nhận lời giúp tên Tuyên Vỹ làm gì để bây giờ tiến không được lùi không xong!!!

Đã thế!!! Cô còn bị giữ lại ở nhà hăn nữa chứ! cứ thế này không khéo cô thành... xã hội đen mất.

Kiều Liên thoáng băn khoăn. Không biết giờ này cha cô đang làm gì nhỉ??? Chắc ông tức giận lắm khi biết cô bỏ nhà đi. May mà mẹ cô đang đi du lịch. Chứ bà mà biết cô bỏ nhà đi như thế này chỉ e phải nhập viện cấp cứu mất...

- Thôi vậy!!! Đợi một thời gian nữa tình hình lắng dịu rồi mình trở về!!!

Kiều Liên không hề biết rằng. Sự ra đi của cô chính là khởi đầu của một bi kịch. Để rồi sau này cô vĩnh viễn không thể "trở về" theo đúng nghĩa của nó.

Khuôn viên của Bạch Gia khá rộng. Phải ngang ngửa với nhà cô chứ tuyệt đối không kém hơn.

Kiều Liên lang thang trong vườn. Nơi đây không nhiều cây cảnh như nhà cô nhưng cách bài trí giữa cây bóng mát và những bồn hoa rất đẹp.

- **Bộp!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Đi qua một góc cây, đột nhiên có một vật rơi xuống đầu cô.

Phản ứng nhạy bén khiến Kiều Liên chụp gọn vật đó.

Vật trong tay cô là... một quả táo!!!

Kiều Liên cầm quả táo trong tay ngỡ ngàng. Cô tình nghịch nghĩ:

- Chà!!! Ngày xưa Newton chắc cũng bị táo rơi xuống đầu kiểu như mình đây mà!

Khoan!!! Cô vừa nghĩ gì thế nhỉ???

Táo à??? Rơi xuống đầu à??? Cây táo???

Nhưng... đây là cây phượng cơ mà!!! Sao táo lại mọc trên cây phượng được???

Kiều Liên ngẩng lên. Trước mắt cô là một đứa con gái khoảng mười bốn, mười lăm tuổi. Nó đang ngồi vắt vẻo trên cây phượng, tay cũng đang cầm một quả táo.

Cả hai trân trời nhìn nhau.

- Ê!!! nhìn đủ chưa??? Trả trái táo lại cho tôi!!!

Kiều Liên bật cười. Cô hóm hỉnh nhìn vật thể lạ.

- Ủa!!! Cũng biết nói tiếng người cơ à??? Thế mà tôi cứ tưởng là khi!!!

- **Cái gì????????????????**

Của đáng tội!!! Đứa con gái kia đúng là cũng giống khi thật!

Tóc cắt ngắn như con trai. Nước da đen nhẻm cộng thêm đôi mắt to nghịch ngợm.

Cô bé mặc một chiếc quần lửng qua đầu gối. Ngay cả cách ăn mặc cũng khác người. Đang là mùa đông mà cô bé lại mặc quần lửng...

- Phịch!!!!!!!

Cô bé giống”khi”tức tôi nhảy xuống đất.

- Ai là khi hả??? Con nhỏ kia!!!!

Kiều Liên nhếch môi.

(tác giả: sao giống Minh Quân quá vậy???)

- Bé con!!! Tôi có tên có tuổi đang hoàng! Hạ Kiều Liên này không phải là con nhỏ nọ, con nhỏ kia...

Cô bé mở to đôi mắt vốn đã rất to của mình ngó Kiều Liên chăm chăm. Vẻ mặt càng giống... khi!!!

- A!!! Thì ra chị chính là Hạ Kiều Liên! Người được Bảo Hy mẫu hậu lựa chọn đây à??? Nghe nói chị đánh ngang cơ với bà ấy phải không???

Cô bé tíu tít hỏi khiến Kiều Liên chóng cả mặt. Rồi không để cô kịp trả lời, cô bé nhướn mắt nghi ngờ:

- Tôi không tin!!! Trông chị gầy còm, yếu ớt như thế này mà đánh giỏi thế sao???

Kiều liên ho khê:

- Hèm!!! Thứ nhất: tôi gầy nhưng không yếu! Thứ hai việc tôi đánh ngang cơ với bà ấy là sự thật...

Cô bé bĩu môi:

- Tôi không tin!!! Chị chứng minh đi!!!

- Chứng minh bằng cách nào???

Lời nói vừa thốt ra xong Kiều Liên ngay lập tức thấy hối hận. Đứa con gái giống khi liền nhõn miệng cười. Mà thế có chúa! Trông nó cười cứ gian gian làm sao!!!

- Chị nói đây nhé!!! tôi không khách sáo đâu!!!

Rồi con bé huýt sáo! Sáu con Bẹc giê to tướng chạy tới! con nào con nấy to như con bê và trông rất ngầu.

Con bé vuốt đầu mấy con chó cười cười:

- Đây là các chiến hữu của tôi! Nếu chị có thể đánh thắng được chúng tôi mới tin!

- Nhất! Nhị! Tam! Tứ! Ngũ! Lục! Tiến lên!!!

Chủ nhân vừa dứt lời, sáu con chó lập tức lao lên! dường như chúng đã quen với kiểu... đánh hội đồng nên tấn công Kiều Liên rất nhịp nhàng.

Kiều Liên tái mặt. chả có cái đại nào giống cái đại nào! Khi không lại đâm mạnh sào vào đất làm chi cho khổ!?

Mấy con chó này thuộc loại được huấn luyện để chiến đấu! Cách tấn công của chúng không hề có một động tác thừa!

May mà thân thủ của Kiều Liên khá phi phàm không thì đã thành mấy cục xương cho chúng gặm rùi!

- Bóp!!! Oăng!!!

Kiều Liên tung mình lên không. Cú song phi của cô khiến hai con bị loại khỏi cuộc chiến...

Con thứ ba chồm lên nhưng đáng tiếc Kiều Liên đã hụp người xuống tránh né.

Con này theo quán tính đâm đầu vào gốc cây... tử ọo!!!

Kiều Liên rút dao ra. Con dao cán bạc vung lên như ánh chớp!

Chuẩn bị làm thịt nốt ba con còn lại thì chủ nhân của mấy con chó kêu lên:

- Đủ rồi!!! nhất! Tam! Tứ!

Có hiệu lệnh của cô chủ, ba con chó đồng loạt dừng lại. Chúng lui về đằng sau rồi biến mất ngay tức khắc!

Kiều Liên ngơ ngẩn chẳng hiểu gì. Chưa kịp thắc mắc thì cô bé kia đã lại gần chìa tay ra:

- Xin chào!!! Chị giỏi lắm! Lời đồn quả không ngoa! Tôi là: Bạch Ngọc Linh - em gái của Bạch Tuyên Vỹ!!!

Cô bé trông rất kì lạ nhưng không hiểu sao Kiều Liên không ghét được. Con bé có cái gì đó khiến người khác vui vui khi ở bên. Kiều Liên nắm lấy tay cô bé:

- Thì ra em là em gái của Tuyên Vỹ! Em khác người thật đó!!!

- Hi! Hi! Em khác người thế mới làm xã hội đen được chứ! Cô bé bông đùa.

Cả hai vui vẻ cười nói. Cuộc gặp gỡ giữa Kiều Liên và Bạch Ngọc Linh cũng bất ngờ và kịch tính không kém gì cuộc gặp gỡ với Tuyên vỹ!

Đúng là đánh nhau vỡ đầu mới nhận nhau làm anh em!

Nói chuyện một lúc rồi Kiều Liên trở về trước. Bạch Ngọc Linh ở lại.

Kiều Liên vừa đi khuất thì có vài người nữa xuất hiện. Những người này đã ở đây từ trước nhưng Kiều Liên không phát hiện ra. Một người lên tiếng:

- Cô ta đó ư? Cũng được đấy chứ!!!

- Ủ! thân thủ rất khá!!!

- Ngọc Linh này! Lúc đó mà em không gọi chó lại thì cô ta đã thịt mất ba con chó của em rồi!!!

Họ nhao nhao tranh cãi nhưng chỉ xoay quanh một chủ đề là Kiều Liên của chúng ta!

Ngọc Linh nhún vai:

- Dù sao em cũng thấy thích người này hơn Ánh Hồng! Bà Ánh Hồng thì hung dữ nhưng chỉ toàn cậy sức đàn em! Chị này chịu chơi hơn! Làm vợ anh Tuyên Vỹ cũng không uổng!!!

Chap 26

Lời hứa của kẻ tội đồ!!!!

- Anh hứa đi!!!
- Anh hứa....
- Anh nhớ... đưa em đi cùng nha!!!
- Ừ!!!
- Không... là em sẽ không tha cho anh đâu!!!
- Được rồi!!! Thiên thần nhỏ!!! Anh sẽ đưa em đi cùng...

..... Đưa em đi.....

..... Với anh!!!!

Kiều Liên choàng dậy. Mồ hôi túa ra như tắm. Đầu cô đau như búa bổ.

Hình như... cô đã quên đi một điều gì đó thì phải???

Điều gì nhỉ??? Đau quá!!!!..... Đầu cô đau quá!!!!

Kiều Liên ôm đầu khổ sở.

Một giấc mơ cô đã mơ đi mơ lại rất nhiều lần. Một giấc mơ mà khi tỉnh dậy cô không thể nào nhớ nổi. Chỉ biết là giấc mơ đó có ý nghĩa rất quan trọng với cô. Nhưng ý nghĩa như thế nào thì cô chịu!!!

Không tài nào biết!!!

Kiều Liên rút từ trong túi ra con dao cán bạc. Cô vuốt ve nó một cách rất nhẹ nhàng.

Cô linh cảm. Điều mình đã quên! Giấc mơ lặp lại... và con dao cán bạc có liên quan đến nhau.

- Cốc! Cốc! Cốc!

-”Em yêu”!!! Dậy chưa đây??? Sáng bánh mắt rồi kìa!!! Dậy rửa mặt rồi ăn sáng mau lên...

Tiếng của Tuyên Vỹ vang lên thay lời chào buổi sáng.

Kiều Liên thở dài rồi dứt con dao vào túi lâm bâm:

- Biết rồi!!! Người ta xuống ngay đây!!!

Hôm nay là ngày thứ hai Kiều Liên ở Bạch gia. Cô vẫn đang đóng vai người yêu hờ của Tuyên Vỹ.

Lễ đính hôn giữa Tuyên Vỹ và Ánh Hồng đã bị hủy bỏ. Bạch gia đã đem lễ sang cáo lỗi với nhà họ Tinh.

Biết làm sao được!!! Đặng Bảo Hy đã quyết là giờ quyết!! Đừng hòng lay chuyển nổi!

Bà vừa ý Kiều Liên đến nỗi bỏ qua hết những nhược điểm về khả năng nấu nướng, dọn dẹp của cô con dâu tương lai. Bà tỉnh bơ phán:

- Lo gì!!! Sau này thuê ôsin!!! Con dâu Bạch gia chỉ cần giỏi võ và có bản lĩnh là được!!!

(tác giả: chắc!!! chắc!!! bà mẹ chồng này chịu chơi nhi???)

Tất nhiên!!! Người đứng đầu Bạch gia - Bạch Tuấn Kiệt đành phải chấp nhận! Nhất vợ nhì giờ mà...

.....

- Rồi!!! Tôi hiểu!!! Cảm ơn cậu đã báo tin... Ánh Lục!!!

Minh Quân tắt di động. Anh ngẩng lên nhìn người đối diện.

- Cháu đã biết Kiều Liên đang ở đâu rồi!!! Mọi chuyện cứ để cháu lo!!!

Hạ văn Vũ gật đầu. Giọng nói của ông đầy vẻ tin tưởng.

- Được!!! Mọi chuyện ta giao cho cậu đó! Minh Quân! Hãy đưa Kiều Liên về nhanh nhất có thể!!!

Minh Quân ngoặt vô lăng. Chiếc BMW ánh bạc lao đi như điện xẹt. Lửa giận đang bùng cháy trong lòng anh.

- Kiều Liên!!! Em ghét anh đến thế sao???

Mọi chuyện có lẽ là do định mệnh. Sự gặp gỡ của ba người:

Minh Quân! Kiều Liên! Tuyên Vỹ!!

Minh Quân giống như tảng băng. Lạnh lùng và cao ngạo.

Kiều Liên là đại diện cho ngọn lửa. Dữ dội và mạnh mẽ.

Còn Tuyên Vỹ! Giống hệt một cơn gió. Vô hình, vô định, khó nắm bắt...

Ba người họ gặp nhau sẽ tạo ra một cái gì???

.....

Các bạn có thể không tin!!! Nhưng tác giả có thể khẳng định với các bạn một điều:

Bữa ăn diễn ra tại một dòng họ có truyền thống làm xã hội đen sẽ rất khốc liệt!!!

Cụ thể bây giờ là tại Bạch gia...

Cuộc chiến tranh giành thức ăn diễn ra rất căng thẳng. Không phân biệt nam nữ, độ tuổi, cấp bậc. Tất cả diễn ra theo phương châm: tất cả thuộc về kẻ mạnh!!!

Cứ nhanh là thắng!!

Kiều Liên là người ngoài. Cô đã quen với những bữa ăn đầy lễ nghi, sang trọng. nay nhìn những đôi đũa cắm phập vào thức ăn, những cánh tay vung lên loang loáng mà chóng mặt..

Mẹ Tuyên Vỹ vừa giạt chiếc đùi gà về phía mình vừa thúc giục con dâu.

- Cứ tự nhiên đi con!!! Xem đây như ở nhà!!!

(tác giả:???)

Kiều Liên đang trợn mắt ngó Bạch Ngọc Linh tung hứng mấy viên thịt vào miệng một cách ngon lành thì anh”người yêu hò”Tuyên Vỹ ngọt nhạt:

- Nhìn vừa thôi!!! Không nhanh lên là... nhin đói bây giờ!!!

Câu nói đầy chất”yêu thương”của hấn kèm theo tiếng kêu réo của dạ dày khiến Kiều liên quyết định nhập cuộc.

Những tuyệt kỹ võ nghệ liên tục được tung ra.

Nhưng hơi ôi!!! Trăm hay không bằng tay quen!!!

Chân ướt chân ráo như Kiều Liên sao có thể độ công fu với những bậc cao thủ.

Lượng thức ăn mà Kiều Liên lấy được chỉ đủ cho... mèo ăn!!!

Xoa xoa cái bụng lép kẹp, Kiều Liên nhớ về những bữa ăn tại nhà mình mà thèm thuồng.

Quyết định đi”bụi”của cô là đúng hay sai???

Bất chợt một mùi thơm phảng phất ở đâu bay tới mũi Kiều Liên. hấn xuất hiện, trên tay cầm chiếc bánh ga tô hảo hạng.

- Em yêu!!! Cúi đầu”ạ”anh một tiếng xem nào!!!

Nỗi vui mừng của Kiều Liên ngay lập tức bị dập tắt. Cúi đầu chỉ vì một cái bánh sao???

Không được!!! Đường đường là một tiểu thư danh giá mà lại hạ thấp bản thân thế sao???

Nhưng... mình đói quá!!!

Tuyên Vỹ nhìn vẻ băn khoăn trên khuôn mặt cô bé đầy đặc ý. không hiểu sao hấn rất muốn trêu chọc cô bé!!

Kiều Liên mím môi quay đi. Cô cố ngăn mình không bật ra tiếng nấc nhưng những giọt nước mắt cứ thi nhau tuôn rơi.

lần đầu tiên Kiều Liên thấm thía được thân phận cá chậu, chim lồng của mình. Đóa hoa trong nhà kính thoát ra ngoài nay thấy bóng râm trước ánh nắng mặt trời...

Có nằm mơ hấn cũng không ngờ cô bé lại khóc. Những dự tính trêu chọc cô bé trong đầu đột nhiên biến mất.

Tuyên Vỹ lúng túng:

- Tôi... tôi... chỉ đùa thôi mà!!! Cầm lấy đi...

Nhưng Kiều Liên đã lầm lũi bỏ đi. nỗi tủi thân khiến cô trông tội nghiệp hơn bao giờ hết!

- Ô kìa!!! Khoan đã....

Những câu nói của Tuyên Vỹ bay vào không khí. Không một lời đáp trả, bóng dáng bé nhỏ vẫn mờ dần rồi khuất hẳn.

Hấn đứng như hóa đá. Chiếc bánh ga tô trên tay lăn lóc dưới chân.

Tuyên Vỹ ngơ ngàng:

- Sao... lại khóc????

Chap 27

Ngọa hổ tàng long!!!

- **Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Chiếc BMW ánh bạc lao thẳng vào khuôn viên Bạch gia gây nên một sự hỗn loạn.

Chàng trai bước ra như một vị thần Hy Lạp! Nam tính và đầy sức cuốn hút.

Khoảng hơn chục gã đàn ông túa ra bao vây kẻ đến phá rối. hai tên mặt mũi bặm trợn lao lên. Và ngay lập tức.... bắn về đằng sau còn nhanh hơn cả lúc lao tới.

- **Xoẹt!!!!**

vài ba tên rút hàng ra chơi. Hàng của chúng là mấy con dao nhọn hoắt, sáng loáng....

Những con dao xé gió lao tới.

Nhưng tiếc thay!!! Nạn nhân của chúng lại là Tưởng Minh Quân!!!

Đai đen Vovinam! Đai đen Karate! Nhị đẳng huyền đai thái cực đạo! Tam đẳng Judo....

Tất nhiên!!! Mấy tên này bị Minh Quân quay như quay dế!!!!

Một gã vốn là con cháu mười đời của Hàn Tín nhào tới từ đằng sau, tấn công vào chỗ hiểm của đối phương.

Trò tiểu nhân của gã không qua được mắt của Minh Quân! Anh điên tiết đập cho tên đó mấy cú chúi nhủi!!!

Gã này đập mặt xuống nền gạch cái rầm. Lần đầu tiên trong đời, gã nhận ra: sân của Bạch gia... cứng quá!!!

một chọi hơn chục người mà Minh Quân vẫn rất ung dung. Về mặt vẫn thản nhiên! Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài. Thực chất trong lòng anh đang nổi sóng.

Thấy tình hình bất lợi, một tên hốt hoảng chạy về phía nhà chính...

Chỉ vài phút sau, Bạch phu nhân và Bạch Tuyên Vũ bước ra.

Khi ánh mắt cả hai gặp nhau, Tuyên Vũ lóe lên những tia nhìn kì quái. Còn Minh Quân sự giận dữ trào lên trong đáy mắt...

- Kiều Liên đang ở đâu??? Mau giao cô ấy ra đây!!!

Tuyên Vũ hừ mũi. Hắn là cái thá gì mà dám đến đây gây rối?? Lại còn cao giọng đòi Kiều

Liên... Bộ cô ta là vợ hắn chắc???

(tác giả: thì đúng là thế mà! Có điều là vợ chưa cưới thôi...)

- Này anh bạn!!! Trông anh bạn mặt mũi cũng sáng sủa, bảnh bao lắm mà hình như trí khôn... hơi thấp!!! Dám vào tận địa bàn của Bạch gia gây rối???

Nếu như mọi khi thì kiểu gì Minh Quân cũng phải xắn tay áo lên góp chân”nói xéo”vài câu nhưng hôm nay tâm trí anh hướng hết về Kiều Liên nên không thèm chấp nhặt chuyện nhỏ mọn...

Minh Quân lạnh lùng:

- Tôi nhắc lại!!! Giao Kiều Liên ra đây!! Nếu không thì đừng có trách!!!

Tuyên Vỹ nóng mặt. Hắn cười gằn.

- Tại sao tôi phải giao cô ta cho anh???

- Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy!!!

Chồng - chưa - cưới!!! ba từ này đập vào tai Tuyên Vỹ ong ong. Hắn nghe trong tim bùng cháy một cảm xúc khó hiểu.

Tức giận??? Đố kị??? Ghen ghét???

Nợ cũ chưa trả nay xuất hiện thêm nợ mới! Tuyên Vỹ nhíu mày quan sát đối thủ từ đầu tới chân. Thì ra đây chính là vị hôn phu mà cô ấy không muốn kết hôn cùng sao???

Phía bên Minh Quân cũng chẳng khá khẩm gì hơn! Vốn tự tin về bản thân nhưng đứng trước hắn anh không hề chiếm được chút tiện nghi nào...

Võ công??? Cả hai ngang ngửa!!!

So về ngoại hình thì anh 9, hắn cũng phải 9,0!!!

Có lẽ thứ duy nhất mà Minh Quân hơn Tuyên Vỹ là tiền bạc!!!

Minh Quân nhìn như đóng đinh vào mặt người đối diện.

Anh chợt cảm thấy chút chua xót. Vì hắn!!! Vì hắn mà em quyết tâm từ chối anh sao???

Khi dòng suy nghĩ kết thúc cũng là lúc hai bên lao vào nhau như gió bão.

- Rầm!!! Bóp!!!! Chát!!!!

Minh Quân và Tuyên Vỹ ra đòn cùng lúc.

Những cú đá, những đòn quật vai, đòn xiết cổ.... vv nói chung là toàn đòn hiểm và độc

đều được thi triển!

Bọn người của Bạch gia, những tên đang đứng thì trở mắt ra xem phim chương tại chỗ. Những tên đang đo đất cũng cố ngẩng cái đầu lên coi chút chơi...

Chỉ riêng phu nhân Đặng Bảo Hy nhíu mày quan sát trận đấu.

Cái quái gì đang diễn ra vậy nhỉ??? Chỉ một người cũng đủ sức gây náo loạn tại trung tâm của Cửu Long Đé!

Bạch gia đã đến ngày tàn rồi sao???

Ngay khi nhìn thấy Minh Quân thi triển một đòn lạ. Đột nhiên vẻ mặt của Đặng Bảo Hy hết sức sững sờ. Bà vừa phát hiện ra một điều vô cùng hệ trọng!! Đặng Bảo Hy lập tức cho tay vào túi áo.

- Đủ rồi!!! Cả hai dừng tay!!!

Đi kèm với tiếng quát là vài mũi trâm bạc lao tới.

Tuyên Vỹ lộn vòng về đằng sau tránh đòn. Còn Minh Quân cũng rất nhanh chóng lách sang bên tránh món ám khí...

Đặng Bảo Hy nhếch môi:

- Nếu tôi không lầm cậu là Tướng Minh Quân, tổng giám đốc của tập đoàn DarkMoon phải không???

- Phải!!! Sao bà biết???

Minh Quân nhướng mắt đầy ngạc nhiên.

Bạch phu nhân mỉm cười.

- Tôi không những biết mà còn biết rất nhiều về cậu nữa! Đừng lấy làm ngạc nhiên chứ???

Người thừa kế Rồng Lửa!!!

Minh Quân lạng người đi trong giây lát. Người đàn bà kia đã nhận ra anh! Bà ta rốt cuộc là ai???

Anh thở dài rồi buông một câu gọn nhẹ:

- Tôi cho bà một ngày để giao Kiều Liên cho tôi!!! Sau hai mươi bốn giờ nữa mà Kiều Liên chưa trở về bên tôi, điều gì xảy ra chắc bà cũng biết...

Tuyên Vỹ hậm hực nhìn tình địch bỏ đi rồi quay sang căn nhắc:

- Mẹ!!! Sao mẹ lại để tên đó đi dễ dàng như thế??? Sau này Bạch gia còn mặt mũi nào mà đứng trong giang hồ???

Đặng Bảo Hy lừ mắt nhìn con trai, giọng đầy vẻ đe dọa:

- Con giấu diếm những gì còn không mau nói ra??? Hay để ta nhốt con vào phòng sám hối đây???

Chap 28

Về bên cô ấy!!!!

- Một!!!!!!

- Hai.....

- Ba!!!!!!!

-.....

- Mười một....

-.....

- Mười ba!!!!

gã đếm những chấm đen di động trên màn hình đầy thích thú.

- Đưa mười ba sát thủ đến giết ta sao??? Hạ Văn Vũ.... ông thật... đáng thương!!!

Đôi mắt tím lóe lên những tia nhìn man rợ.

- Được!!! Trước bữa ăn chính thì dùng tạm món khai vị vậy!!! Những con mồi tội nghiệp... ta tới đây!!!

Cha của Hạ Kiều liên - Hạ Văn Vũ đã phái mười ba sát thủ tới nơi ẩn nấp của God! Những tay sát thủ này đều có bản lĩnh hết sức cao cường, kỹ năng ám sát của họ thuộc loại bậc thầy...

Vì con gái, ông bất chấp mọi hậu quả!!!

Liệu mười ba sát thủ này có giúp ích được gì cho ông không???

.....

Gã lướt đi như bóng ma dọc hành lang.

Gã nhẹ nhàng xuất hiện sau lưng hai tên sát thủ xấu số.

- Phắc!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chỉ một cú vung tay, hai cái đầu lập tức rớt xuống đất.

Những đôi mắt mở to đầy ngạc nhiên. Cả hai vẫn không hiểu tại sao mình chết???

Tiếng động do gã gây ra khiến ba tên sát thủ khác chạy tới. Chúng đâu hay thứ đang chờ đợi mình còn đáng sợ hơn cả cái chết....

Mấy bức tường cũ kĩ nay được khoác lên một tấm áo mới. Tấm áo được nhuộm bằng... máu!!!

-Tách!!!!

- Tách!!!!

-.....

- Tách!!!!

- Cái gì.... đang rơi thế nhỉ????

Xòe tay....

..... Đỏ.....

- Là máu sao????

- Thiên thần nhỏ... Ta... rất nhớ em!!!!

“Kẻ đi săn”và”con mồi”chỉ có ý nghĩa tương đối!!!

Kiến và cá!! Cá và kiến!!!

Kiến xuống nước. Cá ăn kiến.

Cá lên bờ. Kiến ăn cá.

Không muốn làm”con mồi”thì phải trở thành”kẻ đi săn”.

Không muốn bị người giết thì phải giết người. Nhưng đối với gã, giết người còn là một thú vui!!!

Hãy nhìn đi!

Dòng máu đỏ... mới đẹp làm sao???

Những đôi mắt chất chứa cảm xúc phần nộ và sợ hãi... mới đẹp làm sao???

Con người là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời. Nhưng chỉ khi hơi thở dứt đoạn thì vẻ đẹp đó mới được phô bày trọn vẹn...

Năm tuổi! Cô bạn hàng xóm nhìn gã rồi hét lên:

- Đồ điên!!!!!!!!!!

Mười tuổi tuổi! Mẹ chỉ tay vào mặt gã rít lên giận dữ:

- Mày điên rồi!!!!!!

Mười lăm tuổi! Cha nhìn gã trừng trừng.

-”Quái vật”!!!!!!!!!!!!!!

Mười bảy tuổi! Gã thực sự cảm thấy cô đơn.

Không còn một ai ở bên gã cả!!!

Không ai cả.....

Vì... chính tay gã đã đưa họ về với cõi vĩnh hằng.

Gã cứ tưởng rằng trên đời này không còn một ai hiểu gã cả.....

..... cho đến khi gặp em!!!

.....

Không có gì đáng sợ hơn việc chờ đợi cái chết!

Tận mắt chứng kiến cảnh bạn mình bị giết, số mười ba không còn nghĩ được gì nữa!

Trong lòng chỉ quặn lên một câu hỏi:

- Bao giờ đến lượt mình???

Là sát thủ, số mười ba đã biết rồi sẽ có ngày này.

Chỉ là... không ngờ nó lại khủng khiếp như thế...

Số mười ba đã có dự định từ bỏ thứ công việc nguy hiểm và đầy rủi ro cao.

Chỉ là... vợ chưa cưới đang chờ hấn ở nhà!

Cô ấy và cả cái thai trong bụng...

Số mười ba đã hứa với lòng sẽ chấm dứt công việc sát thủ này ngay sau khi kết thúc hợp đồng lần này.

Hợp đồng mang về cho số mười ba một món tiền đủ để tổ chức đám cưới và bắt đầu một cuộc sống mới!

Đáng tiếc!!! Tất cả... chỉ là dự định

Số mười ba không còn nhìn thấy gì nữa.

Hai hốc mắt đỏ lòm rỉ ra hai dòng nước đỏ ngầu.

Là máu??? Hay nước mắt???

Hình ảnh cô vợ chưa cưới tung tăng chạy trong tà áo cưới thật lộng lẫy vụt qua trong óc. Số mười ba dơ cánh tay không còn một ngón nào lên cổ chạm vào hình ảnh đó.

Vỡ òa!!!!!!!!!!!!!!

Trút hơi thở cuối cùng. Trong đầu số mười ba chỉ có duy nhất một ý nghĩ:

- Về bên cô ấy.....

Số mười ba thấy mình nhẹ bẫng. Không còn gì ngăn cản nữa, hấn bay thật nhanh về với tổ ấm của mình.

Về bên cô ấy???

Thân xác... lạnh cứng!!!

Chap 29

Bí mật của Tướng Minh Quân!!!!

Từ nhỏ tới lớn, Tuyên Vỹ chưa bao giờ thấy mẹ hần lo lắng về bất cứ chuyện gì!!!

Trong suy nghĩ của hần, không có việc gì mà bà ấy không làm được.

Từ dẹp loạn trong nội bộ bang Cửu Long Đế đến việc thu tóm địa bàn hay trừng phạt anh em nhà hần.

Ngay cả như Ngọc Linh, cứng đầu, cứng cổ là thế nhưng đụng đến mẹ hần là hải một vánh!

Cha hần thì khỏi phải nói. Ra ngoài rõ oai nghiêm hùng hổ mà về nhà thì....

Chợt bà ấy lên tiếng sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ:

- Tuyên Vỹ!!! Con hãy từ bỏ Kiều Liên đi!!!

Tại sao Đặng Bảo Hy lại khuyên con trai mình từ bỏ??? Mặc dù bà đã nghe tất tần tật mọi chuyện. Về việc Kiều Liên thuê con trai bà đóng giả người yêu lần việc con trai bà chối bỏ hôn ước với Ánh Hồng bằng cách nhờ con bé cũng đóng giả người yêu.

Cả hai chỉ có quan hệ nhờ vả, thuê mướn thì cần gì phải”từ bỏ”???

Bằng linh cảm của người mẹ, Đặng bảo Hy biết con trai mình đã yêu cô gái ấy.

Ngay cả bà cũng rất thích Kiều Liên nhưng...

Chỉ vì một chữ”nhưng”mà bà bắt con trai mình phải”từ bỏ”!!!

Hần như bị chạm nọc, lập tức nhảy dựng lên:

- Mẹ nói gì kì vậy???? Sao con phải”từ bỏ”cô ta chứ??? Con có thích cô ta đâu mà.....

Mẹ hần nướng mắt nghi ngờ:

- Thật không???

- Thật!!!! (cao giọng)

- Ta hỏi lại lần nữa. Con có thích con bé đó không??? (giọng lạnh te)

-..... (im lặng)

- Có hay không????

-..... có.....!!!! (lí nhí)

Thốt xong câu đó là mặt hấn đỏ bừng. Thừa nhận tình cảm của mình trước mặt người khác thật là xấu hổ!

Nhưng mẹ hấn là người duy nhất ủng hộ hấn lúc này.

Đặng Bảo Hy nhìn con trai. Giọng nói có chút xót xa:

- Vậy nên ta mới bảo con "từ bỏ"! Không thể tranh giành cô gái đó với người thừa kế của Rồng Lửa đâu!!!

Tướng Minh Quân – hai mươi sáu tuổi - tổng giám đốc của tập đoàn Dark Moon!

Là một trong mười doanh nhân trẻ thành đạt nhất Việt Nam.

Ít ai biết rằng, đằng sau sự thành đạt của tập đoàn Dark Moon là có sự ưu ái của cả giới xã hội đen toàn Miền bắc!!

Rồng Lửa tên thật là Hồng Kim Long.

Đó là danh xưng kính nể mà cả giới xã hội đen đặt cho ông.

Hồng Kim Long quê gốc ở Tứ Xuyên, Trung Quốc! Mồ côi cả cha lẫn mẹ, Hồng Kim Long sớm nổi lên như một thủ lĩnh trẻ tuổi. Được những đứa trẻ lang thang hết sức tôn sùng.

Cho đến khi tham gia vào Tứ Linh Hội - băng xã hội đen lớn nhất Châu Á, Hồng Kim Long mới được biết đến như một nhân tài xuất chúng trong giới xã hội đen lúc bấy giờ...

Tứ Linh Hội ra đời muộn nhưng nhanh chóng lấn át các băng nhóm khác. Chỉ trong một thời gian ngắn, hội đã bành trướng thế lực ra khắp Châu Á với bốn trụ sở chính tại Macao, Hồng Kông, Nhật Bản và Thái Lan...

Điều khiến Tứ Linh Hội vượt lên tất cả giành vị trí đứng đầu Châu Á chính là nhờ sự liêu lĩnh của các thành viên cộng thêm lòng đoàn kết cực cao.

Tôn chỉ hoạt động của Tứ Linh Hội:

- Trung thành!!! Trung thành!!! Trung thành... và trung thành!!!

Năm bốn mươi tuổi với những tranh chấp quyền lực trong hội, kèm theo sự khác biệt về đường lối hoạt động, Rồng Lửa đã tách khỏi hội dẫn theo tám tay chân thân tín vượt biên sang Việt Nam lập nên Cửu Long Đế!!!

Rất nhanh chóng, Cửu Long Đế đã trở thành một bang phái nổi tiếng ở Việt Nam.

Nhưng có một điều đáng tiếc là Rồng Lửa không có con trai. Ông chỉ có duy nhất một người con gái và người này cũng không muốn đi theo chí hướng của cha mình. Thành ra vị trí bang chủ của Bang Cửu Long Đế đành trao cho người nối dõi của một trong tám tay chân thân tín.

Và người có vinh hạnh đó mang họ Bạch!! Chính là cụ tổ của Tuyên Vỹ!!!

Sau khi Rồng Lửa rút chân ra khỏi giới giang hồ, Cửu Long Đế đã bị khuyết mất một vị trí. Về sau vị trí này được bổ sung bằng một dòng họ. Chính là Tinh gia...

Họ Tinh tham gia Cửu Long Đế sau cùng nhưng lại là người thân tín nhất của Rồng Lửa. Và hậu duệ của Rồng Lửa cũng chỉ giữ mối quan hệ với duy nhất nhà họ Tinh!

Tướng Minh Quân chính là hậu duệ của Rồng Lửa!!

Không tham gia vào chốn giang hồ nhưng Minh Quân lại có được sự kính nể của bang Cửu Long Đế nói riêng và cả giới giang hồ nói chung.

Có được sự đỡ lưng như thế bảo sao tập đoàn Dark Moon không phát lên như điều gặp gió.

Tất nhiên!!! Cũng không thể bỏ qua tài kinh doanh đáng nể của Tướng Minh Quân!!!

- Con trai!!! Cửu long Đế đã có một quy ước ngầm. Đó là sự ưu ái và kính trọng đối với người thừa kế của Rồng Lửa. Con tuyệt đối không được phép tranh giành bất cứ thứ gì với người đó. Vậy nên..."hãy - từ - bỏ" đi!!!

Ba từ đó xoáy vào tai Tuyên Vỹ.

Từ bỏ... nghĩa là hắn sẽ không còn được nhìn thấy nụ cười của cô gái đó nữa sao???

Sẽ không còn được chọc ghẹo, cãi cọ với cô ấy...

Sẽ... không bao giờ có thể ôm cô ấy trong vòng tay này..

Chỉ nghĩ đến đó thôi mà tim hắn đã thất lại.

Đau!!!

Cảm giác này... là tình yêu sao???

Nếu... đã là tình yêu làm sao hắn phải từ bỏ???

Chợt Tuyên Vỹ ngẩng lên. Tiếng nói của hắn thật rành rọt.

- Nếu mẹ không giúp con thì cũng đừng can thiệp! Trên đời này chỉ có cô ấy là thứ duy nhất con không thể từ bỏ!!!

Đặng Bảo Hy không nói gì mà chỉ thờ dài nhìn con trai.

Yêu một người là hạnh phúc???

yêu một người là đau khổ???

Khi bạn có một tình yêu và tình yêu đó bị cấm đoán liệu bạn có cam lòng từ bỏ???

Hay là sẽ chấp nhận đấu tranh?? Chấp nhận đương đầu với số phận để dành lại thứ lẽ ra là của mình???

Chap 30

Tình cha!!!!!!

Chạy trốn!!

Đây là việc mà ông làm lần thứ hai trong đời!

Lần thứ nhất cách đây năm năm, khi ông bế Kiều Liên trên tay chạy trốn khỏi nước Mỹ!!!

Chạy trốn khỏi... gã!!!!

Dù biết rằng gã đã bị khóa cứng sau song sắt nhưng ông vẫn cảm thấy sợ hãi. Nỗi sợ hãi không hề giảm đi mà cứ lớn dần lên theo thời gian...

Cho đến tận ngày hôm nay!!!

Một lần nữa ông lại chạy trốn.

Những vệ sĩ của ông đã lần lượt gục ngã trước sự điên cuồng của **God**.

Bỏ ra một số tiền lớn để thuê người ám sát gã nhưng không thành công và hậu quả là ông phải chạy trốn trước sự săn đuổi của **God**!!

Liệu lần này chúa trời có phù hộ cho ông???

- Ông chủ!!! Hãy chạy trước đi để tôi chặn gã lại!!!

- Không được!! Chú Hai!! Chúng ta là anh em kết nghĩa! Nếu chạy chúng ta cùng chạy chứ nhất định tôi không đi một mình!!

Nguyễn Văn Hai – bốn mươi sáu tuổi!!!

Nguyên là đội trưởng Đội Đặc Nhiệm trực thuộc Cục Phòng Chống Tội Phạm Xuyên Quốc Gia!

Lúc còn là nhân viên của Cục, ông nổi tiếng với tài bắn súng hai tay như một và khả năng phá án nhanh gọn...

Vợ mất sớm, Nguyễn Văn Hai chỉ có duy nhất một người con gái bằng tuổi Kiều Liên.

Nếu còn sống... năm nay cô bé cũng mười bảy tuổi!!!

- **Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Quay lại đi chú Hai!!! Đừng dại dột thế!!!!**

Mặc cho người anh kết nghĩa kiêm ông chủ của mình kêu gào, Nguyễn Văn Hai vẫn dứt khoát lao đi. Trong đôi mắt ông rực cháy một niềm căm thù.

- Duy Linh!!! Đã đến lúc... cha trả thù cho con...

Trong cơn say máu, gã vẫn không mất đi sự cảnh giác.

- **Đoàng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Lúc tiếng súng vang lên cũng là lúc gã tung người về đằng sau.

Không để cho **God** kịp định thần, đối thủ đã lặng lẽ áp sát như một bóng ma.

- Còn nhớ tao chứ??? **God!!!**

Lưỡi dao lạnh lẽo kề sát cổ gã. Giọng người đàn ông khàn đi vì xúc động.

- Con dao này... mày cũng nhận ra chứ??? Chính con dao mà năm năm trước mày dùng để giết con tao... Bây giờ tao sẽ dùng chính nó để giết mày!!!

Cái cảnh này Nguyễn Văn Hai đã mơ đi mơ lại suốt năm năm nay! Ông rời bỏ cương vị Đội Trưởng Đội Đặc Nhiệm, từ bỏ tất cả để trở thành một người lái xe quèn chính là để chờ đợi cơ hội này...

Ngày... mà ông có thể tự tay giết gã!!!

- Duy Linh!!! Cha sắp trả thù cho con đây!!!

Nhưng trước khi giết gã, ông muốn gã phải trải qua những gì mà con gái ông đã phải chịu đựng!

Hình ảnh cuối cùng của đứa con gái ông yêu thương hết mực hiện ra khiến con dao trong tay trở nên run rẩy.

“Hai hốc mắt đỏ lôm! Những ngón tay dập nát! và cả khuôn mặt chi chít những vết rạch...”

Những hình ảnh nối tiếp nhau loang loáng trước mắt khiến ông như điên lên.

- **Tại sao??? Tại sao mày lại giết Duy Linh??? Con bé có tội tình gì???**

Trái với tưởng tượng của ông, **God** không một chút mảy may lo sợ. Gã thản nhiên mỉm cười.

- Duy Linh??? Có phải con bé bị tao giết cách đây năm năm ở NewYork???

- Phải!!! Chính con gái tao đó!!! Thằng khốn!!! Mày có nhớ đã hành hạ nó như thế nào không????

Nguyễn Văn Hai gào lên trong nỗi căm hận cực điểm.

God nhíu mầy. Kí ức trở về với gã như một cuốn phim quay chậm.

Say máu giết người nhưng chưa bao giờ gã quên mất các nạn nhân của mình.

Đặc biệt là người đã bị gã tra tấn...

Đứa con gái với đôi mắt rất đặc biệt! Một bên mắt trái của nó có màu nhạt hơn mắt phải!

Chính con bé và thằng nhóc đó đã chia sẻ mất tình cảm của em đối với gã!!!

God cười khùng khục trong cổ họng. Giọng nói của gã âm u như vừa đội mồ sống dậy.

- Tất nhiên là nhớ chứ!!!! làm sao ta quên được cảnh con bé gào khóc khi ta chặt đứt các ngón tay của nó!!! Chưa kể hai tròng mắt của nó ta vẫn giữ làm kỉ niệm đó..

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sự giận giữ bùng nổ. Nguyễn Văn Hai điên cuồng vung dao đâm xối xả vào ngực gã!!!

Máu... bắn tung tóe và cả... sự đau đớn!!!

Ông run rẩy cúi xuống. Con dao trên tay đang cắm vào ngực của... chính ông!!

Giọng cười giấu cợt của gã khiến ông ngẩng lên ngờ ngác.

- Tại sao... mà..????

- Trình độ cỡ đó mà cũng đòi giết ta ư??? Từ trên cao hi vọng tụt xuống hố sâu tuyệt vọng có cảm giác thế nào???

Nguyễn văn Hai chột hiều.

God chỉ giả vờ để ông bắt được.....

..... cô tình gieo hi vọng cho ông rồi lại nhấn chìm ông xuống vũng bùn tuyệt vọng.

Hơn tất cả, gã... chỉ coi ông như một thứ đồ chơi!!!

- Kể ra thì được chết bởi chính thứ đã giết con mình cũng có thể coi như một niềm hạnh phúc đó! Ha! Ha! Ha!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng cười của gã vụng lại khiến ông cảm thấy đau hơn cả vết thương đang trào máu trên ngực.

Người Cựu Đội Trưởng của Đồi Đặc Nhiệm lịm dần đi trong niềm hối hận không thể nào nguôi.

- Duy Linh!!! Cha xin lỗi... cha không thể trả thù... cho con....

Chap 31

Lost!!!! (mất tích)

(tác giả: chà mình lậm phim Mỹ quá rồi)

Đã ngồi trên xe an toàn nhưng nước mắt của Hạ Văn Vũ cứ rơi.

- Người anh em!!! Hãy yên lòng nhắm mắt! Nhất định ta sẽ trả thù... God!!!

Đôi mắt của trùm bất động sản rực sáng. Ánh sáng của niềm căm thù chồng chất.

- Đưa ta đến trụ sở chính của tập đoàn Dark Moon!!! Ngay bây giờ!!!

Cùng lúc đó, Trần Nguyễn Hướng Dương đã đặt chân xuống sân bay.

Cô móc di động ra:

- Kiều Liên đó hả??? Sao không ra đón tớ???

- Cái gì??? Cậu bỏ nhà đi á??? Chuyện quái gì đang xảy ra vậy???

- Thế bây giờ cậu đang ở đâu??? Đứng yên đó!! Tớ đến ngay...

Hướng Dương vừa trở về từ Úc. Chỉ mới vài ngày trôi qua mà mọi thứ hoàn toàn đảo lộn.

Có đánh chết cô cũng không tin Kiều Liên lại dám bỏ nhà đi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì???

Phi như bay đến nơi mà cô và Kiều Liên vẫn hay hẹn nhau ở đó. Hướng Dương mở cửa xe bước ra nhìn ngó.

Kia rồi!!!! Kiều Liên - bạn cô đang đứng ở trước cửa Kem tươi Pink!

Cô nhỏ hôm nay mặc một cái áo len cao cổ xanh rêu, quần bò bó sát và một đôi boots cao đến đầu gối.

Hướng Dương chặc lưỡi. Bạn cô lúc nào cũng xinh đẹp! Dù là trông vào người những bộ váy kiểu cách hay những bộ quần áo nghịch ngợm...

Ngay cả Hướng Dương đôi lúc cũng phát ghen với Kiều Liên. Hễ cả hai đi cạnh nhau thì mọi người đều nhìn ngắm cả hai nhưng họ lại chỉ xuýt xoa khen Kiều Liên dễ thương.

May mà Hướng Dương không phải là một cô gái xấu bụng chứ không thì một tình bạn đẹp

cũng có nguy cơ tan vỡ!!!

Hơn ai hết, Hương Dương biết rõ điểm mạnh và điểm yếu của mình! Cô không đẹp rực rỡ như Kiều Liên nhưng bù lại cô có một thân hình cực kì quyến rũ mà ngay cả những siêu mẫu cũng phải chào thua...

Kiều Liên cũng đã nhìn thấy Hương Dương. Nhỏ mừng rỡ chạy lại.

- Tớ đây nè!!! Hương.....

Hương Dương rú lên kinh hãi.

Một chiếc xe taxi từ đằng sau Kiều Liên lao tới. Do vội vã nên Kiều Liên sang đường mà không chú ý.

- **Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Máu bắn tung tóe!!!

Thân hình nhỏ bé văng mạnh vào lề đường.

Bất động.....

Tim Hương Dương như ngừng đập. Cô hét hoảng lao tới chỗ Kiều Liên, miệng không ngừng la hét:

- **Trời ơi!!! Kiều Liên!!! Không!!! Xe cứu thương!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Mọi người xúm lại. Không ai để ý chiếc taxi gây tai nạn đã lạng lẽ biến mất.

Chiếc taxi trôi tới một ngõ hẻm. Một bóng người xuất hiện...

Tấm kính được kéo xuống. Một chiếc phong bì nặng trĩu được đưa ra.

Bàn tay nắm lại.....

..... Tội ác từ từ chìm vào câm lặng!!!

.....

Mười lăm phút trôi qua, Hương Dương như ngồi trên đồng lửa.

Kiều Liên bị tai nạn.

Điện thoại cho cha nhỏ thì không liên lạc được.

Gọi về nhà thì không ai bắt máy.

Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì vậy trời???

Quá mệt mỏi, cô quyết định ra ngoài cho đỡ căng thẳng.

Nhưng chỉ vừa đến cửa phòng thì tiếng nói của phát thanh viên đã kéo cô đứng lại.

- Rạng sáng ngày hôm nay, một vụ thảm sát đẫm máu đã xảy ra tại khuôn viên Hạ gia.

- Tổng cộng có hơn ba mươi người chết. Toàn bộ đều là người làm và vệ sĩ. Chủ nhà - Hạ Văn Vũ, vợ và con gái hiện nay vẫn không rõ sống chết!!! Các cơ quan chức năng đang tập trung làm rõ....

- **Cộp!!!!!!!!!!!!!!!**

Chiếc điện thoại trên tay Hường Dương rơi xuống đất khô khốc. Cô đưa tay ôm ngực.

- Chúa ơi!!! Xin hãy cho con biết chuyện gì đang xảy ra???

Tuyên Vũ chạy xông xộc vào bệnh viện. Lão Tam của Bạch gia bám theo sát gót.

Đón cả hai là Hường Dương với khuôn mặt mệt mỏi. Cô vừa trải qua một chuyến bay dài, chưa được nghỉ ngơi lại có quá nhiều chuyện xảy ra...

- Trần Kiên!!! tôi xin lỗi đã làm phiền anh, nhưng quả thật bây giờ tôi chẳng gọi được cho ai ngoài anh ra!!!

Lão Tam của Bạch gia - Trần Kiên - em kết nghĩa thứ ba với Bạch Tuấn Kiệt và là... mối tình đầu của Trần Nguyễn Hường Dương!!!

Tuyên Vũ hốt hoảng xô tới.

- Cô ấy đâu??? Cô ấy thế nào rồi???

- Kiều Liên vừa phẫu thuật xong. Hiện đang ở phòng hồi sức. Bạch Tuyên Vũ!!! Giữa anh và Kiều Liên có chuyện gì vậy hả???

Hắn nén tiếng thở phào. Ít nhất cô bé cũng qua cơn nguy hiểm.

Tất cả là lỗi của hắn!!! Nếu lúc ấy hắn chạy theo giữ cô bé lại thì đã không có chuyện gì xảy ra!!!

Tuyên Vũ nắm chặt tay. Đây là lần cuối cùng hắn để cô bé rời xa mình!!!

- Hãy để tôi nhìn cô bé một lúc!!!

Hường Dương chăm chú quan sát người trước mặt.

Cô nhớ lần đầu gặp gỡ, hắn và Kiều Liên đã choảng nhau một trận hết sức dữ dội. Vậy mà xem tình hình hiện tại, cả hai cứ như người yêu vậy....

Nhưng có một điều Hướng Dương có thể khẳng định. Sự quan tâm của hấn đối với Kiều Liên là thật lòng!!!

Cô gật đầu:

- Hãy đi theo tôi!!!

Hấn lặng lẽ đến bên cửa phòng. Người con gái hấn yêu thương đang nằm trong đó. Người con gái với mái tóc đen dài, đôi mắt to và cái trán buống bình.... giờ đang nằm thiêm thiếp!!!

Nhưng không....!!!!!!!!!!!!!!

Trong phòng! Trên giường... hoàn toàn trống rỗng.

Người nằm trên đó đã biến mất!!!

Hấn sửng sò.

Còn Hướng Dương, trước mắt cô tối sầm.

Trái tim của một cô gái mười bảy tuổi như cô đã đến giới hạn với những cú sốc trong ngày. Cô chỉ thốt lên được mấy tiếng rồi ngã lăn ra ngất xỉu.

- **Why??? Tại sao???**

Chap 32

Anh là ai????

Năm năm rồi!!!

Nước Mỹ....

Giấc mơ của ta....

.... cuối cùng ta cũng có thể chạm vào!!!

Em nằm ở đó! Xinh đẹp hết như một thiên thần...

Kể từ lần đầu gặp gỡ em đã rất xinh đẹp!!!

God run rẩy tiến lại gần cô gái. Đôi mắt tím biếc của gã đắm lệt.

Để có được em! Gã tự nguyện bán linh hồn cho quỷ dữ...

... hay quỷ dữ chính là gã!!!

Chớp nhẹ một cái.

Chớp cái thứ hai.

Sau cái thứ ba thì cô gái mở mắt.

- Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á! Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét chói chói đó nếu không phải là của cô ta thì là của ai vào đây nữa???

Bạn cứ thử tưởng tượng, nếu một ngày bạn tỉnh giấc. Vừa mở mắt ra bạn đã thấy ngay một khuôn mặt kẻ sát. Mặc dù khuôn mặt đó rất đẹp, da trắng, mắt tím nhưng trong tranh tối, tranh sáng vẻ đẹp đó coi ra càng có phần... ghê rợn!!!

Nhất là lại kèm theo một mái tóc bạc trắng. À không phải!!! Là mái tóc màu bạch kim mới đúng....

(tác giả: xời ơi, rách việc quá!! Tóc bạch kim hay tóc bạc cũng đều là tóc trắng cả mà!!!)

Sau phản ứng tất yếu, cô gái ngay lập tức phục hồi... bản tính vốn có.

Cô vùng dậy một cách rất oai hùng và... ngã xuống cũng oai hùng không kém!!!

Vừa trải qua một cuộc phẫu thuật, không ngã mới là lạ!

Lớp ngóp bò dậy nhưng lần này cô ta cẩn thận hơn. Không đứng dậy đột ngột như lúc trước mà cẩn thận vịn vào thành giường. Sau khi đứng vững, cô đưa mắt nhìn người đối diện.

Đẹp!!!! Phải công nhận là người này rất đẹp!!!

Mới thoáng qua thì cô tưởng người này là nữ nhưng sau khi nhìn kĩ, cô mới biết mình nhầm.

Con trai chính hiệu 100%. Nhưng dù là trai hay gái thì người này cũng quá đẹp!!

- Anh... là ai????

Sững sờ.

Anh là ai????

Anh là ai????

Anh là ai????

Đau!!!

Em... không nhận ra ta sao???

Tại sao em lại hỏi ta câu đó??? Năm năm nay ta chưa hề quên em! Chưa bao giờ quên!!!

Vậy mà em....

Cô gái tò mò nhìn gã.

Người này bị làm sao vậy nhỉ??? Anh ta có vẻ kì lạ quá!!!! Sao anh ta lại ôm đầu thế kia??? Vẻ mặt anh ta hình như rất đau đớn.

Cô hít một hơi lấy can đảm rồi tiến lại gần. Nếu anh ta bị bệnh cô không thể để mặc được...

Nhưng không hiểu sao từng tế bào của cô mách bảo người này hết sức nguy hiểm!!

- Anh... có sao không???

Vừa nói dứt câu, anh ta liền ngẩng lên. Đột ngột nhìn thẳng vào mắt cô.

Có phải ảo giác không nhỉ??? Đôi mắt tím biếc hình như đang chuyển sang màu đỏ???

Như một con thú bị thương, anh ta nhào tới ghì chặt lấy cô gái gào thét.

- Em quên ta rồi ư??? Tại sao??? Ta chưa bao giờ quên em!!! Sao em lại quên ta???

Em nói đi....

- Em nói đi!!!!!!!!!!!!!!

- Em nói đi!!!!!!!!!!!!!!

Vòng tay ghì xiết càng lúc càng chặt. Trước cơn phần nộ của gã, cô gái vừa hoảng hốt, vừa sợ hãi. Cô muốn nói mà không nói được. Muốn hỏi mà không sao thốt lên lời. Muốn vùng ra nhưng không đủ sức...

Cuối cùng cô gái ngất đi trong vòng tay ghì chặt của gã.

Đã biết yêu là đau khổ... Tại sao ta vẫn cứ yêu???

.....

Lần tỉnh giấc thứ hai, Kiều Liên thấy mình lại nằm trên giường.

Gã vẫn đang ngồi ở gần đó, nhìn cô chăm chăm.

Không phải là một cô gái nhát gan, Kiều Liên can đảm hơn những người con gái khác rất nhiều nhưng không hiểu sao ánh mắt người này làm cô thấy ớn lạnh. Mặc dù anh ta rất đẹp.

- Anh... anh gì ời??? Cho tôi hỏi? Tôi đang ở đâu thế này???

- Tại sao tôi lại ở đây???

- Đây là chỗ nào vậy???

Độc thoại một lúc, Kiều Liên cũng thấy nản. Đang định đứng dậy thì cô chợt phát hiện ra mình... đang bị xích. Lúng lẳng ở cổ chân là một cái xích to đùng!!!

- Cái quái gì thế này????????????????????

Tiếng hét lần này của Kiều Liên còn to gấp đôi lần trước. Tiếng hét đó khiến gã đứng dậy từ từ tiến lại.

Nếu là bình thường, kiểu gì tên này cũng ăn một trận chửi. Nhưng không hiểu sao khi thấy gã lại gần, Kiều Liên bỗng dưng không muốn... chửi nữa.

Cô chỉ muốn chạy được thì tốt hơn.....

- Này!!! Đừng có lại gần!!! Không thì đừng có trách đây nha!!!

Lời đe dọa vô tác dụng. Gã vẫn từ từ tiến lại.

Đột nhiên gã phá lên cười.

Kiều Liên ngơ ngác. Có phải tên này bị điên không nhỉ??? Sao tự dưng lại cười sằng sặc

như thế???

Không để cho cô thất mắc lâu, gã lao tới ôm cô.

Đã có chuẩn bị trước, lần này Kiều Liên không để gã dễ dàng thực hiện ý đồ.

Chống tay xuống giường, cô vung cái chân không bị xích tung ra một cú đá.

- Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Gã hất tung cú đá của Kiều Liên rồi chồm lên người cô. Đón gã là cú huých chỏ... huyền thoại!!!

- Hự!!!!!!!!!!!!!!

Lần này đòn tấn công đã trúng mục tiêu. Nhưng cú đánh vốn dĩ hạ được các đối thủ to khỏe hơn cô nay lại không làm gã nhúu mày.

God nhếch đôi môi trắng nhợt.

- Lần đầu gặp... em cũng dùng đòn này đánh ta!!! Thiên thần nhỏ đã nhớ ra ta chưa???

Đôi mắt tím biếc lóe lên những tia nhìn man rợ.

- Nếu em không nhớ... Ta sẽ làm cho em vĩnh viễn không bao giờ quên ta!!! Không bao giờ!!!!

Chap 33

Thiên tài điên loạn!!!

Bố mẹ của Jo vốn có nguồn gốc quý tộc Anh! Di cư sang Mỹ, cả hai đã tạo được một gia tài khá đồ sộ. Họ sống ở New York...

Cha của Jo là một nhà bác học nổi tiếng. Ông đặc biệt thành công với những nghiên cứu về đột biến gen và các bệnh di truyền.

Mẹ của Jo là một người đàn bà đẹp!!! Một vẻ đẹp quý phái kiểu cổ điển.

Vậy nên không có gì lạ khi Jo thừa hưởng được sắc đẹp của mẹ và trí thông minh của cha!!

Cậu đẹp tuyệt vời và có bộ não của thiên tài!!!

Nhưng đáng tiếc!!! Jo.... lại bị bệnh Bạch Tạng.

Da trắng! Tóc trắng! Mắt tím nhưng trông Jo vẫn đẹp đến kì lạ...

Người lớn luôn làm dấu thánh và làm bầm từ "quỷ dữ" trong miệng mỗi khi nhìn thấy Jo.

Những đứa trẻ đồng trang lứa thì nhìn Jo với ánh mắt ghê sợ và xa lánh. Bề ngoài lạ lùng khiến Jo trở nên kì quái trong mắt chúng.

Jo không hề có bạn bè!!!

Cha Jo luôn bận bịu với các công trình nghiên cứu. Ông không hề để mắt đến đứa con trai bệnh tật của mình.

Jo chỉ có mẹ ở bên.

Bà yêu thương Jo. Nhưng là thứ tình yêu bệnh hoạn.

JO càng lúc càng bất thường...

Cậu đặc biệt hứng thú với cái chết và sự tra tấn. Jo rất thích hành hạ rồi giết các con vật. Ban đầu chỉ là những sinh vật nhỏ bé như kiến, gián, chuột....

Sau là những sinh vật lớn hơn như chó, mèo...

Sau chó, mèo.... sẽ đến cái gì???

Cho dù Jo không bình thường, cậu vẫn tốt nghiệp đại học khi mới mười hai tuổi và hoàn thành luận án tiến sĩ một cách xuất sắc ở tuổi mười ba!!!

Năm mười lăm tuổi, cha mẹ của Jo lần lượt qua đời hết sức bí ẩn.

Xung quanh Jo liên tục xảy ra những cái chết không rõ nguyên nhân...

Điều đó càng làm tăng nỗi sợ hãi của mọi người đối với Jo.

“Quý dũ” là từ họ gọi cậu.

Chỉ có duy nhất một người không gọi Jo là “quý dũ”. Cô ấy gọi Jo là...”Màu trắng”!!!

.....

Từ lúc sinh ra chưa bao giờ gã có được điều mình mong muốn!!!

Cha không bao giờ nhìn gã. Mẹ gã thì luôn chìm đắm trong sự hoang tưởng...

Gã chẳng có gì trong tay!!! Chỉ có em... Vậy mà....

- Tại sao em cũng nhìn ta như bọn họ??? Ta cứ tưởng chỉ có mình em là đặc biệt!! Chỉ có em là hiểu ta thôi!!! Không ngờ... em cũng tầm thường như bọn chúng...

-..... ngu xuẩn như lũ người đó!!!!

Đang cười sảng sặc đột nhiên gã bật khóc. Đôi mắt tím biếc nhìn thẳng vào mặt cô ai oán!

Kiều Liên rùng mình ớn lạnh.

Gã làm cô sợ!!! Nhưng tại sao ánh mắt lại khiến cô đau như thế???

Trái tim cô nhói buốt mà không hiểu vì sao???

Gã miết lưỡi dao lên mặt cô thì thầm.

- Em có nhận ra không??? Con dao này em cũng có một chiếc y hệt! Chúng là một đôi... giống như chúng ta!!!

Đau!!! Đau quá....

Đầu cô như muốn nổ tung.

Tại sao gã có con dao đó??? Nó giống hệt như của cô...

Kiều Liên ôm đầu đau đớn. Mồ hôi trên trán cô chảy ròng ròng. Một vài hình ảnh mờ nhạt lóe lên trong óc nhưng rồi lại tan biến ngay tức khắc!!!

- Ngươi... sao... lại.....

Gã cúi xuống.

Hôn một cách ngẫu nhiên...

Mọi hành động của cô hoàn toàn bị tê liệt!!

Nụ hôn trượt dần.....

..... trượt dần....

..... xuống cổ!!!

Gã vuốt ve chiếc cổ mảnh mai. Lưỡi dao cán bạc rạch nhẹ một đường trên đó!!

một dòng máu đỏ rỉ ra...

Gã đón nhận dòng máu của người mình yêu. Chiếc lưỡi tham lam di chuyển quanh vết rạch.

Trông vẻ mặt gã lúc này không khác gì Ma cà rồng đang hút máu nạn nhân...

Kiều Liên co rúm người lại. Thân thể cô cứng đờ. Tiếng kêu nghẹn lại trong cổ họng.

- Cha ơi.... cứu con.....

.....

Người đàn ông đột ngột đứng lại. Người thanh niên đi phía sau thắc mắc:

- Sao vậy Bác Vũ??? Sao không đi tiếp??? Còn hơn hai trăm mét nữa mới tới chỗ đi lên của đường cống ngầm này mà!!!

Người đàn ông đứng lặng một hồi rồi khẽ thì thầm:

- Hình như... ta nghe thấy tiếng gọi của Kiều Liên! Minh Quân!!! Không biết con bé có được an toàn không???

Chàng thanh niên nhíu mày. Hình ảnh gã con trai đáng ghét hiện ra khiến giọng anh ta bực bội thấy rõ.

- Chắc không phải đầu bác Vũ! Cô ấy đang ở Bạch gia thì xảy ra chuyện gì được???

Không nhận ra vẻ khó chịu của chàng thanh niên, người đàn ông thở dài.

- Thôi cũng được!!! Ít nhất ở đó con bé cũng an toàn hơn! Lần này ra đi ta không chắc có thể trở về. Nếu ta có mệnh hệ gì... cậu hãy chăm sóc con bé dùm ta. Cả vợ ta nữa... hãy nói với bà ấy... ta rất yêu bà ấy!!!

- Đừng nói thế bác! Chúng ta nhất định sẽ trở về. Bác yên tâm! Lần này cháu mang đi toàn cao thủ!! Họ là những người thề sống chết với hậu duệ của Rồng Lửa!!

- God nhất định... phải trả giá.....

Nếu... đã là định mệnh... có nhất định sẽ xảy ra???

Những con người nhỏ bé muốn chống lại định mệnh.

Liệu... họ có thành công???

.....

- Sao rồi!!! Đã tìm ra chưa hả???

Hương Dương đứng lên ngồi xuống một cách sốt ruột.

Ngồi trước máy vi tính là Tuyên Vỹ. Hấn đang bẻ khóa hack vào tài liệu mật của Cục Phòng Chống Tội Phạm Xuyên Quốc Gia.

- Sắp ra rồi!!! Bức tường lửa này rất rắc rối nhưng tôi vẫn có thể vượt qua...

Bàn phím kêu lách cách. Chuột di chuyển liên tục. Trên màn hình những dòng chữ đỏ nhấp nháy trái đần xuống.

Hấn nhíu mày kêu lên khe khẽ.

- Đây rồi!!! Cuối cùng cũng ra!!!

- Vào được rồi hả???

Hương Dương ngay lập tức phi đến bên cạnh.

Những tài liệu hiện ra khiến cả hai không hện mà cùng thốt lên.

- **Ôi chúa ơi!!!!!!!!!!!!!!**

Chap 34

Đột Kích!!!!!!!!!!!!!!

Di chuyển!!

Dừng lại....

Ẩn nấp!!!

..... Lại di chuyển.....

Mười mấy con người thoát ẩn thoát hiện.

Họ di chuyển không gây ra một tiếng động.

Nếu chứng kiến cách họ di chuyển không ai tin... họ là con người...

... mà là hình bóng!!!

Thân ảnh loang loáng.

Tiến đến căn phòng cuối cùng. Hai người tông cửa xông vào.

Chĩa súng!!!

Nhưng... căn phòng trống không.

Cả hai rùng mình quay ngoắt lại đằng sau.

- Phập!!!!!!!!!!!!!!

hai cú đâm vô cùng chuẩn xác. hai thân hình gục xuống.

God rút dao ra. Đôi mắt tím lóe lên những tia nhìn khinh bạc.

- Lũ ngu xuẩn!!! Làm bẩn cả dao của ta!!!

- Vũ !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nghe tiếng gió, God biết có người đến gần. Nhanh như chớp, gã lao người về đằng trước lộn vòng dưới đất.

- Đoàn !! Đoàn !! Đoàn !!

Ba phát súng khô khốc vang lên sắc lạnh. Nhưng không làm tổn hại được một sợi tóc của gã.

God vùng tay.

- Phập !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lại một con mồi... nạp mạng.

Gã tiến đến rút lại con dao nhưng vừa chạm tay vào cán dao thì cái xác vùng dậy...

... nắm chặt tay gã....

..... im lặng!!!

Đôi mắt mở trừng trừng!!!

God bữu mồi. Gã vùng con dao khác lên chặt đứt bàn tay của cái xác. Trên mặt lộ rõ vẻ ghê tởm.

Đối với gã, ngoài người ấy ra... tất cả đều là... rác rưởi!!

Mà rác rưởi thì cần phải tiêu hủy!!!

.....

Chúa đã dậy:

“Đáng cứu thế khi hấp hối cũng đã từng tha thứ”.

Ông là con chiên của chúa. Là một tín đồ ngoan đạo. Vậy mà lòng căm hận đối với gã năm năm nay không thể nào dứt bỏ.

một con chiên luôn chìm đắm trong hận thù thì sao có thể hưởng ân huệ mặc khải từ chúa trời???

Vậy nên... ông đành từ bỏ người!!!

Có thể người sẽ cho ông ích kỉ.

Có thể người sẽ cho ông quá hẹp hòi.

Có thể người sẽ ghét bỏ ông...

Nhưng làm sao ông tha thứ khi gã giết con trai ông và làm con gái ông trọng thương???

Ông chỉ muốn giết gã!!!

Không từ bỏ được lòng hận thù... ông đành từ bỏ chúa.

Lúc gã bị bắt, ông chỉ mong sao án phạt sẽ là: tử hình! Nhưng những kết luận của bác sỹ đã khiến hi vọng của ông sụp đổ.

God bị đưa vào viện tâm thần!!!

Lúc ấy.. ánh mắt của gã như muốn nói:

- Ta nhất định sẽ trở về!!

Cuối cùng... gã cũng trở lại...

... mang theo cơn ác mộng đối với Kiều Liên.

.....

God ngã người trên ghế. gã thản nhiên nâng cốc cà phê.

Cà phê đắng!!!

Chỉ có... máu của em mới ngọt ngào.

Gã thờ ơ lên tiếng.

- Lấp ló vậy đâu phải là tác phong của ông??? Hạ Văn Vũ, năm năm không gặp! Khí phách của ông đi đâu hết rồi???

Biết không thể trốn tránh, Hạ Văn Vũ từ tốn bước ra. Ánh mắt để lại phía sau:

“Cứ đứng yên đó! Minh Quân! Để mình ta ra!”

Năm năm trong tù mà gã vẫn không hề thay đổi. Có chăng là càng trở nên đẹp một cách man rợ...

Hạ Văn Vũ nghĩ đến đứa con trai xấu số của mình mà lòng đầy đau xót.

Là lỗi của ông!!! Nếu ngày đó ông không muốn triệt hạ đối thủ của mình...

God đã không xuất hiện...

Gã sát thủ đáng nguyên rủa!!!

Kẻ cướp mất mạng sống của con trai ông... và linh hồn của con gái ông!!!

Giờ đây ông chỉ còn lại mỗi Kiều Liên. Tuyệt đối ông sẽ không để gã chạm vào nó...

- *Tại sao... cô ấy quên ta??? Các người đã làm gì cô ấy???*

Hạ Văn Vũ nhìn trừng trừng vào kẻ đối diện. Giọng ông như nghẹn lại:

- Mày còn dám hỏi tao câu đó sao??? Nhờ ơn của mày mà con bé đã hôn mê nửa tháng trời. Khi tỉnh lại mày có biết câu đầu tiên nó nói là câu gì không???

-.....

- Nó hỏi tao - cha ruột của nó: **"Ông là ai???"!!!**

- Nhưng đó cũng là một điều may mắn. Quên đi quá khứ, nhờ vậy mà nó mới có thể yên ổn sống tiếp. Mới không bị ám ảnh về những gì mà gây ra.

Gã nhíu mày. Lẽ nào đó là sự thật???

- *Thì ra thế!!! Em quên ta là vì "chuyện đó"! Chứ không phải vì... em đã hết yêu ta!!*

- **Rắc!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

God bóp nát chiếc cốc trên tay mỉm cười.

- Không sao!!! Nhất định ta sẽ làm em nhớ lại!! Đã đến lúc ta thực hiện lời hứa của mình...

... đưa em đi... với ta!!!

Hạ văn Vũ rút lên cảm hận:

- Đừng hòng!!! Tao sẽ không để mày động vào một sợi tóc của con tao! Nó đang ở một nơi rất an toàn. Mày đừng hòng tìm nổi!!!

An toàn???

Đừng hòng tìm nổi???

Nực cười!!!

Thật quá nhục cười!!!

- Đừng nằm mơ nữa lão già!!! Cô ấy đang ở trong tay ta... Ta và cô ấy là một đôi không thể tách rời!!!!

- **Cái gì????????????????**

Hạ Văn Vũ như không tin vào tai mình. Tên khốn này đã bắt được con gái ông sao??? Không thể nào???

Như để khẳng định lời nói của mình, gã khẽ lẩm bầm trong vô thức.

- *Thiên thần nhỏ!!! Em mãi mãi thuộc về ta!!!*

Mãi chìm đắm trong suy nghĩ, God không hay một bóng người đứng ngoài cửa phòng đã lặng lẽ rời đi.

Thế chân người này là mười mấy bóng đen khác.

Giờ G đã điểm!

Đột kích.....

..... **Bắt đầu!!**

Chap 35

Nhật kí người điên!!!!

Ngày... tháng... năm...

Ta nhận được một hợp đồng từ một ông chủ lớn.

Ông ta tên là Hạ Văn Vũ, là người Mỹ gốc Việt!!!

Hợp đồng giết người! Thù lao rất cao! Nhưng ta không quan tâm! Cái chính là ta lại được thưởng thức niềm vui của "Kẻ đi săn".

"Con mồi" lần này là một nhân vật rất có thế lực trong giới kinh doanh.

Rất khó có thể gặp được lão ta. Nhưng không sao, càng khó khăn ta càng thấy hứng thú...

Ngày... tháng... năm...

Cơ hội tiếp cận con mồi đã tới. Ngay trong bữa tiệc của giới thượng lưu...

Vượt qua hàng rào bảo vệ đối với ta quá đơn giản. Lũ vệ sĩ ngu ngốc chẳng hay biết gì khi ta lén vào phòng riêng của lão.

Lão già ngu ngốc chẳng thể nào ngờ tới cái chết sắp đến.

Ngu xuẩn thật!!!

Bỏ tiền ra tổ chức bữa tiệc lớn. Những người đến dự toàn là các nhân vật có máu mặt. Lại còn mời cả vợ con họ nữa...

Lão không hay mình đã tạo điều kiện cho cái chết đến nhanh hơn!!!

Thật nhanh gọn!!! Giết lão chỉ là chuyện nhỏ. Dễ dàng quá khiến ta thấy chán...

Thôi thì kiếm đại đưa con gái nào đó rồi hành hạ cho đỡ buồn...

Cái gì kia nhỉ??? một con bé xinh xắn với bộ váy áo màu hồng xuất hiện!

Con mồi đến nhanh quá. Đỡ mất công tìm kiếm.

Ta di chuyển nhẹ như loài mèo. Áp sát sau lưng con mồi. Mặc dù làm thế là thừa. Một con bé như nó, ta giết cái một!!!

Ta ôm chặt lấy nó. Vừa đưa tay lên bịt mồm, chưa kịp đánh ngất con bé, ta đã thấy mình được tặng một cú huých chỏ. Và văng mạnh về đằng trước!!

Đòn nhu đạo!!!

Con môi này coi bộ khá thú vị. Nhưng bé con nhầm rồi!

Ta là **God!** Làm gì có chuyện bị hạ dễ dàng thế???

Chủ động lao người về đằng trước, ta kéo con bé ngã cùng.

Ngay khi chạm đất, ánh mắt chúng ta gặp nhau...

Giật mình!!!!!!

Im lặng.....

“Thiên thần nhỏ!!!”

- Trời ơi!!! Chị có sao không??? Em xin lỗi!!! Em cứ tưởng thằng nào!!!

(tác giả: hiểu được chết liền à!!!)

- Cú huých chỗ vừa rồi có đau lắm không???

-.....

- Chị à!!! Chị đẹp quá!!!

Không biết tại sao con bé lại tưởng ta là con gái. Nó luống cuống đỡ ta dậy rồi phủ quần áo cho ta... Giọng líu lo như chim hót.

Con bé nói liên tục!!!

Nói không ngừng.

Còn ta.... chỉ ngồi nghe!!!

Lúc ấy, ta bỗng quên mất ý định của mình...

.... Giết nó!!!

Cả buổi chiều hôm ấy, ta và con bé ngồi bên nhau. Một người cứ nói, một người chỉ im lặng. Nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất dễ chịu.

Cảm giác ta chưa bao giờ có được trong đời.

Ngày... tháng... năm...

Trong đầu không hề có ý định đến chỗ hẹn, nhưng không hiểu sao chân ta cứ bước đi.

Sao mình phải đến đây nhỉ??? Quay về thôi!!!

- Chị ơi!!! Em đến rồi nè!!!

Im lặng....

..... từ từ quay lại....

- *Ta... là con trai!!!*

Ngày... tháng... năm...

Con bé khóc! Khóc mãi!

Không biết làm sao cho nó nín, ta đành im lặng.

Nó vừa bị bố đánh. Con bé hiếu động, chỉ thích tập võ và chơi những trò của con trai. Nhưng bố mẹ nó lại bắt nó học lễ nghi, nấu ăn, cắm hoa, trà đạo, ba lê...

Nó trốn đi học võ!

Bố phát hiện! Nó bị đánh!!!

Gò má trắng muốt in hằn năm ngón tay đỏ rực...

Thờ dài!!!

- *Ta dạy em phi đao nhé???*

Lau nước mắt.

Mỉm cười!!!

Ngày... tháng... năm...

Con bé quả thật rất có năng khiếu!

Thần kinh phản xạ tốt. Tay chân nhanh nhẹn...

Giờ thì nó phi đao chẳng kém gì ta...

Chìa ra con dao cán bạc.

- *Tặng em này!!!*

Ngỡ ngàng...

... Lại mỉm cười...

- Cảm ơn anh! Màu Trắng!!!

Ngày... tháng... năm...

- Anh muốn đi vòng quanh thế giới à???

- Cho em đi với nha???

- Hứa đây!!! Móc ngoéo nè!!!

- Anh phải giữ lời đây!! Nếu không là em sẽ không tha cho anh đâu...

Ngày... tháng... năm...

Ba ngày rồi em không đến!!! Em quên ta rồi sao???

Định dạy em cách phi dao kiêu mới...

Vậy mà....

Ngày... tháng... năm...

Nhớ quá!!!!

Ta... yêu em rồi ư???

Ngày... tháng... năm...

Hay em bị ốm???

Tại sao một tuần liền biến mất???

Ta lo quá!!!

Phải đi tìm em thôi....

Ngày... tháng... năm...

Sắp đến sinh nhật "Màu Trắng" rồi!! Phải tặng anh ấy một điều bất ngờ mới được! Anh ấy chưa bao giờ được tổ chức sinh nhật...

Mình làm bánh tặng anh ấy thôi...

Ngày... tháng... năm...

Duy Linh ngốc thật!!

Quang Huy cũng ngốc nốt!!!

Chỉ có việc cón con mà hai đứa cũng giận nhau.

Chỉ khổ mình đứng giữa. Một bên là bạn. Một bên là em trai....

Giúp cả hai làm lành vậy!!! Hi!!!

Ngày... tháng... năm...

Đại công cáo thành.

Cuối cùng mình cũng làm được bánh!!

Vất vả học suốt cả một tuần liền...

Papa và Mama thấy mình chăm chỉ nấu nướng ở dưới bếp thì mừng lắm... Có biết đâu là mình muốn tặng quà sinh nhật cho”Màu Trắng”!!! Hi!!!

Quang Huy và Duy Linh rốt cuộc cũng làm hòa.

Tốt quá!!!

Mình muốn giới thiệu hai người với”Màu Trắng”....

Chắc là... anh ấy sẽ rất vui...

Ngày... tháng... năm...

Em đang cười nói vui vẻ với hai đứa trẻ khác.

Lại còn ôm một hộp quà rất to.

Chắc là quà chúng tặng...

Em... không cần ta nữa...

... Không đến gặp ta nữa....

Đau!!!

A!!! Phải rồi!!! Chỉ cần... giết chúng, em sẽ lại trở về bên ta...

Sẽ mãi mãi ở cạnh ta!!!

Chỉ mình ta thôi!!!

- Không!!! Duy Linh!!!

- Quang Huy!!! Chạy đi!!! Mặc kệ chị... chạy đi em!!!

- Không!!

Máu đỏ ngập tràn....

Cười như điên loạn....

- Thiên thần nhỏ!!! Em là của ta!!!!!!!!!!!!

*****

Ba ngày sau, God bị bắt.

Nạn nhân may mắn duy nhất còn sống sót là một cô bé mười hai tuổi tên Hạ Kiều Liên...

Năm đó God... mười chín tuổi!!!

- *Sao em nhìn ta bằng ánh mắt đó???*

- *Chẳng phải em yêu ta sao???*

- *Ta chỉ loại bỏ những kẻ gây cản trở tình cảm của chúng ta thôi mà....*

“Thiên thần nhỏ!!! Hãy chờ ta.....”

Chap 36

Màu tình yêu!!!!

Kiều Liên vô cùng ngỡ ngàng.

Khi cô vừa mở mắt sau lần bất tỉnh thứ ba, cô đã thấy anh ta xuất hiện trước mặt...

- Minh Quân!!! Sao anh lại ở đây????

- Đồ ngốc!!! Tôi đến cứu cô chứ còn sao nữa!!!!

Dường như Kiều Liên vẫn chưa hiểu chuyện gì cả. Cô chỉ nhớ là mình lại ngất xỉu sau khi gã... rạch lưỡi dao lên cổ cô...

Rùng mình!!!!

Kiều Liên chạm tay vào vết thương trên cổ. Nó đã được băng bó cẩn thận.

Gã... thật khó hiểu!!!

Minh Quân thấy Kiều Liên lảo nhão thì sốt ruột giục:

- Nhanh lên!!! Ra khỏi đây!!! Tôi còn phải quay lại chỗ bác Vũ! Bác ấy đang cầm chân God!!!

- **Cái gìiiiiiiiiiiii????????? Cha tôi đang ở đây?????????**

Kiều Liên hốt hoảng chạy vụt đi. Linh cảm của cô rất xấu!!!! Cha cô không phải là đối thủ của gã!!!

- Anh đi trước đi!! Tôi phải đi cứu cha tôi!!!

- Đồ ngốc!!! Một mình cô sao cứu được ông ấy.... Chờ tôi với chứ!!!!

Minh Quân hồi hải đuổi theo.

.....

Hạ Văn Vũ nắm chặt tay. Khẩu súng ngấn trong tay áo từ từ tụt xuống.

God đang vất vả chống đỡ. Mười mấy hộ vệ của Rồng Lửa đang lăn xả vào tấn công.

Mãnh hổ quần nan!!!

Dù gã có giỏi đến đâu nhưng cùng lúc chiến đấu với hơn chục người đâu phải dễ. Huống chi những người này toàn là nhân tài được tuyển chọn trong giới xã hội đen để trở thành hộ vệ cho Rồng Lửa!

God đã bị thương ở nhiều chỗ. Nhưng chưa có vết nào chí mạng. Có điều mất quá nhiều máu, gã cũng không thể đứng vững được lâu nữa...

Hạ Văn Vũ nghiêng răng.

- Tất cả tránh ra!!! Để ta tự giải quyết gã!!!

God nhếch môi khinh bỉ:

- *Nghe oai hùng gớm nhỉ??? Dù ta có bị kiệt sức, ông cũng không hạ nổi ta đâu...*

- Câm mồm!!!!!! Hãy xem đây!!!

- **Đoàng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Phát súng thứ nhất trật mục tiêu. Phát thứ hai chưa kịp bắn ra thì God đã phóng tới trước mặt.

Hạ Văn Vũ tái mặt. Ông vội dương súng lên....

.... bóp cò.....

.... Không một tiếng động....

- **Rắc!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Gã vung dao lên.

Khẩu súng bị chẻ làm đôi...

Nhéch môi:

- *Vĩnh biệt ông!!! Hạ Văn Vũ....*

Hạ Văn Vũ năm nay bốn mươi chín tuổi!!!

Sang Mỹ từ năm mười sáu tuổi.

Học xong đại học, có bằng thạc sĩ kinh tế...

Nhưng điều khiến Hạ Văn Vũ trở nên nổi tiếng trong cộng đồng người Việt ở nước ngoài chính là máu kinh doanh liều lĩnh, tham vọng.... Dùng mọi thủ đoạn để đạt được điều mình muốn...

Rất nhanh chóng, Hạ Văn Vũ đã trở thành một nhân vật có thể lực trong giới buôn bán bất động sản.

Các đối thủ của Hạ Văn Vũ luôn gặp phải những rủi ro đáng tiếc!

Nhà chức trách nghi ngờ có bàn tay của các băng nhóm xã hội đen trong đó. Nhưng vô phương tìm ra bằng chứng.

Giới kinh doanh rỉ tai nhau: Hạ Văn Vũ luôn dùng đến các sát thủ chuyên nghiệp nhằm thủ tiêu kẻ ngáng đường!!!

Mật ít ruồi nhiều!!!

Thứ gì thu lợi lớn tất sẽ có nhiều kẻ nhòm ngó. Một ông chủ người Hoa họ Zheng cũng nhảy vào chia phần.

Một rừng không thể có hai hổ. Điều tất yếu sẽ xảy ra...

Hạ Văn Vũ liền bỏ ra một số tiền lớn thuê sát thủ nhỏ cái gai trước mắt!!!

Ông ta đã chọn God - sát thủ nổi tiếng nhất bấy giờ. God nổi tiếng là một sát thủ máu lạnh, lấy tiền công cực cao, có máu điên trong người nhưng hễ ra tay là thành công! Người ta cũng đồn rằng God rất thích tra tấn, hành hạ nạn nhân của mình trước khi giết....

Hợp đồng tội ác được kí kết.

Năm đó God mười chín tuổi.

Sai lầm nối tiếp sai lầm. Hạ Văn Vũ chưa bao giờ tha thứ cho bản thân mình. Chính sai lầm của ông là khởi đầu cho một vụ thảm sát. Mà nạn nhân đầu tiên là... con trai ông - Hạ Quang Huy!!!

Giá như thời gian có thể quay ngược trở lại!!!

- Cha!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mắt thấy cha mình sắp bị giết, Kiều Liên không còn suy nghĩ được gì nữa. Thân thể tự hành động.

Cô lao vào che chắn cho ông.

Lại đôi mắt!!!

Ánh mắt cả hai chạm nhau.

Hình ảnh hai đứa trẻ, một trai, một gái nằm trong vũng máu lóe lên trong óc. Kiều Liên

buột miệng thốt:

- Quang Huy??? Duy Linh....

Gã ngỗ ngàng.

Tại sao em lại che chắn cho ông ta???

Giống hệt như năm năm về trước...

Em cũng hứng con dao cho thằng nhóc đó....

Chẳng nhẽ... con dao này lại một lần nữa làm tổn thương em???

Không!!!! Thiên thần nhỏ!!! Dù em không yêu ta.... nhưng ta vẫn mãi yêu em....

Yêu em... cho dù em đã quên ta.....

- Phập!!!!!!!!!!!!!!

God quay ngược con dao đâm vào ngực mình.

Trái tim quý dữ nay rỉ máu.

- Yêu..... em.....

- Đoàn!!! Đoàn!!! Đoàn!!!

- Tất cả đứng yên!!! Cảnh sát đây!!!

Tuyên Vỹ và Hường Dương xồng xộc lao vào thì mọi thứ đã kết thúc.

God gục xuống giữa vũng máu. Tay vẫn nắm chặt con dao cán bạc...

Kiều Liên đứng lặng.

Cô nhìn chăm chăm vào thân xác bất động.

Máu của gã bắn cả lên người, lên mặt cô.

Đỏ quá!!!!

Cô đưa tay ôm mặt.

Quá khứ bị đánh cắp từ từ trôi dạt....

Lần đầu gặp gỡ...

Con dao cán bạc...

Chiếc bánh sinh nhật vỡ nát...

Vẻ mặt kinh hoàng của Quang Huy và Duy Linh...

Trời New York đỏ máu...

- Không!!!! A! A! A! A! A! A! A! A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Kiều Liên ôm đầu gào thét.

Tiếng gào của cô vang vọng mãi lên trời cao...

Ngực đau dữ dội, Kiều Liên từ từ khụy xuống bên cạnh thân xác lạnh cứng của God.

Mọi người hốt hoảng chạy lại.

- Trời ơi!!! Kiều Liên... con tôi!!!

- Kiều Liên!!! tỉnh lại đi!!! Có nhận ra tớ không??? Hướng Dương đây mà...

Hướng Dương run rẩy lay gọi bạn. Để tìm Kiều Liên cô đã phải nhờ đến quyền lực của gia đình mình. Tìm ra người sống sót trong đám người làm - Vú Năm. Rồi qua câu chuyện đứt quãng của bà ta, cô và Tuyên Vỹ đã hack thẳng vào tài liệu tuyệt mật của Cục Phòng Chống Tội Phạm Xuyên Quốc Gia. Nhờ thế mới tìm ra mối liên hệ giữa gia đình Kiều Liên và tên tội phạm vừa trốn thoát - God!!!

Minh Quân tuy cũng lo lắng cho Kiều Liên nhưng biết rõ Kiều Liên không sao nên anh dành sự quan tâm của mình cho tên con trai kia. Ánh mắt lạnh lùng nhưng vẫn không che dấu hết được sự khó chịu..

Nhưng đối thủ của Minh Quân không hề để ý đến anh. Tiếng Tuyên Vỹ vang lên lồng lộng.

- Tất cả tránh ra!!! Mau đưa cô ấy vào bệnh viện!!!!

*****

Hai ngày sau....

Hạ Văn Vũ nhìn con gái mình nằm thêm thiếp trên giường bệnh. Ông lo lắng hỏi:

- Bác sỹ!!! Tại sao con gái tôi đến giờ này vẫn chưa tỉnh lại???

- Ngài đừng lo!!! Chúng tôi đã khám cho tiểu thư rất kỹ! Trên người không hề có một vết thương nào. Việc cô ấy hôn mê bất tỉnh như thế này có lẽ là do bị sốc trước những gì đã xảy ra.... Nhưng tóm lại là không có gì nghiêm trọng!! Chắc chỉ đến sáng ngày mai là cô ấy sẽ tỉnh lại....

Minh Quân đứng bên cạnh. Anh nhìn vợ chưa cưới của mình chăm chú. Hồi lâu anh lẩm bẩm:

- Một cuộc chiến đã kết thúc! Một cuộc chiến mới lại bắt đầu....

Khi tất cả mọi người đã đi khỏi, cô gái nằm trên giường từ từ mở mắt.

Đôi mắt đen láy bỗng mờ đi. Nước mắt ướt đầm hai gò má..

- Vĩnh biệt ạnh.....”Màu Trắng”!!!!

“Đã biết yêu là đau khổ. Tại sao ta vẫn cứ yêu???”

Chap 37

Don't Cry!!!!!! (Đừng khóc)

Tuyên Vỹ xách túi hoa quả nhảy chân sáo vào bệnh viện. Ta ơn trời cô bé đã tỉnh...

Đằng sau hẳn, Lão Tam của Bạch Gia đang trợn mắt đầy kinh hãi.

Nói đến Tuyên Vỹ, những người trong giới giang hồ ai còn lạ gì tính cách của hẳn.

- Gian xảo!!! thủ đoạn!!!

Từ trước đến nay chỉ có người ta bỏ tiền ra mua quà cho hẳn chứ có thấy hẳn bỏ tiền ra mua tặng ai cái gì đâu!!

Trần Kiên lắc đầu.

Đúng là tình yêu!!! Thật không hiểu nổi!!! Dám bỏ ra hơn nghìn đô mua cặp nhẫn đính kim cương... Vậy mà lần trước mình hỏi vay có trăm nghìn đồng nó cũng không cho!!! Bó tay!!!

(tác giả: ^^)

Vừa đến cửa phòng cả hai đã nghe thấy tiếng hét của của bệnh nhân:

- Tớ có phải trẻ con đâu!!! Cả ngày ăn toàn cháo trắng thế này làm sao tớ sống nổi?????

Giọng Hướng Dương ngọt lịm:

Tớ biết!!! Nhưng cậu hôn mê mấy ngày rồi! Cơ thể suy nhược!! Bác sỹ bảo chỉ được phép ăn thứ gì dễ tiêu hóa thôi!!! Ngoan nào...

- @ # %! \$\$ & * # @ \$!# % %

Tuyên Vỹ ló đầu vào.

- Hai!!! Nhóc khỏe chưa??

Hắn liền nhận được cái nhìn sắc lẹm của bệnh nhân:

- Khỏe sao được??? Bữa sáng cháo!! Bữa trưa cháo!!! Bữa chiều cũng cháo nốt!! Riết rồi người tôi ra cái giống gì????

Hắn lúng túng gãi đầu:

- Vậy... tôi đi mua phở cho nhóc nhé???

Kiều Liên làm bộ chau mày suy nghĩ.

- Phở à??? Tôi ghét ăn phở nhất!!! Nhưng thôi!!! Còn đỡ hơn phải ăn cháo....

Chỉ nghe đến đó... Hấn - Bạch Tuyên Vỹ - Người thừa kế đời thứ năm của Bạch gia và là người đứng đầu Cửu Long Đế trong tương lai lập tức phóng ngược trở lại. Tốc độ không hề thua kém các vận động viên điền kinh thế giới!!!

Lão Tam - Trần Kiên ngó theo lẩm bẩm:

- Ôi!!! Tình yêu!!!!

Đang lẩm bẩm chợt anh bắt gặp ánh mắt của Hướng Dương. Lạnh lùng nhưng có chút gì đó ai oán, liền lập tức im lặng....

Trần Nguyễn Hướng Dương.... mười bảy tuổi!!!

Đã từng là một cô gái hết sức ngây thơ!!!

Tuổi mười lăm với bao mộng mơ về chàng hoàng tử định mệnh, cô đã gặp Trần Kiên - một chàng trai nam tính, phong độ. Không đẹp trai nhưng lại có một khí chất hơn người.. khiến cho anh ta dù đứng ở đâu cũng không bị lẫn với người khác...

Trái tim thiếu nữ chưa một lần biết yêu nay đập loạn nhịp....

Còn Trần Kiên, anh cũng bị mê hoặc bởi cô gái xinh đẹp, ngây thơ..

Cả hai nhanh chóng yêu nhau.

"Mối tình đầu tưởng không gì chia cắt.

vậy mà tan trong sương gió mong manh"

(trích Hoa Sữ)

Đang say đắm trong tình yêu thì Hướng Dương phát hiện:

- Trần Kiên đã có vợ!!!

Choáng váng!!!

Đau khổ!!!

Hận thù!!!

Hướng Dương lột xác. Cô trở thành Trần Nguyễn Hướng Dương như ngày nay!!

Đùa giỡn với tình yêu và căm hận con trai...

Tuyên Vỹ xách chiếc cặp lồng phở lao vào phòng. Hấn đặt chiếc cặp lồng lên bàn rồi xẻ ra bát con. Bưng bát phở đến tận giường cho Kiều Liên, hấn nhẹ nhàng:

- Ăn đi nhóc!!! Còn nóng nguyên đó!!!

Chỉ chờ có thế, Trần Kiên, Hường Dương ngay lập tức tông cửa chạy ra. Trần Kiên lao ra ban công cố gắng hít chút không khí để bình tĩnh lại.

Còn Hường Dương... cô lao thẳng vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Nôn xong cô vừa rửa mặt, vừa lắc đầu:

- Trời ơi... ghê tởm quá!!!

Còn đương sự của chúng ta - Hạ Kiều Liên đang ngó chăm chăm vào bát phở. Hết ngó bát phở cô lại ngược lên nhìn người đang bưng nó.

- Anh... bị làm sao vậy???

- Hả????

- Trong bát phở có thuốc độc không đấy???

- Nhóc nói gì thế??? Tôi không hiểu!!!

- Đừng vờ vịt!!! Sao tự dưng... anh lại tốt với tôi thế???

Tuyên Vỹ ngó ra một lúc rồi lúng túng gãi đầu.

Biết nói thế nào cho cô bé hiểu bây giờ?? Chẳng nhẽ lại bảo rằng hấn muốn bù đắp cho việc trước đây đối xử tệ với cô bé??? Hay nói rằng hấn lỡ cảm cô bé rồi??? Nói thế thì mất mặt chết...

- Ờ.. thì... thì....

- Thôi!!! Anh đã có lòng thì tôi có dạ! Đưa bát phở đây!!

Nhìn Kiều Liên ăn một cách ngon lành, Tuyên Vỹ mừng hóm. Hấn sờ vào túi quần. Trong đó có đôi nhãn dính hôn hấn mới mua. Làm sao để đưa cho cô bé nhỉ???

(tác giả: Ê tên kia!!! tỏ tình đã chứ???)

Trong khung cảnh lằng xẹt đó! Ý lộn!!! Lằng mạn.... Có hai con người đang thập thò ngoài cửa mà không dám vào. Họ sợ mình sẽ phá vỡ mất khung cảnh đẹp đẽ này...

(tác giả: đi thăm bệnh mà lằng mạn nổi gì???)

.....

Ánh Lục nhếch môi nhìn người đối diện.

- Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng! Chỉ còn chờ "người" nữa thôi!!!

Tinh Điền Đức bật cười.

- Cuối cùng thì ta cũng chờ được đến ngày hôm nay! Châu lại về Hợp Phố thôi!" thứ đó" vốn dĩ thuộc về "người"! Nay chúng ta phải thay "người" đòi lại...

Ánh Lục gật đầu.

- Đúng thế!!! Tinh cả chúng ta là bảy phiêu thuận trên chín phiêu. Kế hoạch này... nhất định phải thành công!!!

- Nhưng phải cẩn thận đó!!! Không thể xem thường mục Bảo Hy được đâu! Còn tên Lão Tam nữa chứ! Chúng mới là những cái đầu chủ chốt của Bạch gia...

Tinh Điền Đức hắng giọng.

Con trai ông gật đầu:

- Cha đừng lo!!! Kế hoạch tuyệt đối bí mật! Ngoài người của chúng ta ra... không một người nào biết được!!! Ngừng một chút anh ta tiếp, giọng lạnh băng:

- Không may mà có kẻ khác biết được!!! thì.....

Ánh Lục dơ tay cửa ngang cổ. Tia nhìn đầy khủng bố.

.....

Tuyên Vỹ gạt chân chống bước xuống.

- Tại sao chúng ta lại đến đây??? Nơi này là nghĩa trang thành phố mà???

Không đáp lời của hân, Kiều Liên đi thẳng vào trong. Tuyên Vỹ hồi hã chạy theo:

- Từ từ đã!!! Chờ tôi với nào.....

Kiều Liên đi thẳng đến góc cuối cùng của nghĩa trang. Nơi có hai ngôi mộ nhỏ nằm lặng lẽ. Trên bia mộ là ảnh của hai đứa trẻ, một trai, một gái...

- Quang Huy! Duy Linh... chị xin lỗi!!!

Kiều Liên cúi đầu. Nỗi day dứt này có lẽ cả đời cô cũng không thể xóa bỏ....

Nhưng rốt cuộc là lỗi của ai???

Là lỗi của cô???

Là lỗi của... Màu Trắng???

Sai lầm của cha???

Hay... trò đùa của số phận....

Tuyên Vỹ im lặng. Hấn muốn để cô bé được yên tĩnh. Mọi người ai cũng có khoảng trời riêng của mình. Đột nhiên cô bé lên tiếng:

- Đây... là mộ của em trai tôi và bạn nó! Năm nào cha tôi và chú Hai cũng đưa tôi tới đây... nhưng không hề nói cho tôi biết người nằm dưới mộ là ai.

- Mỗi khi tôi hỏi! Ông chỉ khóc mà không nói gì cả. Lúc ấy tôi ngạc nhiên lắm... tôi chưa từng thấy ông khóc bao giờ...

- Tại sao cha không nói tôi biết chứ???

- Là tại tôi!!! Nếu tôi không gặp... Màu Trắng... em trai tôi đã không chết!! là lỗi của tôi.....

Tuyên Vỹ thở dài. Hấn kéo cô bé vào lòng khẽ thì thầm:

- Đừng khóc!!! Em trai cô không thích nhìn thấy cô bé khóc đâu....

Lau vội nước mắt.

- Tôi đâu có khóc!!!

- Lại còn chối....

"Quang Huy! Duy Linh! Chị xin lỗi vì đã quên....."

Chap 38

Nội loạn!!!!

Đặng Bảo Hy giận run người.

Lão già họ Tinh thật quá hiểm độc!!!

Bao năm nay Bạch gia đối xử với lão đầu có tệ. Người nhà Họ Tinh đi ra ngoài vênh váo, xấc láo, dựa dẫm uy thế mà đe nẹt kẻ khác. Bà cũng không tính toán....

Thậm chí con bé Tinh Ánh Hồng còn suýt trở thành con dâu của bà... nếu Kiều Liên không xuất hiện...

Vậy mà... bà nuôi ong tay áo rồi ư???

Tinh Điền Đức nói một cách trơ tráo:

Bạch Tuấn Kiệt!!! Mau giao Long Ấn ra! Thứ đó vốn dĩ không thuộc về ông! Hãy trả lại nó cho chủ nó...

Bạch Tuấn Kiệt ngồi như chết lặng. Người ông tin tưởng nhất lại phản bội ông. Tinh gia vốn chẳng có quyền lực gì trong bang. Nếu không nhờ ông cất nhắc Tinh Điền Đức làm gì có được địa vị như ngày hôm nay???

Trần Kiên nghiêng rằng:

- Đồ phản phúc!!! Lão nhất đã đối xử với nhà ngươi như thế mà bây giờ ngươi...

Quay sang Bạch Tuấn Kiệt anh cần nhận:

- Em đã bảo rồi mà!!! Lão già ấy mặt chuột tai dơi, lắm mưu nhiều kế tuyệt đối không phải là người có thể tin tưởng được. Vậy mà anh không nghe...

- Đủ rồi! Đừng nói nữa!!! Lão Tam!!! Bạch phu nhân lên tiếng.

Bà quay ra nhìn hết một loạt người đang ngồi trước mặt, giọng mai mỉa:

- Các vị trưởng lão!!! Các người ăn bao nhiêu của cha con họ Tinh mà dám làm phản hả???

Trưởng lão họ Hùng lên tiếng:

- Bạch phu nhân!! Đừng nghĩ như thế về chúng tôi!! Chúng tôi không hề nhận một xu của ai cả!! bà cũng biết rồi đây! Chúng tôi từ trước đến nay chỉ trung thành với Rồng Lửa...

Trưởng lão họ Mộc tiếp nói:

- Nay người thừa kế của Rồng Lửa đã quay trở lại.. thiết nghĩ Long Ẩn và chức bang chủ bang Cửu Long Đế nên trao lại cho người đó!!! Bạch gia nên lui xuống trở thành một phụ tá trong chúng tôi như ngày xưa...

Các trưởng lão còn lại gật đầu phụ họa:

- Phải đấy!!! Chúng tôi cũng nhất trí điều đó!!!

- **Các người.....**

Bạch phu nhân ghen giọng không cãi được một câu nào.

Bạch Tuấn Kiệt thở dài:

- Thôi được rồi!!! Ta hiểu rồi!!! Cho ta một ngày chuẩn bị. Sáng sớm mai ta sẽ đến gặp”người đó”trao lại Long Ẩn! Cả chức bang chủ này nữa.... Các người... hãy về đi!!!

- Kìa!!! Ông làm sao thế Tuấn Kiệt??? Bạch gia ta đã lãnh đạo Cửu Long Đế đến đời ông là đời thứ tư rồi!!! Sao có thể dễ dàng nói bỏ là bỏ???

Đặng Bảo Hy giận dữ nhìn chồng.

Không giống như mọi khi, lần này Bạch Tuấn Kiệt không nghe theo lời vợ nữa. Ông thở ra đầy mệt mỏi:

- Đủ rồi!!! Tôi cũng không muốn tranh giành quyền lực nữa!! Tôi mệt mỏi lắm rồi! Với lại những lời họ nói không sai... Chúng ta chỉ là một trong tám hộ vệ của Rồng Lửa. Trung thành với”người”là bổn phận của con cháu nhà họ Bạch...

Bạch phu nhân giận dữ nhìn theo bóng chồng đi khuất. Bà quay sang Trần Kiên:

- Đến giờ ủng hộ chúng ta còn những ai???

- Chị à!! Chỉ có trưởng lão họ Đặng và trưởng lão họ Bạch là không tỏ rõ thái độ. Họ cũng rất khó xử... Hôm nay đến đây cũng thiếu mất hai người họ...

Đặng Bảo Hy mím môi:

- Cậu đi tìm thằng Tuyên Vỹ về đây cho tôi!!! Ngay bây giờ! Nếu nó không đi cứ trối lại lời về...

Chờ Trần Kiên đi khỏi, bà khẽ lẩm bẩm:

- Ta tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ đâu!! Các người hãy chờ xem!!!

.....

- **Cái gì??? Bác Vũ!!! Bác nhắc lại điều vừa nói xem nào???**

- Minh Quân!! Ta xin lỗi!! Ta muốn hủy bỏ hôn ước giữa cậu và Kiều Liên...

Hạ Văn Vũ thở dài:

- Ta rất quý cậu!! Cũng rất muốn có một con rể như cậu nhưng... ta không muốn ép buộc Kiều Liên nữa! Nó đã đủ khổ sở rồi... Nếu con bé thích cậu, ta sẽ rất mừng nhưng giờ thì...

Bỏ lưng cậu nói, ông nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài con gái ông và thằng con trai kia đang cãi nhau chí chóe.

Ông thật tình rất thích Minh Quân. Nhưng tình yêu không thể cân đong đo đếm. Ông không muốn tiếp tục phạm sai lầm nữa mà muốn dùng quãng thời gian còn lại của mình chuộc tội với đời...

- Này!!! Làm gì thế hả??? Ai bảo anh tưới cây như vậy???

Tuyên Vũ lúng túng gãi đầu:

- Thì... tôi thấy mấy bà nông dân vẫn tưới rau như vậy đó thôi!!!

(tác giả: té ghế ngất xỉu)

Kiều Liên trợn mắt. Cây bon sai trị giá tiền tỷ của nhà cô mà hấn dám xem như mớ rau hả???

- Anh chán sống rồi hả???

- Chán thế nào được??? Tôi đang tuổi xuân... hơ hớ thế này mà!!! Tuyên Vũ nhún vai tỉnh bơ.

Câu nói của hấn khiến Kiều Liên đang tức giận cũng phải phì cười. Cô làm bằm:

- Bó tay!!!

Đoạn giạt lấy thùng tưới trên tay hấn, Kiều Liên bĩu môi:

- Nhìn nè!!! Phải tưới như thế này mới đúng chứ... Cây này không chịu nước... tưới ít thôi! Cây này cần nhiều nước...

Đang lúi húi, đột nhiên hấn vỗ vai cô:

- Nè!!!

- Gì vậy??? Nhường mắt.

- Xòe tay ra!!! Tôi tặng nhóc cái này...

- Cái gì vậy??? (tò mò)

- Cứ xòe tay ra thì biết... (hí hửng)

Từ từ xòe tay.

Im lặng.

Rồi.....

- Á! Á! Á!!!!!! Sâu!!! Trời ơi sâu!!! Sâu trời ơi.....!!!!!!

Tuyên Vỹ cười như nắc nẻ. Kiều Liên nhảy loi choi một hồi rồi hăm hăm tiến lại.

Thấy vẻ mặt đờ đờ sát khí của cô bé hấn rồi rút xua tay:

- Ê!! Không chơi bạo lực à nghe!!!

Rồi chạy biến.

Kiều Liên tức tối đuổi theo:

- Đứng lại!!! Có đứng lại không thì bảo???

một người hùng hực chạy. một người hăm hờ đuổi. Được một lúc hấn phều phào kêu lên:

- Đừng đuổi nữa!!! Tôi mệt quá rồi....

- Đứng lại đi thì đây không đuổi nữa!

Đột nhiên hấn dừng lại. Kiều Liên thấy vậy mừng hóm toan nhào tới tính sổ thì bắt gặp nụ cười gian gian của hấn liền khựng lại.

- Nè!!! Cười cái kiểu gì vậy hả???

Tuyên Vỹ nhăn nhó:

- Tôi cười mặc tôi!!! Nhóc cấm tôi cười à??? Lại đây... tôi cho... con sâu nữa...

Kiều Liên giật mình lùi lại:

- Bóc phét!!! lấy đâu ra mà lăm sâu thế???

- Không tin hả??? Nhìn thử coi...

Im lặng.

Lại hét toáng.

- Trời ơi!!! Vứt nó đi!!! Không được lại gần tôi!!!

Hấn tí tởn đuổi theo.

- **Rầm!!!!!!!!!!!!!!!**

Đang chạy ngon trớn bỗng dưng Kiều Liên đâm sầm vào một người.

- Ui da!!! Bộ không nhìn thấy đường hả trời???

Cô sùng sộ quát.

- Hừ!!! Xem ra cái tính đánh đá, chua ngoa của”em”vẫn không đổi nhỉ???

Tưởng Minh Quân nhếch môi. Vẫn thái độ cao ngạo như mọi khi.

Kiều Liên thoáng ngạc nhiên. Minh Quân??? Sau hôm anh ta đến cứu cô, ác cảm của cô với anh ta đã giảm. Nhưng cái kiêu nói này thì...

Máu nóng bốc lên, Kiều Liên bĩu môi:

- Còn anh!! Thói quen xác láo, vênh váo, cao ngạo còn lâu mới bỏ được...

Minh Quân nhú mày.

- Lâu ngày không gặp!!!”Em”chửi cũng lên tay lắm....

Rồi anh ta ghé sát vào tai cô thì thầm:

- Mà tôi lại kết cái tính đó của”em”mới chết chứ!!!

Minh Quân bỏ đi. Không thèm liếc tình địch lấy một lần.

Anh khẽ mỉm cười vì biết rằng:

Đằng sau anh, Kiều Liên đang chết đứng!!!

Còn Tuyên Vỹ, hần chỉ hận sao không nện cho tên này một trận được. Khẽ lẩm bẩm:

- Cuộc chơi... giờ mới... bắt đầu....

Chap 39

Mưa Hà Thành.....

Minh Quân ngả người trên ghế. Anh hờ hững xoay chiếc Long Ẩn trên tay. Cái thứ này lại chứa đựng quyền lực ghê gớm vậy sao???

Người có nó có thể huy động tất cả thành viên của Bang Cửu Long Đế... chưa kể phần lớn dân xã hội đen Miền Bắc Việt Nam..

Di vật của cụ tổ!!! Hồng Kim Long!!!

Đoạt được nó dễ dàng quá khiến Minh Quân thấy chán. Không ngờ Bạch Tuấn Kiệt lại trao trả một cách dễ dàng thế??? Anh đã mong chờ một cuộc tranh giành quyền lực đúng nghĩa!!

Vậy mà.....

Minh Quân không hề biết rằng. Điều giúp anh đạt được mọi thứ dễ dàng như vậy là danh tiếng của Rồng Lửa!!! Sự kính trọng của mọi người đối với ông!!!

Nếu là bình thường chắc chắn sẽ nổ ra một cuộc chiến long trời lở đất!!! Quyền lực là thứ mà con người không dễ dàng từ bỏ...

Nhưng Bạch Tuấn Kiệt cũng như những người khác trong băng vẫn ăn sâu vào máu lòng trung thành đối với Rồng Lửa... nên đành chấp nhận buông tay...

Minh Quân gõ trán. Trên đời này còn thứ gì anh không đạt được nhỉ???

Danh vọng??? Quyền lực??? Tiền bạc??? Tình yêu???

À!!! Hình như vẫn còn một thứ đến giờ anh vẫn chưa có được...

..... Hạ Kiều Liên!!!

Minh Quân nhếch môi:

- Sớm thôi!!! Rồi em cũng phải thủ phục dưới chân anh như bao người con gái khác. Chẳng có gì là Tướng Minh Quân này không làm được!!!

Có tiếng gõ cửa, giọng viên thư kí vọng vào:

- Tổng giám đốc!!! Cô Phù Dung lại đến tìm! Có cho cô ấy vào không thưa ngài???

Minh Quân nhíu mày.

Cô ta còn đến làm phiền anh đến bao giờ nữa???

Anh đã chi cho cô ta không biết bao nhiêu tiền....

- Đuổi cô ta đi!!!

Minh Quân lạnh lùng.

Viên thư kí im lặng một lúc rồi cất tiếng:

- Vâng!!! Thưa tổng giám đốc...

Có phải lúc nào tiền cũng giải quyết được mọi chuyện không???

Phù Dung bẽ bàng rời khỏi trụ sở của tập đoàn Dark Moon. Ánh nhìn thương hại của viên thư kí khiến cô càng đau khổ...

Trong mắt mọi người cô đáng thương vậy sao???

- Minh Quân!!! Sao anh có thể tàn nhẫn với em như vậy??

Tất cả mọi thứ của cô, cô đều dâng hiến hết cho anh. Cả tình yêu lẫn đời con gái....

.... vậy mà những gì cô nhận được chỉ là một tám sec....

Trong mắt anh... cô chỉ là một call girl không hơn không kém...

- Minh Quân!!! Tôi hận anh!!!!

Đột nhiên Phù Dung nghiêng răng. Ánh mắt trở nên cay độc.

- Chỉ tại mày!!! Đứa con gái đáng nguyên rủa!! Nếu mày không xuất hiện anh ấy vẫn bên tao!!!

- Mày không xứng với anh ấy!!! Chỉ có tao - Tạ Phù Dung này mới là người được phép ở bên Minh Quân!!!

- Giết một lần mày không chết!!! Tao sẽ giết mày lần thứ hai!!! Lần thứ ba.... lần thứ n!!!

Nắm tám sec trong tay, Phù Dung nhếch môi:

- Minh Quân!!! Anh tàn nhẫn với em thì em tàn nhẫn với cô ta! Tám sec này là tiền công thuê người hại nó đấy!!! Em sẽ cho vợ chưa cưới của anh tàn phế cả đời.....

.....

Hương Dương nhíu mày suy nghĩ.

Từ nãy đến giờ cô đã vòng đi vòng lại chỗ này ba lần. Lần nào cũng để cho cô một cảm giác khó chịu...

Điều gì có thể khiến Trần Nguyễn Hương Dương phải bận tâm nhỉ???

Chính là nó!!! Chiếc xe taxi dù mang biển số 14L 8306!!!

Nếu như cô không nhầm. Đây chính là chiếc xe gây tai nạn cho Kiều Liên rồi bỏ trốn..

Mặc dù Kiều Liên đã khỏe lại nhưng ít ra tài xế cũng phải chịu một phần trách nhiệm chứ???

Hương Dương có trí nhớ cực tốt. Cái gì cô đã nhìn thấy một lần thì tuyệt đối không bao giờ quên. Lúc Kiều Liên bị tai nạn, có quá nhiều chuyện xảy ra... nên....

Quay quả bước đi, Hương Dương tiến thẳng đến chỗ chiếc xe:

- Làm phiền!!! Tôi có chuyện muốn nói....

.....

- O hay!!! Con đã nói với mẹ bao lần rồi!!! Con không muốn làm xã hội đen!!! Tuyên Vỹ gắt gỏng.

Bạch phu nhân gật gù:

- Ta biết!!! Nhưng đây là việc trọng đại liên quan đến cả Bạch gia nhà chúng ta! Cha con đã chấp nhận lui về hậu trường nhường chức bang chủ lại cho tên Minh Quân đó! Chức đó lẽ ra phải thuộc về con...

Hắn nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, bà ta lại tiếp tục:

- Tuyên Vỹ!! Con không muốn làm bang chủ! Điều đó chẳng sao, nhưng còn Kiều Liên... con cũng cam tâm dâng cho hắn sao???

Tuyên Vỹ trợn mắt. Rõ ràng ngày xưa bà bắt hắn phải từ bỏ Kiều Liên. Vậy mà bây giờ lại bắt hắn tranh đấu...

- Hừ!!! Mẹ càng già càng khó hiểu!!!

Hắn lẩm bẩm.

Thấy vẻ mặt của hắn, Bạch phu nhân khẽ mỉm cười.

- Cả hai không thể đội trời chung! Trước sau gì cũng phải xảy ra thôi... trận quyết đấu giữa con và Minh Quân!!!

Tuyên Vỹ búng tay.

- Đó không phải là việc của con!!! Mẹ muốn thì tự đi mà quyết đấu! Con và Kiều Liên không liên quan đến việc này...

Nói rồi hấn toan bỏ đi. Nhưng vừa đến cửa thì câu nói của Bạch phu nhân kéo hấn đứng lại:

- Con là đồ chết nhất!! Con muốn Kiều Liên nhìn mình bằng ánh mắt coi thường sao??? Con bé đó giỏi võ thế, nó chỉ nể phục những ai hơn mình thôi...

Tuyên Vỹ khựng lại. Hấn chau mày suy nghĩ.

Mẹ hấn nói cũng có lí! Chính thức thì hấn vẫn chưa tỏ tình với Kiều Liên mặc dù nhẫn đã tặng..

(tác giả: thằng này sao bây giờ ngu thế nhỉ??? Kinh nghiệm bao năm tán gái đâu rồi???)

Lưỡng lự một hồi rồi Tuyên Vỹ gật đầu:

- Được!!! Con sẽ quyết đấu với Minh Quân! Nhưng không phải vì chức bang chủ đâu!!! Con quyết đấu vì tình yêu của mình!! Mẹ gửi chiến thư đi....

Bạch phu nhân mỉm cười đắc thắng. Có vậy chứ con trai!!!

Con ngoan là phải nghe lời mẹ! Võ công của con tuyệt đối không kém hơn tên Minh Quân đâu! Ít nhất hai đứa cũng hòa... Mà hòa thì để xem mấy lão già kia giải quyết sao đây???

Giờ thì ta sắp có lại tất cả: Long Ân! Chức bang chủ và cả.... con dâu nữa...

Tinh Điền Đức!!! Các người cứ chờ xem...

.....

Kiều Liên dơ bàn tay trái lên ngắm.

Chiếc nhẫn hấn tặng, cô đang đeo ở ngón giữa! Thực ra chiếc nhẫn vừa với ngón áp út hơn nhưng....

Kiều liên ngẩng lên nhìn trời.

Bầu trời xanh biếc không một gợn mây.

Khác xa bầu trời ở New York...

Tại sao đến bây giờ cô mới nhận ra điều đó???

- Quang Huy!! Duy Linh!! Các em... có nhìn thấy chị không???

Nếu còn sống chắc giờ Quang Huy cũng đã là một cậu con trai cao lớn khôi ngô. Còn Duy Linh hẳn cũng rất xinh xắn...

Cả hai đẹp đôi hết biết!!!

Tiếc là.....

Kiều Liên cúi đầu. Ánh mắt chột tối lại.

Trời dường như cũng đồng cảm với tâm trạng cô.

Mây đen ở đâu ùn ùn kéo tới....

.... Nắng tắt.....

Những tia chớp rạch ngang bầu trời. Tiếng gió gào rít liên hồi như muốn rũ bỏ tất cả.

Gió đập âm âm....

.... Cuồn bụi mù mịt!!!

Những chiếc lá chấp chới trên không... có giống một kiếp người???

Bay cao... Hạ xuống... lại bay cao.....

Kiều Liên đứng trên ban công. Cô dang hai tay như muốn bay theo những chiếc lá!!!

Ở đâu đó Quang Huy và Duy Linh đang đợi cô có phải không???

Chợt ánh mắt Kiều Liên chạm vào chiếc nhẫn...

- Bạch... Tuyên... Vỹ...

Khuôn mặt của hắn hiện lên.

Nụ cười của hắn...

... Cô hạ tay xuống.... thở dài!!!!

Mưa... đã bắt đầu rơi!!!

Kiều Liên ngửa mặt hứng những giọt nước lạnh buốt...

Lạnh Quá!!!!

Lạnh thấu tâm can!!!

Mưa Hà Thành.....

Bây giờ bên New York... có đang mưa???

Chap 40

Cuộc quyết đấu!!!!

Tuyên Vỹ và Minh Quân nhìn nhau.

Cuối cùng ngày này cũng xảy ra!!!

Cuộc quyết đấu của những người đàn ông.

Chín vị trưởng lão ngồi trên bãi đất trống. Trận đấu xảy ra rất hợp với ý họ.

Dù sao Bạch gia cũng có công lao rất lớn... Cho Tuyên Vỹ một cơ hội cũng là điều hợp lý...

Tinh gia và Bạch gia đứng đằng sau. Thỉnh thoảng lại ném cho nhau những cái nhìn khó chịu.

Kiều Liên đứng đằng sau một gốc cây, lo lắng nhìn ra.

- Tuyên Vỹ!!! Đã nói yêu tôi thì nhất định phải thắng đó!!!

Chiếc nhẫn trên ngón tay giữa đã được chuyển sang ngón áp út!

Ngón tay tình yêu!!!

Minh Quân nhếch môi:

- Trước khi đấu tôi có điều muốn nói!!!

Tuyên Vỹ nhướn mày.

- Được!!! Anh nói đi???

- Nếu tôi thắng! Chúc bang chủ bang Cửu Long Đế và... Kiêu Liên chính thức thuộc về tôi...

- Còn nếu anh thua???

- Thì tất cả là của cậu!!!

- Tôi đồng ý!!! Đàn ông không nói hai lời!!!

- Được!!! Đàn ông không nói hai lời!!!

Tuyên Võ khẽ liếc về đằng sau.

Nơi ấy người con gái hấn yêu thương đang hồi hộp quan sát.

Mới hôm qua thôi hấn đã tỏ tình với cô bé...

May mắn làm sao cô bé đã chấp nhận tình yêu của hấn!!!

Cơn gió đã khiến ngọn lửa đang lụi tàn bùng cháy trở lại....

..... ngọn lửa của tình yêu.....

Quyết đấu..... bắt đầu!!!!

Bang chủ là bộ mặt của cả bang phái! Là người lãnh đạo, là người đứng đầu... nên cái gì cũng phải hơn người!!!

Đặc biệt là về võ nghệ!!!

Nơi cả hai quyết đấu có địa hình hết sức hiểm trở... Đó cũng là thử thách dành cho bang chủ tương lai...

Minh Quân tung người lên không. Võ học do Rồng Lửa truyền lại giờ mới bộc lộ hết. Nhìn cách anh di chuyển hệt như một con rồng đang bay lượn!!!

Chín vị trưởng lão đồng loạt thốt lên:

- Rồng Lửa đã hồi sinh!!!

Đặng Bảo Hy ngỡ ngàng. Trình độ của Minh Quân giỏi hơn bà nghĩ!

Xem ra thằng nhóc đó đã học được hết võ học do Rồng Lửa để lại.

Nếu đúng như thế thì Tuyên Võ có lẽ không phải là đối thủ...

Quả nhiên!!! Tuyên Võ chống đỡ rất vất vả!!!

Tinh Ánh Lục nhìn trận quyết đấu với ánh mắt lạnh lẽo. Miệng lầm bầm:

- Tuyên Võ!!! Mày sẽ không còn gì cả! Cả người yêu lẫn quyền lực của mày! Minh Quân!!!
Nếu cậu đẩy được hấn xuống vực thì càng tốt...

Bạch Tuyên Võ - người thừa kế của Bạch gia đời thứ năm... từng được xưng tụng là thiên tài võ học và là niềm hi vọng của Bạch gia...

Trái với kì vọng của mọi người, Tuyên Võ thích chơi hơn thích học!

Cộng thêm sự bất mãn với những đòi hỏi khắt khe của Bạch Tuấn Kiệt.. Hấn đã sớm giác ngộ:

- Không muốn đi theo con đường của dòng họ: Làm Xã Hội Đen!!!

Tuyên Vỹ chỉ muốn làm một người bình thường.

Hấn bỏ nhà ra ở riêng, làm thêm kiếm sống bằng mọi cách cũng vì lẽ đó.

Tuyên Vỹ học rất giỏi!! Với luận án tốt nghiệp được xếp loại xuất sắc như vừa rồi hấn là hấn sẽ kiếm được một công việc tử tế...

Nhưng dường như ông trời không muốn buông tha cho Tuyên Vỹ! Hấn vẫn bị gán mác: Xã Hội Đen!!!

Gặp gỡ Kiều Liên là sự ngẫu nhiên của định mệnh.

Lần đầu gặp gỡ, hấn đã kề dao vào cổ cô bé nhằm chạy trốn.. Cô bé cũng không vừa chơi lại hấn một vô tương xứng...

Người ta bảo: yêu nhau lắm cắn nhau đau!! Phải chăng hấn và Kiều Liên yêu nhau vì thế???

Không muốn làm xã hội đen nhưng cuộc quyết đấu này hấn phải thắng!!!

Tình yêu - Thứ mà hấn chưa từng nghĩ mình có được... không thể nào trao cho kẻ khác!!!

Tuyên Vỹ vận mình tránh đòn.

Là cao thủ đòn chân, hấn tuyệt đối không dễ dàng bị đánh bại...

- **Bóp!!!!!!!!!!!! Hự!!!!!!!!!!!!**

Trúng một đòn của Minh Quân, Tuyên Vỹ hơi mất thăng bằng.

Nơi hấn đặt chân chỉ vón vện to bằng cái đĩa!!

Phía bên kia, Minh Quân cũng chẳng khá hơn. Vết đỏ bầm nơi cánh tay khiến anh buột miệng:

- **Cầm nã thủ???????????**

Tuyên Vỹ hít thở lấy lại thăng bằng. Hấn đâm tay xuống đất rồi vùng cước.

Những ngọn cước xé gió phi thẳng vào mặt Minh Quân...

- **Vù!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Tránh được đòn thứ nhất, đòn thứ ba, đòn thứ ba... đến đòn thứ n thì Minh Quân dính chương.

Cú đá của hắn chỉ lướt qua cằm mà Minh Quân có cảm giác chỗ da nơi đó như bị lột ra!!!

Bỏnng rát!!!!

Minh Quân nghiến răng chịu đau. Ánh mắt tóe lửa.

Anh gầm lên:

- Hãy xem đây!!!!

Hai bàn tay của Minh Quân đột nhiên biến mất.

Lao thẳng tới gần Tuyên Vỹ, anh vọt ra đằng sau tấn công vào gáy hắn.

Không xoay sở kịp, Tuyên Vỹ trúng đòn ngã lăn trên đất.....

Kiều Liên đứng xem trận đấu, thấy Tuyên Vỹ trúng đòn bất giác kêu lên:

- Trời ơi!!! Tuyên Vỹ!!!!!!!!!!!!

Không xa lạ với những trận quyết đấu, bản thân Kiều Liên cũng tham gia đánh nhau rất nhiều. Nhưng không hiểu sao lần này nhìn thấy Tuyên Vỹ trúng đòn cô lại khó chịu đến vậy??? Tay chân bứt rứt chỉ muốn xông ra... giúp hắn một tay!!!

(tác giả: khác người nên tình yêu cũng khác người!!! ^^)

Mãi mê theo dõi, Kiều liên không hề hay biết nguy hiểm đang tới gần..

Ở không xa nơi đó, một cô gái có vẻ ngoài xinh đẹp nhưng ánh mắt chốc chốc lại lóe lên những tia nhìn hiểm độc hắt hàm bảo gã đàn ông:

- Con nhỏ đằng kia!!! Sau cái cây gần bờ vực đấy!!! Chỉ cần xô nó xuống vực là hoàn thành hợp đồng! 3000\$ thuộc về anh...

Tình yêu vốn không có tội!!!

Chỉ có những kẻ mượn danh tình yêu làm điều xấu xa mới có tội!!!

Tại sao... lại cứ đổ lỗi cho tình yêu???

Trận đấu càng lúc càng quyết liệt. Xứng đáng là trận Long Hồ Tranh Tài!!

Ai cũng có sở trường và sở đoản của mình. Nếu muốn phân định cao thấp e rất khó!!!

.....

Hướng Dương mãi miết chạy.

Kiều Liên đang gặp nguy hiểm!!!

Lạy trời cho cô tới kịp...

Kia rồi!!! Trận quyết đấu xảy ra ở đằng kia! Chắc Kiều Liên đang có ở đó!!!

Hướng Dương thở dốc. Mấy lần cô định dừng lại một lúc lấy hơi nhưng những lời nói của người lái xe tắc xi khiến cô gượng dậy chạy tiếp...

“Tôi có biết đâu!!! Hôm đó cái cô xinh xinh như ca sĩ mới nổi ấy đến thuê xe của tôi! Cô trả tôi nhiều tiền lắm... còn bảo tôi giữ bí mật nữa! Nhưng lạ là lúc cô ấy trả xe cho tôi, mũi xe có mấy vệt nâu nâu dính vào... Báo hại tôi rửa xe muốn chết luôn... À!!! tôi nhớ rồi! Cô ấy giống cô ca sĩ tên Dung gì gì đó... Cô này mấy đứa con tôi hâm mộ lắm...”

- Không phải giống mà cô ta chính là ca sĩ Phù Dung!!! Người tình của Minh Quân!! Hướng Dương lâm bầm.

Thấy bóng Kiều Liên, Hướng Dương mừng rỡ toan gọi thì chợt phát hiện:

Từ đằng sau, một gã đàn ông lao lên, cô hét hoảng hét to:

- Kiều Liên!!!!!!!!!!!!!! Nguy hiểm!!!!!!!!!! Đằng sau kia!!!!!!!!!!!!

Nhưng đã muộn!!! Lúc Kiều Liên quay lại cũng là lúc gã đàn ông xô cô mạnh cô về phía trước!!!

Không kịp phản kháng, Kiều Liên chỉ kịp hét lên một tiếng rồi rơi thẳng xuống vực:

- Tuyên Vỹ!!

Mọi người ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì một bóng người đã lao vùn vụt tới chỗ Kiều Liên bị đẩy xuống.

Không chần chừ hần nhảy theo Kiều Liên:

- Nhóc đừng sợ!!!! Tôi đến đây.....

Chap 41

Kết thúc của Sự Nổi Loạn!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Năm năm sau.....

Tại nhà thờ, một đám cưới diễn ra!!!

Cô dâu là một cô gái hết sức xinh đẹp với làn da trắng, cái mũi cao và mái tóc dài đen nhánh!

Còn chú rể là một chàng trai khôi ngô, tuấn tú.

Anh ta có một điệu cười hết sức quyến rũ.

Có điều trên má phải của chú rể có một vết sẹo lớn. Nghe đồn rằng đây là minh chứng tình yêu của cả hai.

Người ta kể rằng: năm năm trước chú rể đã lao xuống vực cứu cô dâu...

Vết sẹo này chính là vết thương để lại khi anh ta ôm lấy người yêu che chắn cho cô khỏi bị va đập vào núi đá.

Nhưng dù vậy, vết sẹo càng làm chú rể trở nên đàn ông hơn, cuốn hút hơn...

Chả thế mà con gái theo anh ta hàng đàn!!! Nhưng họ cũng chỉ dám đứng xa nhìn bởi người yêu của anh ta là một cô gái... hung dữ có tiếng!!! Lại cũng rất xinh đẹp...

Nên tất cả biết thân biết phận chẳng dám tranh giành....

(tác giả: ^^)

Huống chi chú rể nổi tiếng là rất chiều chuộng người yêu.

Cô dâu muốn gì là anh ta thực hiện bằng được!!!

Hiện nay anh ta được xem là doanh nghiệp trẻ thành đạt nhất Việt Nam.

Chính anh ta là người đi tiên phong cho việc đưa công nghệ thông tin của Việt Nam đi lên...

Giờ thì Việt Nam có thể tự hào rằng mình không hề thua kém các ông lớn trong ngành công nghệ thông tin!!! Như Microsoft, IBM, Dell, HP.... hay Intel.....

Còn cô dâu cũng chẳng hề kém cạnh.

Ngoài việc là phụ tá cho chú rể, cô còn mở ra một trường đào tạo... các tiểu thư chính hiệu.

Nghe đồn các cô gái học từ trường này ra đều hết sức tài giỏi...

Không những có ngoại hình hơn người mà còn giỏi cả... văn... lẫn võ!!!

Khỏi phải nói!!! Các nhà giàu, các nhà quyền quý đua nhau gửi con gái vào đây! Kể cả các nhà trung lưu, bình dân cũng ráng gom góp tiền của cho con theo học....

Dông dài một chút, bây giờ chúng ta quay trở lại đám cưới.

Vị cha xứ hỏi cô dâu:

- Con có bằng lòng lấy người này làm chồng và nguyện suốt đời chung thủy với anh ấy cho đến khi cái chết chia lìa hai người không???

- Dạ... có ạ!!!

Quay sang chú rể:

- Còn con!!! Con có bằng lòng lấy cô gái này làm vợ và nguyện suốt đời chung thủy với cô ấy cho đến khi cái chết chia lìa hai người không???

- Dạ có ạ!!!!

- Vậy.. ta tuyên bố: Từ giờ cả hai chính thức là vợ chồng!!!

- Hoan hô!!! Ăn mừng nào!!! Đi ăn mừng thôi!!!

- Không!!! Hôn nhau đi đã chứ????

- Đúng! Đúng! Phải hôn nhau trước đi rồi mới ăn mừng!!!! (tác giả)

- Trời!!!! Hôn... thiệt kìa.....

Hương Dương đứng lặng nhìn khuôn mặt hạnh phúc của Kiều Liên mà mừng thầm cho bạn.

Cuối cùng bạn cô cũng tìm được hạnh phúc....

Thoáng chạnh lòng, Hương Dương nghĩ tới bản thân mình.

Hai mươi ba tuổi!!! Trải qua không ít mối tình! Có những mối tình chóng vánh, cũng có mối tình khá lâu bền... Nhưng Hương Dương vẫn chưa tìm được một nửa thực sự của mình.

Bề ngoài Hương Dương tỏ ra bất cần, đùa giỡn với tình yêu nhưng trong thâm tâm Hương

Dương vẫn thầm mong có một người thực sự dành cho cô, có khả năng níu giữ cô ở lại.....

Cô sẽ đợi... nhưng phải đợi đến bao giờ?????????

Từ đằng xa cũng có hai con người đang quan sát đám cưới.

Đó là Ánh Hồng và Ánh Lục!!!

Họ nắm tay nhau rất thân thiết. Ánh mắt không còn chút gì hận thù hay ghen ghét nữa. Bởi họ đang chìm đắm trong hạnh phúc lứa đôi...

Đừng ngạc nhiên thế chứ??? Ánh Hồng và Ánh Lục vốn không phải anh em ruột!! Ánh Lục chỉ là con nuôi.... Đám cưới của họ cũng vừa được tổ chức cách đây mấy tháng...

Cùng lúc này, tại trung tâm của bang phái lớn nhất Việt Nam, bang chủ bang Cửu Long Đế khẽ nhíu mày.

- Hôm nay... là ngày cưới của em! Cuối cùng... em vẫn không thuộc về tôi!

Anh nhếch môi cay đắng.

Cũng phải thôi!!! Tình yêu của tôi đối với em không thể bằng tình yêu của hắn dành cho em!

Lúc đó... khi em... bị đẩy xuống vực... trong khi tôi đang ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì thì hắn đã lao xuống....

Tiền bạc để làm gì??? Danh vọng để làm gì??? Quyền lực... để làm gì???

Khi mà cái tôi muốn có nhất... lại không thể có được.....

- Chúc em... hạnh phúc!!!!

Anh ta cúi đầu thờ dài rồi đứng lên:

- Chuẩn bị xe!!! Nói người chuẩn bị đồ dùng và thức ăn... ta phải đi thăm Phù Dung!!!

Chiếc xe đỗ lại ở... nhà tù!!!! Chàng trai mở cửa bước ra...

Đã biết yêu là đau khổ.... tại sao... ta vẫn cứ yêu????????????????

--- The End ---

